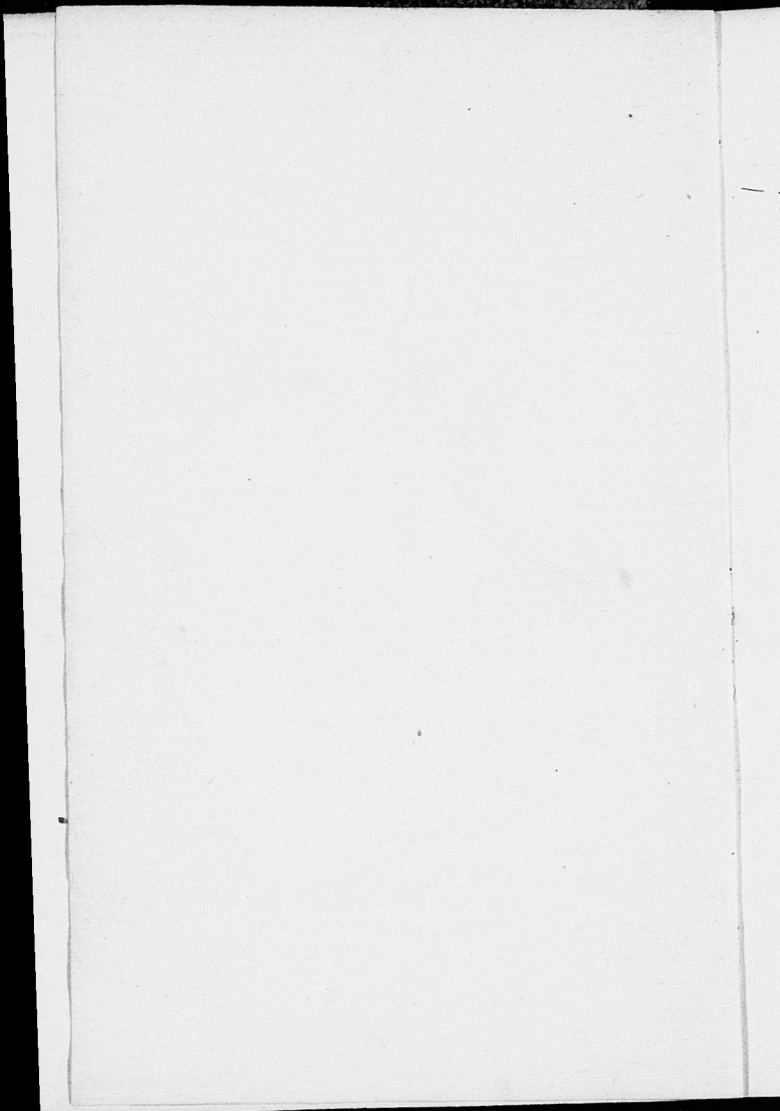

492

Vak 55

VAK

85

No.

492

MAAND

VAN HET

H. HART VAN JESUS,

TEVENS DIENENDE VOOR

DE VEREENIGING TER DEVOTIE

TOT DE

33 LEVENSJAREN VAN JESUS,

DOOR

R. J. PIERIK, S. J.

Het hart van een wijze wordt door
de wijsheid gekend. Eccli. III. 31.

TWEEDE DRUK.

Bibliotheek
MINDERBROEDERS
WEERT.

's BOSCH,

VERWERSTRAAT. — G. MOSMANS. — 1871.

DEPÔT VAN HET HUIS H. GOEMAERE.

Drukker van Z. H. PIUS IX.

REIMPRIMATUR.

Datum in Haaren , 31 Maii 1871.

J. CUIJTEN,
Libr. Cens.

AAN DE MINNAARS

VAN HET

HH. HART VAN JESUS.

Een werkje over het beminnelijk Hart van onzen goddelijken Zaligmaker heeft, dunkt ons, naauwelijks aanbeveling noodig. "*Waar uw schat is, daar zal uw hart zijn,*" heeft Jesus gezegd; en de ijver der geloovigen om Jesus' Hart te vereeren, zoodra hun die devotie wat duidelijk wordt voorgelaten, bewijst genoeg, dat Jesus' Hart zelf hun schat is en dat zij alle hulpmiddelen gretig aannemen, welke hun dien schat beter doen kennen. Te Maastricht, b. v. (waar wij zelven meer onmiddellijk getuigen van waren), zijn, in weinige jaren, meer dan twee en twintig duizend leden in het Broederschap van het HH. Hart ingeschreven. 1) Meer dan 7000 lieten zich bovendien, in één enkel jaar, opnemen

1) Nu, slechts één jaar later, is het getal tot boven de 25,000 gestegen. De noodzakelijkheid eener *tweede uitgave* van ons werkje bewijst op nieuw de door ons nitgedrukte stelling.

in het Apostolaat des gebeds; en hoeveel ijver men er aan den dag legt, om de devotie tot Jesus' Hart niet alleen aan te nemen en zelf te beoefenen maar ook te verspreiden, kan ik hier niet beschrijven. In andere steden en andere landen is de ijver niet minder groot; doch hiervoor mogen anderen, — en vooral de millioenen leden der beide Broederschappen (van 't H. Hart en van het Apostolaat) en het groot aantal boeken voor die leden vervaardigd, — getuigenis afleggen.

De reden aan te geven, waarom ik eene *Maand van Jesus' Hart* voor de minnaars van dat Goddelijk Hart vervaardigd heb, schijnt mij dan ook niet noodig. Alleen mag het dienstig zijn met een enkel woord aan te duiden, waarom ik 33 in de plaats van 30 dagen gekozen heb. Het was om dit boekje niet bloot voor eene *Maand van 't H. Hart*, maar tevens voor *hen* te doen dienen, die hunnen lust vinden in de zogenaaemde *Vereeniging ter vereering en liefde van de HH. Harten van Jesus en Maria*.

Over deze *Vereeniging* behoef ik niet uit te wijden. Ongerigt te Parijs, en den 15 December 1788 door Z. H. Pius VI met aflaten verrijkt, is zij allengs verspreid over de geheele wereld en thans overal bekend. Ook is haar doel geen ander dan het gewone doel der vereerders van het beminnelijk Hart onzes Verlossers, dat is Jesus lief te hebben en te vereeren, en dit inzonderheid met en door het onbevleete Hart van Maria te doen.

Dat hierbij uitdrukkelijk aan de 33 levensjaren van Jesus gedacht is, valt van zelf in het oog. Daarom immers bestaat de *Vereeniging* uit 33 personen, of neemt men althans 33 briefjes (of nummers), om die in 't begin van elke maand, bij wijze van loterij, te laten trekken.

Doch laat ons de hoofdzaak hier aanduiden, om niet terstond weêr naar andere boeken te verwijzen.

I. Al de leden der Vereeniging gaan eens in de maand ter H. Tafel voor hem, die No. I heeft getrokken.

II. Hij, die No. I. heeft, bidt voor No. II en zoo vervolgens, elk een voor hem, die het volgend nummer heeft, en No. XXXIII voor No. I.

III. Een ieder let, gedurende de maand, op de *oefening*, die hem te beurt is gevallen, — en leest te dien einde het hoofdstuk (den Dag) die in dit boekje met zijn nummer overeenkomt.

IV. De leden worden verzocht zich *dagelijks*, in den geest, in het H. Hart van Jesus te vereenigen, en wel ten 9 ure des morgens en ten 3 ure in den namiddag.

V. *Op het uur*, dat op de briefjes te dien einde vervaardigd aangewezen wordt, zal elk trachten zijne goede meening te vernieuwen, en zich tevens dagelijks in het H. Hart van Jesus te verbergen.

VI. Het is wenschelijk dat een ieder Jesus' Hart bijzonder vereere, *op den dag der maand*, die met het getrokken nummer overeenkomt, alsdan een akt van eerboete doe, het H. Sacrament aanbidde en een bezoek bringe aan de H. Maagd. — Zij, die de laatste nummers hebben (XXXI—XXXIII) kunnen een dag nemen naar verkiezing.

Wie meer wensch te weten, kan hieromtrent raadplegen het boekje der Vereeniging: *Association à la dévotion et à l'amour des SS. Coeurs de Jésus et de Marie* (Lille 1839, enz.) en: *Le nouveau mois du S. C. de Jésus ou les trente-trois années de la vie du divin Sauveur* (door P. Gautrelet).

Deze en misschien meer andere reeds bestaande werken met ons boekje te verdringen, kan natuurlijk ons doel niet

zijn. Maar de geest zoekt afwisseling in zijn hemelsch voedsel, zoowel als het ligchaam in het zijne. En daarom is het Minnaars van Jesus' en van Maria's hart! dat wij u dit boekje aanbieden, hopende en wenschende, dat gij daardoor werkelijk de altoosvloeiende Bron van alle goed nog beter moogt leeren kennen, en tevens, ruimer dan tot nu toe, van hare hartverkwikkende wateren moogt drinken.

De Schrijver.

MAASTRICHT.

Feestdag der H. Elisabeth.

19 November 1869.

VOORWOORD DER MAAND JUNIJ.

Korte onderrigting nopens de Maand van Jesus' Hart.

Dewijl gij reeds bekend zijt, minnaar van Jesus' Hart, met de oefeningen van de *Maand der bloemen*, behoef ik u weinig of niets vooraf te zeggen over de bijzondere oefeningen die gij verrigten kunt, als ik het zoo eens noemen mag, in de *Maand der vruchten*.

Gelijk op de bloem de vrucht volgt, zoo volgt immers nu ook op Maria's maand de maand van Jesus. Uwe voornaamste oefening moge dus vooral daarin bestaan, dat gij de goede voornemens, welk gij ongetwijfeld ter eere uwer hemelsche Moeder gemaakt hebt, standvastig ten uitvoer brengt.

Daarbij kunt gij voegen: een nieuw altaartje, of liever hetzelfde, wat gij reeds hebt opgericht, versierd met het beeld van Jesus in de plaats van dat zijner Zalige Moeder.

Hierbij de devotie, die u boven is voorgesteld, die namelijk

van de *vereeniging* ter eere van Jesus' drie en dertig jaren ; en in 't bijzonder nog eene dagelijksche Geestelijke lezing of meditatie, en eene algemeene goede meening van al uwe werken, vereenigd met de intenties van Jesus' Hart, en opgedragen aan den hemelschen Vader.

Wat gij meer kunt doen ! zal uwe eigene godsvrucht u ingeven ; doch vergeet niet, dat het voornaamste zijn moet, *ten eerste*: zooveel doenlijk uw oog en uw hart, het hart vooral, op de afbeelding van Jesus' Hart, en daardoor op Jesus zelven te vestigen ; *ten tweede*: zoo gedurig mogelijk in Jesus' Hart met uw hart te wonen ; en hiertoe, *ten derde*: uw hart meer en meer en dagelijks steeds ijveriger naar dat goddelijk toonbeeld te vormen.

Doet gij dit standvastig, hartelijk, met moed, — o hoe zalig zult gij zijn op het einde van deze heilrijke maand, en hoe gemakkelijk er toe komen het geheele Hart van uwen goddelijken Verlosser te winnen, om het ook eens voor alle eeuwigheid te bezitten en te genieten !

I N H O U D.

VOORBERIGT.

Korte onderrigting nopens de Maand
van Jesus' Hart.

BLADZ.

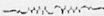
<i>Eerste dag.</i> De Bevoorregte van het aller- verhevenst Hart van Jesus . . .	1
<i>Tweede dag.</i> De Minnares van het allerbe- minnelijkst Hart van Jesus . . .	8
<i>Derde dag.</i> De Bruid van het allerzaligst Hart van Jesus	14
<i>Vierde dag.</i> Het Slagtoffer van het geslagt- offerde Hart van Jesus	21

<i>Vijfde dag.</i> De Veroverde van het allermagtigste Hart van Jesus	29
<i>Zesde dag.</i> De welbeminde van het allerminnelijkst Hart van Jesus	38
<i>Zevende dag.</i> De vertrouweling van het allerwijsste Hart van Jesus	44
<i>Achtste dag.</i> De getrouwe medegezellin van het allergetrouwste Hart van Jesus	50
<i>Negende dag.</i> De toegewijde aan het allerheiligst Hart van Jesus	56
<i>Tiende dag.</i> De getrouwe navolgstster van het allergetrouwste Hart van Jesus	61
<i>Elfde dag.</i> De Slavin van het allerhoogste Hart van Jesus	66
<i>Twaalfde dag.</i> De verzuchtster tot de liefde van het allerbeminnelijkst Hart van Jesus	72
<i>Dertiende dag.</i> De gevangene van het allerliefderijkst Hart van Jesus	78
<i>Veertiende dag.</i> De middelares van de devotie tot het allermagtigste Hart van Jesus	83
<i>Vijftiende dag.</i> De Herstelster van den smaad aangedaan aan het allergeduldigste Hart van Jesus	88
<i>Zestiende dag.</i> De aanbidsster van het goddelijk Hart van Jesus	93
<i>Zeventiende dag.</i> De Bewonderaarster van het ondoorgrondelijke Hart van Jesus	99
<i>Achttiende dag.</i> De IJveraarster voor het allerbeminnenswaardigste Hart van Jesus	106
<i>Negentiende dag.</i> De leerling van het allerwijsste Hart van Jesus	113

BLADZ.

<i>Twintigste dag.</i> De van ijver brandende voor het allerbeminnelijkste Hart van Jesus	120
<i>Een en twintigste dag.</i> De getrouwe aan het allergetrouwste Hart van Jesus	129
<i>Twee en twintigste dag.</i> De gunsteling van het allerrijkste Hart van Jesus	139
<i>Drie en twintigste dag.</i> De eenzaam levende vriendin van het allerzoetste Hart van Jesus	147
<i>Vier en twintigste dag.</i> De dienaars van het alleenheerschend hart van Jesus	154
<i>Vijf en twintigste dag.</i> De onbaatzuchtige vriendin van het allermilddadigste Hart van Jesus	161
<i>Zes en twintigste dag.</i> De edelmoedige vrien- din van het allergrootmoedigste Hart van Jesus	169
<i>Zeven en twintigste dag.</i> De standvastige vrien- din van het onveranderlijke Hart van Jesus	177
<i>Acht en twintigste dag.</i> De beproefde vrien- din van het allergetrouwste Hart van Jesus	185
<i>Negen en twintigste dag.</i> De Verborgene vrien- din van het allergezelligste Hart van Jesus	198
<i>Dertigste dag.</i> De vriendin door de liefde vereenigd met het allermijnzaamste Hart van Jesus.	199
<i>Een en dertigste dag.</i> De vriendin de won- deren in Jesus' allewondervolste Hart beschouwende	204

<i>Twée en dertigste dag.</i> De geslagtofferde vriendin van het geslagtofferd Hart van Jesus	212
<i>Drie en dertigste dag.</i> De onvergelykelijke vriendin van het onvergelykelijke Hart van Jesus	218
Litanie van het H. Hart van Jesus	226
Eereboete aan het HH. Hart van Jesus	229
Beloften van Jesus voor hen, die zijn H. Hart vereeren	231
Dagelijksch gebed voor de leden van het Apostolaat des gebeds	233
Opdragt aan Jesus Hart voor elken dag	234

Eerste dag.

DE BEVOORREGTE VAN HET ALLERVERHIEVENST

HART VAN JESUS.

Welk een geluk, christelijke ziel! *bevoorregt* te zijn, bevoorregt te zijn van een *groot en edel hart*, en zulks van het *Hart van Jesus!* Gelukkige ziel! erken uwe zaligheid, en wees niet zoo dwaas als de vriend van Booz, door tot een ander te zeggen: „*Maak gij gebruik van mijn voorregt* 1);” maar overweeg zelve met de grootste aandacht die zaken, welke tot dit voorregt betrekking hebben, en dus:

Ten I^{ste}. *Waarin dit voorregt bestaat*, en

Ten II^{de}. *Op welke wijze gij er gebruik van moet maken.*

I. Het grootste voorregt, dat u Jesus' Hart schenken kan, is ongetwijfeld een hart, dat, zoo veel

1) Ruth 4, 6.

mogelijk, aan het zijne gelijkvormig mag zijn. *Zijn* Hart immers is het toonbeeld van alle harten, het volmaakste onder alle harten, het bevoorregte Hart van het eeuwig welgevallen des Vaders. En waarin heeft dan de lust van Jesus' Hart bestaan? Welke zijn de voorregten, die Hij zelf heeft genoten, en aan zijn deelgenooten wil laten genieten? Ze zijn in *drie* woorden uit te drukken: het *lijden*, het *strijden*, en het *verblijden*.

1. En verwonder u niet, dat hier in de eerste plaats het *lijden* komt. Kent gij het woord niet van Jesus: *Oportuit*. „Moest niet de Christus lijden, en aldus in zijne heerlijkheid ingaan 1)?”

Herrinner u het paradijs! — Waardoor was Adams hart afgeweken van God? Was het niet door den breeden weg van zijn eigen wil te volgen; door te voldoen aan zijn hart tegen den wil in van God? Als dus de tweede Adam komen zal, zal alligt het *lijden* de terugweg zijn; het wordt het koninklijke pad, waarlangs wij moeten terugkeeren tot God, dien wij door zelfzucht verlaten hadden.

Doch niet alleen dit; maar *God steekt ook het hart* 2); God beproeft het, en zulks, om te zien wat daarin is, en om het, als met een prikkel, tot het nieuw paradijs terug te voeren. Die prikkel nu is het lijden, eene gave, maar tegelijk eene zeer fijne naald om uw hart te steken, en te zien, wat daarin verborgen ligt.

Nog meer. „*Dien God lief heeft; dien kastijdt Hij* 3),” en het hart dat Hij tot zich wil trekken,

1) Luc. XXIV, 26.

2) Eccli. 22, 24.

2) Hebr. XII, 6. Apoc. III. 19.

dat zuivert en loutert Hij. Wilt gij 't zien, zegt de H. Teresia, en leeren welke gunsten en *voorregten* zijn weggelegd voor de uitverkorenen des Heeren? Zie op Jesus, zijn welbeminden Zoon; zie op Hem, in Gethsemane neergebogen onder een verpletterenden last, om onze, om uwe zonden! — O hoezeer kas-tijdt God diegenen, die Hij bevoorregt en lief heeft!

Eindelijk, kent gij den kreet niet van Jesus' Hart, in staat om rotsen te doen scheuren? „*Ik moet gedoopt worden*, zegt Hij, *met een doopsel des bloeds, en hoe word ik gepraamd tot dat het vervuld worde*” 1)! — Ziedaar het *voorregt* waarnaar Jesus verlangt; ziedaar dus ook het uwe, als gij verstandig wilt zijn.

Gij beeft terug? — Dan begrijpt gij uw voorregt niet; en weet niet wat het is de volgeling van den Zoon Gods, bevoorregt door God te zijn.

2. Het *lijden* alleen is nogthans niet genoeg; de *Bevoorregte* van Jesus' Hart moet ook *strijden* met Jesus. „*Strijd*, — ja, *den doodstrijd voor uwe ziel* 2), — zegt de II. Geest, — en Jesus zelf heeft geleerd: *Wat baat u de geheele wereld als gij aan uwe ziel schade lijdt* 3)!” En wat voor u geldt, is waar voor alle menschen, zoodat gij dus voor u en voor alle menschen, althans eenigzins, *strijden moet*.

En o! welk een uitstekend voorregt is ook hierin gelegen! Jesus zelf is onze Aanvoerder; Hij zelf heeft u verkozen; de strijd, gij weet het, wordt gevoerd voor een eeuwig koninkrijk; uw zegepraal is zeker, de belooning en de kroon zonder einde.

1) Luc. XII, 50.

2) Eccli IV, 33 pro justitia agonizare.

3) Matth. XVI, 28.

Welk een geluk dus te mogen medewerken tot het vereenigen en voor eeuwig verbinden van het Hart Gods en der menschen harten? Welk een voorregt onder Jesus' banier, waarop zijn vlammeend Hart is geteekend, tegen den vijand van God zelven zoowel als van de menschelijke natuur te mogen optrekken! Welk eene genade de roeping te hebben ontvangen, ja de wijding en zalving om als koningen onder den grooten Koning te mogen zegevieren veeleer dan vechten! Want „*Vreest niet*, — zegt Jesus, — *ik heb overwonnen.*” „*Waar ik ben, zal mijn dienaar zijn. Die overwint, ik zal hem de kroon en de vrucht van den boom des levens geven* 1).” Dood, hel, en wereld, alles is reeds overwonnen. Gij hebt slechts te volgen, Jesus' voetstappen te drukken, en de strijd is in zege veranderd.

3. Weet gij nu dit voorregt van met Jesus te mogen *lijden en strijden*, naar waarde te schatten, o menschelijk hart! dan zult gij ook van zelf het gevolg ondervinden en u voor altijd met Jesus' Hart mogen verheugen en *verblijden*. Hierin is dan ook het *derde voorregt* der bevoorregten van Jesus' Hart gelegen. En o! hoe groot, hoe zalig dit is voor den verstandigen mensch, is ligter te begrijpen dan te beschrijven.

Het hart, dat zich verheugt, — zegt de Heer, — *maakt een opgeruimd gelaat; in de droefheid der ziel integendeel wordt de geest neêrgeslagen.* 2). Een opgeruimd gelaat nu is de spiegel van eene opgeruimde ziel, en eene opgeruimde ziel geniet eenigzins den hemel reeds

1) Jo. XVI, 13; XXII, 26; Apoc. II, 7.

2) Spr. XV, 13.

op aarde. — Dit wist de goede Jesus. Daarom zeide Hij tot zijne lievelingen: „*Uw hart is nu bedroefd, ja, met droefheid vervuld; maar ik, — ik wil dat uwe vreugde volmaakt zij ... et gaudebit cor vestrum, en uw hart zal zich verblijden!* 1).

Gelukkig hart, dat zulk een voorregt begrijpt, en dan eens vooral inziet, dat God ons eigenlijk niet om te *lijden*, maar om zalig te zijn geschapen heeft; dat de *strijd* niet het doel, maar alleen een middel is; de blijdschap Gods voor onze ziel, gelijk onze ziel voor Gods blijdschap bestemd mag heeten. Daarom staat er geschreven:

„*Ga binnen in de vreugde uws Heeren* 2).”

II. Is het na dit nog noodig, u in 't breede te verklaren, op welke wijze gij van uw voorregt gebruik moet maken?

Gij *kunt lijden* met geduld, — met tevredenheid, — met toewijding, — met vreugde. — Tot welken trap zijt gij reeds geklommen? —

Gij *moet lijden* voor God, — in navolging van Jesus, — in vereeniging met zijn beminnelijk Hart. — Wat van deze drie vergeet gij het meeste?

Gij *moogt lijden* door onthouding, — door opoffering, — door vrijwillige versterving, — Hoever zijt gij daarin gevorderd? — Komt het woordje *Ach!* misschien nog al dikwijls op uwe lippen? Zijn uwe voornemens niet grooter dan uwe daden? — En bleef het daar nog bij! Maar zijt gij veelligt niet één van diegenen, die juist het tegengestelde doen van hetgeen zij zich voornemen? die voor God willen lijden; en niets doen dan morren? Ach! dan zijt

i) Jo. XVI. 22.

2) Matth. XXV, 21.

gij een bevoorregte, die uw voorregt met de voeten stoot . . . En ach! hoeveel van die hemelpaaren verwoestende zielen leven er op deze wereld! Gaarne wil men bevoorregt zijn; maar helaas! met aardsche niet met hemelsche goederen overladen. Gaarne wil men tenten op den Thabor bouwen; maar hoe zelden een uur op Golgotha wonen!

Wat den *strijd* betreft, gij kent uwe vijanden. De duivel is „*de brieschende leeuw*” die uw hart zoekt te verslinden. De wereld is de bedriegelijke verleidster, die het in hare strikken zoekt te vangen. Uw eigen vleesch is de gezworen vijand van het koningrijk der harten en des levens. Sta dus pal, als een muur. Waak! bid! en kastijd u zelve! maar altijd met het oog op die golvende vlammen der u beschermende banier, — op Jesus’ Hart, — geteekend met het H. Kruis!

Eindelijk, om u te *verblijden*, en altijd te juichen, zelfs te midden van den hevigsten strijd en het knellendste lijden, denk aan uw voorregt, dat des te grooter zal worden, naar mate de strijd heviger, het lijden nijpender zal zijn. Werp, om het beter in te zien, nog eens uwe blikken op Jesus’ Hart. Aanschouw het met aandacht, geopend door de lans, omringd van doornen, geleverd met zijn goddelijk bloed; en wanneer? op welken dag? in welke ure? o, *in die laetitia cordis ejus, op den dag van de blijdschap zijns harten, — in hora sua, — in zijne ure*, de ure des strijds en des lijdens, ja, maar ook de ure der overwinning en der verlossing aan het hoog en heilig kruis. O waarlijk, wie hierop acht geeft, zal met den propheet uitroepen: „*Mijn hart en mijn ligchaam springen op van blijdschap*

in mijnen God, in den levenden God!" 1) Gelukkige ziel! die aldus onverpoosd weet te juichen, gelijk Maria de Moeder des Heeren, *in Deo salutari meo, in God haren Zaligmaker* 2), en aldus door de vreugde des harten den kommer van dit tranendal weet te verzoeten. — Onderzoek u derhalve met vlijt, — *hoe gij lijdt, strijdt, en u verblijdt*, — naar 't ligchaam en naar de ziel, — in droefheid en in blijdschap, — voor God en voor de menschen? — En uw gebed zij althans nu en dan:

EENE VERZUCHTING TOT JESUS' HART.

O Jesus' Hart! welk lot is 't mijn!

Ik mag Gods harte-lievling zijn!

Sterk door uw Hart wil 'k voor U strijden,
Schenkt gij me Uw kruis, — 'k wil voor U lijden,
Komt gij tot mij, — me in U verblijden!

Zoo is altijd — Mijn hart verblijdt!

Ik zie uw Hart, en de open wond,
Het kruis, geplant op zulk een grond;
'k Zie doornen om uw Harte groeijen,
En vlammen, die als lelies bloeijen,
Dat alles, om aan U te boeijen,
Door liefde en smart, — Mijn nietig hart.

O Jesus! Jesus! zie mij hier!

Ga voor, ik volg uw krijgsbanier!

Opdat ik lijdend, strijdend, blijde,
Mijn hart uw bloedend Harte wijde,
Dat alle schepselen bevrijdde,

En nu altijd — Mijn hart verblijdt!

1) Psalm 83, 3.

2) Luc. 1, 47.

Tweede dag.

DE MINNARES VAN 'T ALLERBEMINNELIJKSTE HART
VAN JESUS.

Nooit zult gij begrijpen, christelijke ziel! wat het al in zich bevat: eene *minnares* van een Goddelijk Hart, de uitverkoren *Minnares* van het zoo oneindig beminnelijk als met oneindige liefde beminnend Hart van Jesus te zijn. Leg er u nogthans op toe om dit onwaardcerbaar geluk meer en meer te beseffen; en overweeg te dien einde de voornaamste eigenschappen, die uwe liefde hebben moet, om zulk eene cindeloze liefde niet geheel en al onwaardig te zijn. Het zijn: de *opregtheid*, de *teederheid* en de *sterkte*, — drie bloemen, die in uw hart moeten bloeijen, drie hoedanigheden die uwe liefde moeten kenmerken, wenscht gij werkelijk eene *minnares* Gods, eene *minnares van zulk een hart*, als dat van Jesus is, te wezen.

I. Eene *opregte liefde* wordt overal en altijd gevorderd; zonder dat kan er niet eens liefde zijn. Maar hoe veel te meer is zulk eene eigenschap noodzakelijk daar, waar het voorwerp dier liefde onmiddellijk een hart, en nog wel een goddelijk Hart is. Het *Wee over den dubbelhartige!* is van ouds door God zelve uitgesproken: *vae duplici corde* 1)! En de dubbelhartigheid is een gruwel door den mensch, door den laaghartige zelve veraschuwde. Wat zal het zijn, waar het hart het Hart moet beminnen!

En wilt gij nu in een paar woorden hooren wat u te doen staat, om die *opregtheid* te verkrijgen en te bewaren? Bemin met der *daad* en niet bloot met de lippen: en alles zal volbragt zijn. Bemin *uit geheel uw hart*; en de dubbelhartigheid is van zelve verwijderd. Daarom heeft God aan het hoofd der *geboden* geschreven: *Bemin!* maar bemin *uit geheel uw hart*. Daarom heeft hij zoo tallooze malen herhaald: *Zoek mij*, maar zoek *uit geheel uw hart*. Deswege luiden ook zijne hartroerendste klagten: „*Dit volk eert mij met de lippen; maar hun hart is verre van mij* 2).” Bloote woorden, ijdele en alleen gevoelige, maar niet werkzame devotie, halve en nooit ten uitvoer gebragte voornemens, van daag regts en morgen links loopende begeerten, dat alles blijve dus uitgesloten uit uw waarlijk gemeente en ernstig gewilde liefde, o Minnares van Jesus' Hart! Op die wijze zult gij eene *opregte liefde* bezitten, en vervullen wat de H. Schrift vraagt: „*Dat ons hart opregt zij met God onzen Heer* 3)”.

1) Eccli. II : 14. 2) Marc. VII. 6 enz. 3) 3 Kon. VIII : 61.

II. Zal echter de liefde zijn wat zij wezen moet, dan is de opregtheid niet genoeg, de *teederheid* moet er dan bij komen, en zelfs eenigzins voorafgaan, gelijk de zachte bloem de nuttige vrucht voorafgaat. Is dit altijd waar, en is overal eene liefde weinig geacht, die niet door teederheid uitmunt, hoe veel te meer zal dit noodig zijn waar het een Hart is dat bemind moet worden, waar het eene hart het andere vraagt, en dan nog wel Jesus' Hart uw hart?

Maar wat is dan wel een hartelijk en teederlievend hart? — Een klein, of kleingeestig? Hoe ware het mogelijk? Neen; 't is veeleer een groot en grootmoedig; maar zulk een, dat altoos werkt voor de belangen van Jesus, dat innig gevoelt de beleedigen Hem aangedaan, dat ligtelijk ontvlamt bij het beschouwen zijner liefdedaden, kortom, dat eene zachte liefde heeft, gelijk Jesus zelf, voor zoo verre ons hart aan het zijne gelijk wezen kan.

Wilt gij 't hooren? „*Jerusalem! Jerusalem! hoe dikwijls heb ik u willen vergaderen, gelijk de hen hare kieken verzamelt onder de vleugelen, en gij hebt niet gewild!*” 1). Wilt gij het zien? Begeef u naar Bethanië, en aanschouw daar uwen goddelijken Meester weenende voor Lazarus' graf. Wilt gij het gevoelen? Aanschouw het kruis; en op dat kruis Jesus; en in Jesus zijn open en doorboord Hart in de wijld voor u geopende zijde, u nog toeroepende, zelfs na zijn dood: „Zie! zoo zeer heb *Ik U* bemind.” —

Ziedaar uw toonbeeld! Medelijden met de bedrukten, weenen met de weenenden, balsem uitstorten

1) Matth. XXIII. 37.

in elke wond, en vooral door de liefde in de wond zelf van Jesus' Hart, ziedaar uwe verplichting! O zalige minnares, die aldus waarlijk *uit ter harte, ex corde*, bemint! *Met uw hart* zult gij lief hebben, — heeft God geboden. Jesus' Hart moet gij lief hebben, zegt Jesus' Hart zelf. Onderzoek eens of gij wel zoo teederlijk, als gij kunt, en uit ter harte lief hebt? Zie hier een kenmerkend teeken! „Als de liefde Gods eens diep in ons hart ingedrongen is — zegt de H. Teresia 1), — zullen alle dingen ons gemakkelijk voorkomen, en wij zullen wonderen doen in korten tijd en met weinig moeite.” — III. *De liefde*, — zegt eindelijk de Geest Gods — *is sterk als de dood*” 2). In Jesus was zij nog sterker; zijn Hart, op het Kruis geopend, kan het getuigen. Moet ze dan niet sterk in u zijn, *o minnares* van Jesus? — Wat is overigens eene liefde, die niet sterk mag heeten? Eene bloem zonder vrucht, een hart zonder kracht, een boom zonder leven.

En waardoor zal dan uwe liefde die sterkte verkrijgen? Door de wijsheid. Immers „*gelijk de houten balken tot bevestiging en vastheid van een gebouw aan elkander gehecht, niet losgaan; zoo is het hart hetwelk door welbedachten raad bevestigd is*” 3). Die welbedachte raad wordt door de *ware wijsheid* gegeven; die ware wijsheid is dus de kracht der liefde.

En waarin zal zij bestaan voor een hart, dat een Hart bemint? Natuurlijk, in onverschrokken moed, in het ontvangen en onderhouden van Gods geboden; want „*de wijze van harte ontrant de geboden* 4); maar

1) Vie. ch. 22. 2) Hooglied VIII. 6. 3) Eccli. 22, 19.

4) Spr. X. 8.

om dit te kunnen, in een onwrikbaar vertrouwen, in eene liefde zonder angstige vrees, in eene volkomene overgave van u zelve aan het Hart uws goddelijken Beminde.

En vraagt gij waar? en wanneer? Altijd, overal, in alles; doch inzonderheid bij stormen, waarin gij, gelijk de Apostelen in het dobberend scheepje, tot Jesus roepen moet: „*Heer red ons! red ons!*” en zulks zonder er bij te voegen; „*wij vergaan.*” — „Nee! Hij vergaat niet, die een hart in zijnen boezem voelt kloppen, dat vertrouwt op het hart zijns Gods; hij vergaat niet, die daaruit meer kracht weet te putten, dan de wereld goud uit al hare mijnen; hij vergaat niet, maar landt onfeilbaar aan in de haven des hemels, die met een vast vertrouwen Jesus' Hart lief heeft, en dient. *Zalig hij*, — zegt de Heer zelf, — en herhaalt Hij dikwerf: *zalig hij, die op den Heer vertrouwt!*” Bid dus gedurig van harte, oprecht, teeder en met kracht, b. v. op deze wijze:

TOT DEN WELBEMINDE.

U, mijn Jesus', U beminnen,
 Uwe *Minnares* te zijn! —
 O hoe gloeit daarbij van binnen
 Heel mijn hart van liefdepijn!
 't Magtig gloeijen,
 En dat vloeijen
 Van die vlammen uit uw hart,
 En die vonken,
 Ingedronken
 In een liefde zoekend hart,
 O hoe zalig moet dat maken

Zelfs den hoogsten Seraphijn,
 Die voor Jesus troon mag blaken
 In dier vlammen zonneshijn!

U te minnen
 Is dus winnen
 't Zaligst Hemellot op aard;
 In uw boeien
 Vast te gloeien
 Meer dan paradijzen waard.

Kom dan, minnelijkste aller harten!
 Met uw liefdevuur en gloed,
 Doe mij voelen liefde 's smarten,
 Zoo als gij die voelen moet.
 Kom mij boeijen;
 Doe mij gloeijen
 Met een goddelijken gloed!
 Smelt mijn harte,
 Delg mijn smarte,
 Jesus! Gij alleen zijt goed!

U te minnen is mijn glorie!
 U opregt, en sterk, en teêr
 Aan te hangen, mijn victorie! --
 U alleen zij liefde en eer!

Derde dag.

DE BRUID VAN HET ALLERHEILIGSTE HART
VAN JESUS.

Neen, nooit zult gij begrijpen, gelukkige ziel, welk een voorregt, welk eene genade het voor u is, als eene teêrgeliefde Bruid verbonden te zijn met het hart van Jesus, uwen God.

Geen Seraph kan het bevatten, geen Cherubijn het u verklaren. En had God zelf het niet gezegd, wie had ooit kunnen denken, wie maar kunnen vermoeden, dat het Hart onzes Scheppers zóó goed, ons nietig hart zoo hoog verheven konde worden, en er zulk een innig verband tusschen Gods Hart en het onze plaats vinden kon!

Desondanks is het eene waarheid, die geene tegenspraak lijdt, zoo lang God er zelf borg voor blijft. — En dit is — voor eeuwig. Want, — zegt de Heer, — „*Ik zal mij aan u verloven voor*

alle eeuwigheid. En ik zal mij aan u verloven in gerechtigheid en regt, in barmhartigheid en ontfermingen en ik zal mij aan u verloven in getrouweheid: en (zoo) zult gij weten dat Ik de Heer ben 1). — Uit deze woorden kan de Bruid de grootte van haar voorregt opmaken, en zoo tevens leeren, wat zij zelve voor zulk eenen Bruidegom wezen moet.

I. Vooreerst immers wil de Heer haar tot zich nemen „*in gerechtigheid en regt.*” Er volgt uit dat de Bruid zich aan Hem moet overgeven in denzelfden zin. En wat is dan regt en billijk voor eene Bruid van het Hart Gods? Gewis! dat zij in alles de begeerten van het eindeloos minnend Hart zooveel mogelijk volbrengt. En welke zijn die? De Bruidegom zelf heeft ze duidelijk doen kennen.

„*Kom af van den Libanon, zegt Hij, mijne Bruid, kom af van den Libanon, kom 2).*” Zij moet dus neêrdalen van de bergen der trotschheid en zich spoeden om haren Bruidegom te zoeken.

„*Gij hebt mijn hart gewond, zegt Hij, mijne zuster, mijne Bruid, gij hebt mijn hart gewond, met één uwer oogen 3).*” — De Bruid moet dus haar oog, het oog van haar hart, de goede meening, op Jesus' Hart gevestigd houden, en door de gestadige herhaling harer heilige *intenties* liefdepijlen op zijn beminnelijk hart rigten.

„*Uwe lippen, zegt Hij, zijn een vloeiende honigraat; honig en melk zijn onder uwe tong 4)!*” — Goede woorden en liefelijke gesprekken, zoowel met God als met de menschen, heeft dus de Bruid van Jesus' Hart te voeren.

1) Oseas II, 19, 20.

2) Hoogl. 4, 8.

3) Hoogl. 4, 9.

4) Hoogl. 4, 10.

„*Een besloten hof*, gaat Hij voort, *een besloten hof zijt gij, mijne Bruid, eene verzegelde bron 1).*” Zedigheid en ingetogenheid zijn dus de noodige sieraden van de ware Bruid van Jesus.

Eindelijk: „*de Bruidegom komt*, — leert Hij, — *ga Hem te ontmoet 2)*; en doe niet als de vijf dwaze maagden, die geene olie in hare lampen hadden.” De waakzaamheid is dus eene hoofddeugd der Bruid, — en zalig zij, als zij alle beuzelingen dezer wereld, en alle hoofd- en hartbrekende mijmerij versmadende, zich er alleen op toelegt, haren Bruidegom te verwachten en te verbeiden! — Zie! daar komt Hij, „*als een bruidegom uit zijne slaapstede tredend 3)*, en het oog gericht op zijne uitverkoren Bruid, en zoekende om haar gelukkig en zalig te maken, — en „*de geest en de bruid zeggen: kom! — en die het hoort zegt (insgelijks): kom! En die dorst heeft, trede nader; en die wil, ontrange voor niets het water des levens 4)!*”

Zalige Bruid, als gij aldus *met regt en billijkheid* uwen Bruidegom verwacht, en eens aan de poorte des Levens uit zijnen mond moogt hooren: „*kom nu, beminde van mijn Hart, spoed u, mijne Bruid! en kom.*”

II. Het is echter niet alleen in *gerechtigheid en regt*, het is ook in *barmhartigheid en ontfermingen*, dat de goddelijke Bruidegom zich aan het menschelijk hart verloven wil. Wat volgt hieruit als bruidsgift voor zijne uitverkorene op aarde? De noodzakelijkheid eener eeuwige *dankbaarheid, liefde*, en van een onbeperkt *vertrouwen*.

1) Hoogl. 4, 12.

2) Mt. 25, 6.

3) Ps. 18, 6.

4) Apoc. 22, 17.

En werkelijk, indien God alleen volgens zijne gerechtigheid handelde, zou hij zich wel zóó naauw met onze ziel vereenigen, dat wij haar de Bruid Gods kunnen noemen? Is het alleen „Gods barmhartigheid te wijten dat wij niet zijn verteerd 1);” wat zal de Bruid niet moeten wedergeven voor de genade van aldus te zijn behandeld? Ondankbare mensch! indien gij niet van dankbare liefde weet te branden voor zulk eenen God!

De *liefde*, de reine, blakende wederliefde voor dien Bruidegom bevat dan ook alleen alles. *Veni, Sponsa! Kom, mijne Bruid*, is het zoete woord van den zich onbegrijpelijk diep tot ons nederbuigenden God. „Kom, mijn Bruidegom!” moet ons hartelijk en gestadig wederkeerend antwoord zijn. — De liefde woont bovendien in het hart. Door *haar* te schenken zult gij dus uw *hart* offeren; en dit is het juist, wat de eindelooze Liefde, het hart van God, heeft kunnen doen nederdalen op onze aarde.

En zal daaruit niet van zelf het *vertrouwen* volgen? — Wee u, o Bruid, die uwen Bruidegom niet vertrouwt! Weg met alle liefde, die in het vertrouwen wankelt! — Gij hebt gezondigd? Gij zijt vol gebreken? Gij kunt niet bidden? Gij doet niets voor uwen God? Gij voelt uw hart zoo leeg, zoo licht? Wankelende bruid! waar is uwe liefde?... Ja, zegt de leerling, dien Jesus lief had, — ja, *indien ons hart ons iets verwijt, God is grooter dan ons hart, en Hij weet alles; indien dus ons hart ons over iets berispt, laat ons vertrouwen hebben op God 2)! — Wat zegt gij daarop? —*

¹ Thren. III: 22.

1 Jo. III: 20.

Uw hart is vreesachtig? — God is grooter dan uw hart. — Uw hart is zwak, angstvallig, bevend? God is grooter dan uw hart. — Uw hart is vol ellenden, gebreken en fouten? Bevoorregte Bruid! *God is grooter dan ons Hart; en daarenboven, Hij weet alles.* Bid, verneder u, en vertrouw! want zoo er al ooit eene ware bruid door een opregt beminnenden bruidegom verlaten is geworden; God toch zal u nooit verlaten. Neen, Hij wil, Hij kan het zelfs niet; zoo gij niet zelve het eerst Hem verlaat.

En deze gedachte brengt u dan ook van zelf verder en wèl tot het laatste punt, dat de Bruid ter harte moet nemen, tot de *getrouwheid*, die gij Gode verschuldigd zijt.

III. Belooft, zoo als wij gehoord hebben, de Eeuwige zelf *getrouwheid* en eeuwige getrouwheid aan zijne bruid; wat moet de mensch niet doen? Zekerlijk! Hij moet *getrouw* zijn in alles. Of wilt gij 't in één woord, uit den mond zelven uws Goddelijken Bruidegoms vernemen? Hij moet *Gods geboden onderhouden*. Want „*die God lief heeft, zegt God, die onderhoudt mijne geboden*” 1); en wederom: „*houdt uwe gedachten op Gods bevelen* (gevestigd), *en wees altijd ijverig bezig in zijne GEBODEN; dan zal Hij zelf u een hart geven* (dat wil zeggen: verstand en moed), *en de wijsheid die gij begeert, zal u verleend worden*” 2). —

Gij ziet, dat alwederom de wijsheid met het hart verbonden wordt. Let dus op Jesus' Hart! Daarin hebt gij het voorbeeld der *getrouwheid*; eene liefde, sterk tot op het kruis, sterk tot in den dood.

1) Jo. XIV: 21 volg.

2) Eccli. 6, 37.

Zie vervolgens op uw eigen hart. 't Is misschien een spiegel van het tegenbeeld: eene liefde, alle dagen wankelend. Onderzoek u dus, en zie wat gij zijt, en wat gij worden moet. Zijt gij getrouw in het bijwonen der H. Mis, in uwe dagelijksche meditatie, in het bezoeken van het Allerheiligst Sacrament, in de voorbereiding voor de H. Communie, in het verrigten van uw algemeen, en zoo gij 't geluk hebt het te kennen, van uw bijzonder onderzoek? Zijt gij getrouw in uwe pligten, als verzorger of verzorgster des huisgezins, als overste of onderdaan; kortom, in het nakomen van de pligten van uwen staat? Ondervraag u zelve, en geef u duidelijk het antwoord. — Gelukkige Bruid, als gij op eene getrouwe wijze „de zaken uws hemelschen Vaders,” de zaken uws goddelijken Bruidegoms behartigt! Zalige Bruid, als ge daarbij dagelijks nieuwen ijver voor het Hart uws goddelijken Geliefden weet op te doen! Maar dubbel zalig, als gij bovendien, zelve brandend van liefde voor het aanbiddelijk Hart van uwen Schepper, ook anderen die devotie weet in te storten en aldus *getrouw* zijt ten einde toe, aan den eeuwig getrouwen God!

Zing, om dit te verkrijgen van tijd tot tijd uw eigen geluk, en bid te dien einde, met deze of dergelijke woorden.

TOT JESUS' HART.

O hemelheil! O zalig lot!

Uw Bruid te zijn, o Hart van God!

Met U, gereinigd van de zonden,

Als teedre Bruid te zijn verbonden

Door 't heilig bloed,
Dat maagden voedt!

Dàn spreekt de Bruigom 't zoete woord:
„Mijn Bruid, gij hebt mij 't hart doorboord,
Doorboord met ééne van uw oogen
In 't smachtend opzien naar den hoogen;
Uw liefde en smart
Doorboort mijn Hart!”

Dàn roep ook ik vol liefdelust:
„Mijn Bruidegom, gij zijt mijn rust,
Mijn heil, mijn zaligheid, mijn leven!
Uw bruid heeft U geheel gegeven
Haar nietig hart
Vol liefde-smart.”

Wie breekt dien goddelijken band,
Gesmeed in Jesus' Harten brand?
Wie zal mij trekken, wie verleiden?
Wie mij van mijnen Jesus scheiden?
Mijn hoogst genot!
Mijn al, mijn God!

Vierde dag.

HET SLAGTOFFER VAN HET GESLAGTOFFERDE HART VAN JESUS.

Toen Isaak, naast zijn peinzenden Vader, den heiligen berg *Moria* beklom, vroeg hij hem eensklaps, in de overtuiging dat er een offer moest opgedragen worden: *Mijn Vader! Zie! hier is vuur en hout; doch waar is het slagtoffer, dat ten brandoffer dienen moet* 1)? De diep getoffen Vader, die wist, dat Isaak zelf het slagtoffer wezen moest, had gewis niet kunnen antwoorden, en zeker niet zóó schoon, als hij gedaan heeft, ware hij niet de door God verlichte *Vader veler volken*, de groote *Abraham* geweest. „*Mijn Zoon*, zeide hij nu, *God zelf zal zich voorzien van een lam ten brandoffer.* — Doet ge

1) Gen. 22, 7.

mij dezelfde vraag, christelijke ziel, met betrekking tot Jesus' Hart, dat zich een *slagtoffer* wil uitkiezen? Vraagt gij ook, onder het opzien tot dat Hart, hangende aan het kruis: *Zie! hier is vuur en hout; doch waar is het offer?* — *Gij zijt het zelve*, — mag ik dan antwoorden, gelukkiger dan Abraham, — gij zijt het zelve, christelijke ziel! die verkoren zijt door uwen God om dat slagtoffer te wezen. En hierom is het dan ook noodig, dat gij eens ernstig overweegt:

I^e. Welk een voorregt het is, ook in dit opzigt aan Jesus' aanbiddelijk Hart gelijkvormig te mogen zijn.

II^{de}. Waarin eigenlijk de aard van dat slagtoffer bestaat, en

III^{de}. Op welke wijze gij het aan Jesus' Hart kunt aanbieden.

I. Dat Jesus' Hart bij uitnemendheid een *slagtoffer* van liefde is, weet gij genoeg. En hoe treffend zingt niet de H. Kerk, om ons Jesus' Hart, in dit opzigt, voor te stellen:

O Hart! slagtoffer van de liefde!

O aller zaal'gen eeuw'ge vreugd!

Der stervelingen troost op aarde!

Onze eenige en laatste hoop!

Hoe heerlijk heeft ook Jesus zelf, eerst bij den propheet, en later, als een Echo van diens woorden, door den grooten Apostel der volken, dit uitgedrukt, sprekende, neen, zingende tot zijn hemelschen Vader:

Slagtoffers, offers hebt gij niet (meer) gewild;
 Maar Mij hebt gij een ligchaam toeberaid;
 Brandoffers voor de zonde behaagden U niet (langer);
 Daarom sprak ik: Zie! (Heer!) Ik kom!
 Aan 't hoofd des boekrols staat van Mij geschreven:
 Dat Ik, o God! uw' wil zal doen 1).

Het kon niet schooner! En had David deswege van Hem gezegd: „De wet Gods is in het midden van mijn *hart*;” Hij zelf zou zeggen: „*Mijne spijs is het, den wil te doen van Mijnen Vader, die in den hemel is.*”

Ziedaar dus uw toon- en voorbeeld, o slagtoffer van Jesus' Hart! en is het noodig u te herinneren, welk een voorregt, welk een geluk het is, aan zulk een offerlam gelijkvormig te mogen zijn? Denk aan de kribbe! Denk aan het kruis! Maar denk ook aan den troon van glorie waarop thans „het geslagtofferd lam, omdat het gedood is,” in eeuwigheid heerscht, en de lofliederen der heiligen en hemellingen ontvangt.

Rampzalig de mensch, die een slagtoffer zijner driften moet heeten! Dwaze mensch, die een slagtoffer der nog dwazere wereld en van het menschelijk opzigt wordt! Beklagenswaardig maar ook verachtelijk hart, dat zich een slagtoffer van Satan maakt! Maar van U, o God der harten! van U, o slagtoffer voor onze zonden, en nog wel van Uw Hart, o minnelijke Jesus! een slagtoffer te mogen zijn, — o lot der Engelen! o paradijs op aarde! o voorsmaak van een eeuwig, onvergankelijk geluk! — De we-

1) Hebr. X, 5. uit Ps. 39.

reld begrijpt het niet! Daarom is zij ook blind, en met de oogen niet ziende, met de ooren niet hoorrende, en kruipt zij weg in 't stof, terwijl het slagtoffer Gods, als op adelaarsvleugelen, naar zaliger gewesten opstijgt en vliegt. Maak mijn hart zulk een slagtoffer van het uwe, o mijn God, en ik zal reeds op deze aarde gelukzalig zijn.

II. De vraag: waarin eigenlijk een slagtoffer bestaan moet, is niet moeilijk te beantwoorden, het is *immers in het hart*. Maar hierbij dient opgemerkt: dat *uw slagtoffer*, en dus gij zelf, uw hart, tevens een *brandoffer* wezen moet. Wat wil dit zeggen? —

Het *brandoffer* was zulk een offer, dat *geheel* moest verbrand worden. Van daar, dat het *hart* der offerdieren niet altoos, bij alle offers, maar wèl in het brandoffer werkelijk mede brandde; van daar ook de spreekwijze: „dat God den roof in het brandoffer haat,” dat Hij niet het minste daarvan laat wegnemen of ontbreken.

En zou er ook twijfel kunnen zijn, of gij uw hart *geheel* moet schenken? Is er iets, dat aan God meer toebehoort, en met meer regt van Hem gevorderd wordt, dan het hart? Heeft Hij andere offers noodig, Hij, die zeggen kan, en gezegd heeft: „Van mij is het goud der bergen, mijne zijn de dieren der aarde!” Was het niet tallooze malen, dat Hij vroeg om uw hart, en om het geheele hart? Sprak Hij niet luide, en klinken nog niet immer, als ware het donderslagen, van den hoogen Sinaï: „Ik, Ik ben de Heer, uw God! Mij zult gij dus vreezen; maar *uit geheel uw hart* 1). Mij zult gij

1) Deut. 6, 2.

diene
zoek
hebb
heel

He
tevre
helft
veell
lost,
tege
bloe
gij
Jesu
uw
gij
M
zult
mag
„B
bod
zels
uw
vija
mi
he
he
do
he
en

dienen, maar *met geheel uw hart* 1). Mij zult gij zoeken, en *uit geheel uw hart* 2). Mij zult gij lief hebben; en dit, dit vooral, dit bovenal, *uit geheel uw hart* 3). —

Hoe kon het krachtiger? En kan Hij hierna nog tevreden zijn met de helft, misschien met de kleinste helft, met een gedeelte van uw hart? Of heeft Hij veelligt alleen die helft geschapen, — die helft verlost, — die helft vrijgekocht en voor zich herkocht tegen den onschatbaren prijs van zijn goddelijk bloed? — O mensch! wat zoudt gij dwaas zijn, zoo gij deeldet tusschen God en de wereld, tusschen Jesus en uw eigen wil, tusschen uwe zaligheid en uw verderf! Zie wél toe, wat God vraagt, en wat gij aan God zonder uitstel moet offeren.

Maar moogt gij dan niets anders lief hebben, zult gij vragen, dan God? Gij moogt het, en ik mag meer zeggen, in menig opzigt *moet* gij het. „*Bemin God boven alles*, staat aan de spits der geboden; maar daar naast: *en uwen naaste gelijk u zelven*. Gij hebt dus diegenen te beminnen, die uwe naasten zijn; en wie zijn dit niet? Zelfs uwe vijanden zijn het, zegt Jesus. Gij moet vooral hen beminnen, die u het leven des ligchaams schonken; hen, die u het baken op den weg ten hemel toonen; hen allen, kortom, die ook u moeten beminnen, en door wie gij bemind wilt zijn, alle menschen; maar het moet zijn: *in*, en *door* en *alleen voor* uwen Heer en God.

Onderzoek u dus hieromtrent of gij uwen God

1) Deut. XI: 13.

2) Deut, 4, 22.

3) Deut. X: 12.

uit geheel uw hart bemint, en uwen naaste gelijk u zelven liefhebt.

III. Uit het gezegde zult gij ligt inzien, op welke wijze gij u zelven, of, zoo gij wilt, *uw hart* ten slagoffer maken moet. Het zal zijn door het *geheugen*, door den *wil* en door het *verstand*.

Door het *geheugen*; dat wil zeggen: door te denken aan Jesus' Hart. — Dit kan u nog al eenige moeite kosten, ten minste in het begin. Maar o hoe zalig zal het weldra voor u zijn! En hoe gelukkig zult gij u vinden, tot die weinigen te behooren, die naar waarde weten te schatten, wat hierdoor voor eene eeuwigheid verkregen kan worden.

Door den *wil*, dat wil zeggen: door uw eigen wil aan dien van God te onderwerpen; en zulks niet alleen als God onmiddellijk, ook als Hij middellijk en door zijne dienaren tot u spreekt. Dit schijnt u lastig? 't kan zijn, maar noodzakelijk is het. Ja, „*veel beter is de gehoorzaamheid, dan de slagtoffers der dwazen, die niet weten wat de boozen doen* 1).” En wederom: „*De slagtoffers der boozen zijn hatelijk voor den Heer, maar de beloften der rechtvaardigen zeer aangenaam* 2).” Zonder die onderwerping bestaat er dus geen offer; en elke eigenzinnigheid is een roof daarin.

Door het *verstand* eindelijk wordt beteekend, dat ook uw begrip moet onderworpen worden. Dit is het moeilijkst van allen; maar het is even noodig als het voorgaande, en het heeft dit voorregt, dat gij daardoor altijd iets te offeren zult hebben. Doe dus gelijk de Christen ten aanzien der H. Kerk.

1) Eccl. IV: 17.

2) Spreuk. XV, 8.

Zegt
hij
slag
die
offer
mij
Mij
V
offe
van
vers
ma
een
gar
me
oog
vol
ool
Al
me
vo
de
off
lig
gi

O

Zegt u een goede leidsman: *die weg!* ga voort; zegt hij: *zóó is het!* geloof; en o, wat een aangenaam slagtoffer zult gij op die wijze zijn voor Jesus' Hart, die geleerd heeft: „*Ik wil gehoorzaamheid en geene offerhande* (zonder onderwerping), en waartoe dienen mij de menigte uwer offers, zoo uw hart verre van Mij is 1).”

Wilt gij nog meer doen? Wees tevens een slagtoffer voor de millioenen (ach! honderden millioenen!) van zondaren, ongeloofigen, koude, trage en onverschillige Christenen, — neen, geen Christenen, maar doorboorders van Jesus' Hart! Jesus zelf vroeg eens zulk een slagtoffer van de zalige Maria Margareta. En de gelukzalige bood zich terstond aan met moed. En zij was niet zoo als velen, die elk oogenblik van voren af moeten beginnen; maar zij volhardde in het brengen van haar offer en leerde ook ons zoo doen, zeggende: „Offer u aan Jesus' Allerheiligst Hart als een slagtoffer, dat verlangt met Hem opgeofferd te worden,” terwijl zij er bij voegt: „Geef u dus aan Hem over als het lam in de handen des priesters, die het gaat slagten ten offer 2).”

Wenscht gij misschien een gebedje, dan kan veel ligt het volgende u eenige denkbelden geven, die gij verder kunt ontwikkelen.

AAN HET SLAGTOFFER DES KRUIZES.

O Hart! o slagtlam van de liefde!

Wilt gij een offer? neem mijn hart!

1) Is. I, 11. — 1 Kon. XV. 22. enz. 3) Écrits. p. 39.

De lans, die u den boezem kliefde,
 Klieve ook mijn zij door liefdesmart.

Uw kruis, uw prikkelende doornen,
 Uw offerbloed
 En vlammengloed,

Uw wond, de grot der uitverkoornen,
 't Roept al om strijd: „*geef bloed voor bloed!*”

Zie hier mijn bloed, mijn hart, mijn leven;
 Ach! had ik duizendmaal zoo veel!
 'k Zou blijde 't al ten offer geven;
 Mij valle uw godlijk Hart ten deel!

O bloem, op Golgotha ontloken,
 In de open Rots,
 O roze Gods!

Mijn hart zij door uw vuur ontstoken,
 Uw offer zijn in al mijn trots.

vijfde dag.

DE VEROVERDE VAN 'T ALLERMAGTIGSTE HART
VAN JESUS.

De eerste avondkoelte zuchtte naauwelijks in de treurende boomen van het helaas! door 's menschen zonden verloren Paradijs, of de Oneindige zelf daalde neder om de mensch te vertroosten. Arme Adam, wat beefde zijn hart! en hoe trilde ook het uwe, verleidende Eva! Vrees evenwel niet! „Gods oog was van den aanvang op uwe harten gerigt 1);” Hij zal u ook nu zelfs niet verlaten. — Maar wat zal Hij doen? O een wonder zijner almacht en liefde. Een *Veroveraar* zal Hij doen komen, die om uw hart vechten zal: een strijd zal hij doen ontstaan tusschen Hem en Satan; zijn goddelijk Hart zal Hij

1) Eccli. 17, 7.

dan borgstellen, opdragen, slagtofferen voor het uwe; en zoo zal eindelijk uw hart de waarlijk *veroverde* prooi van een hart Gods, van Jesus' aanbiddelijk Harte zijn. — Zulk een buit is dus *uw* hart, Christen, wie gij ook zijn moogt! Overweeg derhalve wat meer in 't bijzonder, hoe groot uw voorregt, en hoe dierbaar gij zelf aan Jesus' Hart wezen moet, en oefen u in de aandachtige beschouwing van *die* dingen, welke gewoonlijk eene verovering het meest waardig en het kostbaarst doen zijn. Zulke zaken zijn ongetwijfeld

I^e. De waarde der zaak zelve, die veroverd is geworden;

IIe. Het vurig verlangen, om die zaak te bezitten;

IIIe. De groote kosten daaraan gewaagd en besteed.

I. Hoe meer eene zaak waard is, des te dierbaarder, zonder twijfel, zal die zijn, des te aangenamer moet het wezen die te mogen en te kunnen verkrijgen. — Maar wat heeft dan grooter waarde in de oogen von God, dan uw hart, o mensch? „*De mensch let op het aanschijn, — zegt de H. Geest, — maar God ziet op het hart* 1).” God geeft den mensch alles wat hij kan bezitten; maar Hij vraagt voor zich zelve het hart. De devotie tot Jesus' Hart, ons zoo duidelijk geleerd en zoo krachtig voorgelouden door Jesus zelve, er is een sprekend bewijs voor. — Doch laten wij ons nu tot ééne zaak bepalen, om niet te lang te worden. God vraagt *liefde*; ons hart nu is juist gemaakt om te bemin-

1) I Kon. XVI, 17.

nen, het hart is dus die zaak, welke voor den Heer de grootste waarde heeft.

Naar aanleiding der leer van den Engel der school, den H. Thomas, 1) heeft men dit wel eens op deze wijze aangetoond. De natuur van het hart heeft veel overeenkomst met de bewegingen der liefde; daarom schijnt het voor de liefde, als een troon en woonplaats, geschapen.

Het hart is hoogrood van kleur, en gelijkt op een vlamvend vuur, even als de goddelijke liefde brandt en vlamt.

Het hart is klein maar krachtig, even als de goddelijke liefde nederig in haar eigen oogen, maar zóó magtig is, dat zij zegeviert over de geregtigheid Gods.

Het hart is altijd in beweging, beweging is zijn leven; en klopt het niet meer, dan is het dood; even als de goddelijke liefde nimmer rust, maar altijd door haar eerste beweging tot verdere bewegingen aangezet wordt.

Hierbij komt de driehoekige vorm, als een zinnebeeld der H. H. Drievuldigheid beschouwd, en wel zóó ingerigt, dat het dunner gedeelte naar de aarde, als het stof verachtend, het meer verwijde naar den hemel, naar God zelve, als God zoekende gericht is; even als de heilige liefde het aardsche veracht en het hemelsche zoekt.

Hierbij komt, dat het hart van binnen ledig is, gelijk de ware liefde ledig is van alle geschapen dingen; dat het hart sterk en krachtig is, even als de liefde, voor het verdragen aller aandoeningen

1) De dilectione Christi et proximi, cap. 19.

der ziel; dat het nu eens zich opent, dan weder toesluit, even als de liefde, — zich sluitend voor hetgeen zij niet mag, zich openend voor hetgeen zij moet opnemen en koesteren.

Eindelijk, is het hart gewond, dan volgt de dood, gelijk ook de liefde geene verdeeling toelaat 1), en den mensch dood laat naar de ziel zoodra zij verdwenen is.

Al deze beelden hebben hunne waarde, maar de grootste waarheid blijft deze, uw hart is de troon der liefde; en daarom schat de Heer het zoo hoog. In uw hart moet de liefde wonen; en derhalve is het van zooveel waarde. Uw hart, naar het spraakgebruik der menschen, zegt zooveel als de liefde zelve; en deswege is het zóó zeer waardig door God *veroverd* te worden. God vraagt *liefde*.

II. Is ons hart eene zoo aangename verovering voor het II. Hart van Jesus, om de waarde zelve die het voor God bezit; het is zulks veel meer om het vurig verlangen, waarmede Hij begeerd heeft en nog begeert het te veroveren en te bezitten. Immers datgene is ons het dierbaarst, zoodra we 't verkregen hebben, waarnaar ons hart het begeerigst uitzag om het te bekomen. Dit nu was zekerlijk *ons* hart voor het Hart van Jesus; en uit het straks gezegde blijkt te over, met hoeveel regt wij dit zeggen mogen.

„God behoeft onze schatten niet. „*Gij zijt mijn God*, — zingt de propheet, *omdat gij mijne goederen niet noodig hebt* 2).” Maar aan ons hart heeft Hij,

1) Vgl. hieromtrent Dosenbach, Grund und uebung der Andacht zum II. Herzen Jesu. Paderborn 1865.

2) Psalm XV, 2.

om zoo te spreken, behoefte. Al het overige is voor ons hart geschapen; doch ons hart voor God alleen. Schoon zijn de bloemen dezer aarde; maar voor ons, en God heeft ze niet noodig. Prachtig fonkelen de sterren aan den hemel; doch voor ons; God heeft ze voor zich zelven niet. Maar van ons hart zegt Hij: „*Mijn zoon geeft mij uw hart* 1).” Naar ons hart verlangt Hij; om dat te bezitten, bidt Hij, smeekt Hij, mogen wij zeggen, zonder ophouden; en Hij verlangt daarnaar vuriger, dan naar al de schoonheden der schepping. Van daar dan ook reeds in het Oude Verbond die liefelijke woorden: „*Ik zelf zal komen; en u vertroosten* 2).” Ik zal u vertroosten, als een Bruidegom, en tot *uw hart* spreken 3). Ik zal uw vertroosten als eene Moeder, en aan *mijn Hart* dragen 4). Ik zal u een nieuw *hart* geven, en indien gij naar Mij hoort, zal ook *mijn hart* zich verheugen 5). Van daar ook Jesus’ zuchten in het Nieuwe Verbond: „*Vurig heb ik verlangd* dit Pascha met u te eten 6).” „Ik moet gedoopt worden met een doopsel des bloeds; en o, *hoe wordt ik gepreemd* tot dat het vervuld worde 7).” Aanschouw verder zijn goddelijk Hart op het kruis; let op zijne uitgestrekte armen, geef acht op het zacht gebogen hoofd, en zie zelf, zeg zelf: naar wien, naar wat Hij verlangt.

Bevoorregte ziel, veroverd door zulk een hart! wat moet het voor u een troost wezen, zoo dierbaar aan Jesus’ Hart te zijn, en te zien, dat Hij zoo

1) Spreuk. XXIII, 26. 2) Isaias LI, 12.

3) Is. XL, 2. Os. II, 14. 4) Is. LXVI, 12.

5) Ezech. XXXVI, 5, 26. Is. 65, 19 enz.

6) Luc. XXII, 15. 7) Luc. XII, 50.

varig verlangt uw hart als eene *verovering* te bezitten! — En het is nog het voornaamste niet, wat gij tot nu toe beschouwd hebt.

III. Immers, *die* verovering is het dierbaarste van allen, die het meeste gekost heeft, en het meeste blijft kosten voor hem die haar maakt; en zulk eene verovering is ongetwijfeld uw hart voor den God der harten.

Want werkelijk; als er ooit iets geweest is, wat den Heer gekost heeft, dan is het zekerlijk 's menschen hart. Dit hart te veroveren, of liever te herwinnen had Hij eenmaal vastgesteld; zijne liefde, en zijne barmhartigheid drongen Hem er toe. Maar o, wat heeft het Hem gekost, dit werk ten uitvoer te brengen! — Denk aan de gansche leiding en werking des Heeren in het Oude Verbond. Herinner u de wispelturig- en balstnrigheid van Israël. Denk aan het ondoorgrondelijk geheim der Menschwording en Verlossing; herinner u Jesus' kribbe en Jesus' kruis. 't Is niet in een paar woorden uit te drukken; maar dit weet gij: men wordt geen Verlosser van een strafschuldige zonder den losprijs te betalen. Jesus heeft dien dan ook betaald, en betaald tot den laatsten penning toe aan een eindeloos regtvaardigen God. En het was? Zijn hartebloed; zijn bloed tot den laatsten druppel toe; zijn bloed, onder folteringen, verguizingen en zielesmartten vergoten; — zijn bloed, gestort voor u op een kruis. „*Gij weet dus, zegt de Apostel, dat gij voor een duren prijs zijt vrijgekocht* 1), — en zulks „*niet voor vergankelijk goud of zilver, gaat Petrus voort* 2), — *maar voor*

1) I Cor. 6.

2) I Petr. 1.

het kostbaar bloed van Christus, het onbevleete Lam." — En die prijs werd gegeven — alleen voor uw hart. Tel dus de druppelen, — van de tranen, het zweet en het bloed, — door een Godmensch voor u gestort, — zoo gij den prijs wilt kennen. Proef eens van dien bittersten der kelken, voor u tot op den grond geledigd, zoo gij er een denkbeeld van hebben wilt.

En was nu hiermede uw hart gewonnen, veroverd, o wat zou het zalig zijn, voor u en voor Jesus! Maar ach! hoe verre is het daar nog van daan!

Ach! die groote zee, bruischende met magtige golven, — gelijk de H. Augustinus het hart noemt, — hoe veranderlijk, onstandvastig en bewegelijk is ze niet! Onder al het zichtbare en onzichtbare in de schepping is er niets (buiten de geesten), dat aan Gods wil kan weerstaan, behalve het hart; niets, dat met vrijen wil God dienen kan, gelijk ons hart. Dit is zijn voorregt, ja, en een groot voorregt, zonder hetwelk wij geene verdiensten konden verzamelen; maar helaas! hoe dwaselijk wordt dit somtijds misbruikt! De sterren staan aan den blaauwen hemel als even zoovele wachters voor den troon Gods; en hoe talloos hare legerscharen zijn, zij juichen op hare posten, zegt de H. Schrift, en niet ééne wordt er vermist 1). De bliksems gaan, als God ze uitzendt; ze zijn zijne dienaren, en komen dus ook terug tot Hem, als Hij ze roept, en spreken: „*Zie hier zijn wij* 2)!”

Maar ons hart? waar blijft het dikwijls? En is het al eens veroverd, zoodat Jesus trotsch is op

1) Baruch III. 33. Isaias XL. 26. 2) Bar. III. 35.

de verovering en er zijn troon in heeft gevestigd, hoe lang nog duurt het? Van daag schijnt het rotsen te zullen verzetten; morgen heeft het als een riet. Heden belooft het een onwrikbaar vertrouwen; morgen schijnt het Gods goedheid vergeten, en niet meer gedachtig het woord van Jesus: „*Kleingelovigen! waarom getwijfeld!*” Thans schijnt het geheel overtuigd, dat niets schaden kan aan de *Veroverde* door Jesus' Hart; straks zucht het, en klaagt en kermt, als of Gods Hart gelijk was aan het onze, en zulk een kostbaren buit niet zou bewaren en beschermen.

Moed dus, o Veroverde van Jesus' Hart. Maar ook ijver en standvastigheid! Wat Gode zooveel gekost heeft laat Hij niet verloren gaan; maar wat Jesus zoo duur te staan kwam, moet ook gij trachten te bewaren tot in den dood en de eeuwigheid.

Te dien einde kan het u dienstig zijn nu en dan te bidden:

TOT DEN GODDELIJKEN VEROVERAAR.

O Hart der harten, 's hemels lust!
Wat kostte 't U mijn hart te winnen;
Wat zwoegen, lijden, zonder rust,
Opdat mijn hart uw Hart zou minnen!

Waartoe, o groote God der glorie!
Waartoe uw rust, uw bloed, uw hart,
Voor zulk een nietige victorie
Verspild, vernietigd schier in smart?

O, 'k weet het, 't was om mij te dringen,
Te zijn, te worden weêr uw kind,

Mijn hart met zoet geweld te dwingen,
Te minnen, die mij zóó bemint.

O Goedheid! wie zou dan nog dralen,
Wie houdt iets anders voor gewin
Dan 't hart te werpen in die stralen,
Ter prooi aan eindelooze min?

Wie ziet dat Hart door vlammenzeeën,
En kruis en doornen fel geprangd,
Die niet, bij al die krijgstropheën
Der liefde, 't minnend harte hangt?

Aanvaard, mijn Koning! wat ik bied,
U is mijn hart, uw buit, uw glorie,
Veroverd door uw kruisvictorie,
Waarom 't in U zijn Koning ziet! —

Zesde dag.

DE WELBEMINDE VAN HET ALLERMINNELIJKST HART VAN JESUS.

Eene *Minnares* van het goddelijk Hart te zijn is zeker een onbeschrijfelijk voorregt; maar wat moet het dan zijn eene *Welbeminde* van datzelfde Hart te mogen heeten! Bedenk, wat het voor Jesus zelven geweest is, toen Hij de stem zijns Vaders hoorde, klinkende uit de hoogwaardige heerlijkheid, en weêrgalmende langs de oevers des Jordaans: „*Deze is mijn Welbeminde Zoon, in wien Ik mijn Welbehagen heb*” 1). Verbeeld u, op gelijke wijs van u te hooren, terwijl gij nederknielt voor het Allerheiligste: „*Deze is de Welbeminde van mijn Hart, in wie ik mijn welbehagen wil vinden.*” — Onschatbaar voorregt,

1) Matth. 3, 17.

dat gij niet eens kunt begrijpen! — Om er nogthans zooveel mogelijk aan te beantwoorden, zult gij tegelijk en het voorregt en de verpligting eener *Welbeminde* overwegen, — wetend dat elk voorregt u eene verpligting oplegt, en elke verpligting op nieuw een voorregt voor u is.

I. Het eerste voorregt en de eerste verpligting der *Welbeminde* is buiten twijfel, dat zij, op eene gansch bijzondere wijze bemind zijnde, ook op eene geheel eigenaardige en uitstekende manier beminnen *mag* en beminnen *moet*. En welke is die uitmuntende manier? — Wij hebben vroeger reeds gezien, dat de liefde der Minnares *opregt, teeder* en *sterk* wezen moet; wat is er nog bij te voegen? *Volharding, moed* en *onverschrokkenheid*. — Zoo bemint immers de Welbeminde des Hooglieds: „*Ik heb gezocht*, — roept zij uit, — *Hem, dien mijne ziel bemint...* Ik zal zoeken, Dien mijne ziel bemint... Hebt gij ook ergens gezien, Dien mijne ziel bemint?”... en eindelijk: „Ik heb gevonden Dien mijne ziel bemint... ik houd Hem vast en laat Hem niet gaan 1). Ziedaar *volharding*! En den *moed*? Door wijken en straten, in velden en bosschen, overal zal zij zoeken, tot dat zij vindt Dien hare ziel lief heeft. En *onverschrokkenheid*? Noch de dochters van Jerusaleem, noch de wachters der stad, noch alle gevaren, die zij op den weg ontmoet, kunnen haar vrees aanjagen. — Twee woorden zijn slechts de hare: „Ik zoek... en ik *moet* vinden;” tot dan toe geene rust! — Daarom bidt zij ook, gelijk b. v. de H. Anselmus: „Ontneem mij, o Heer! mijne goederen, als het U

1) Cant. 3, 1—4.

behaagt, mijne voeten, mijne handen, mijne oogen: laat mij alleen mijn hart behouden, om U te beminnen; want heb ik het hart nog over, dan ben ik zeker U aangenaam te kunnen zijn." —

Gedenk het dus wèl: liefde, die niet voortduurt, is geene opregte liefde; liefde, die niet weet te strijden, is geene volmaakte liefde; liefde, die niet onverschrokken voor den goddelijken Minnaar werkt, is geene hartelijke, geene wezenlijke, Hem waardige liefde. —

II. Dan, er is nog een ander voorregt met eene andere verplichting voor de *Welbeminde* van Jesus' Hart. — Zij bestaan daarin, dat gij op dit eindeloos goede en eindeloos magtige Hart van uwen Welbeminde *steunen kunt*, en ook wederom werkelijk *steunen moet*. — „*Wie is het*, — zingen immers de hemellingen, het oog gevestigd op ons tranendal, — „*Wie is het, die daar opstijgt uit de woestijn, steunende op haar Welbeminde?*” 1). En de Welbeminde zegt zelf: „*Ik bezweer u, o dochters van Jerusaleml dat gij niet opwekt of ontwaken doet mijne Welbeminde, tot dat zij zelve zal willen* 2). En de Welbeminde Bruid: „*Zijn linkerhand is onder mijn hoofd, en met zijne regterhand omhelst Hij mij.*” 3). Dat is: Jesus' magt en Jesus' liefde, beide, zijn ter uwer beschikking. Door zijne magt *kan* Hij, door zijne liefde *wil* Hij u helpen en ondersteunen; wat kunt gij meer verlangen? — Vreest ge dus voor uwe volharding? Steun op Jesus. Zijt ge verwonderd over uw eigen kleinen moed. Grijp een grooteren in Jesus' aanbiddelijk Hart. Is uwe onverschrok-

1) Hoogl. VIII. 5. 2) Hoogl. II. 7. 3) Hoogl. II. 6.

kenheid nog te zoeken? Zoek ze zelf in dat goddelijk Heiligdom. — Ach! wat zoudt ge steunen òf op u zelven, òf op aardsche dingen, die toch nooit in staat zijn u te dragen of te schragen. Maar op God? O niets kan beter. Begin dus des morgens met u geheel op Hem te verlaten. Leg u des avonds in zijn goddelijk hart ter ruste. — Vind er u zelven des nachts in terug. Woon daarin voortdurend. Gij zult een goeden en nimmer wankelenden steun vinden.

III. Bemint gij, en steunt gij op uw Welbeminde; o dan hebt gij 't reeds verre gebragt; maar het is er toch nog verre af dat dit alles zou zijn; God is oneindig; oneindig in alles; maar voor ons vooral zich oneindig toonend in zijne goedheid, barmhartigheid en liefde. Zijt gij dus zijn *Welbeminde*, en nog wel die van zijn Hart, — dan hebt gij nog een derde voorregt met eene derde verplichting, namelijk: van geheel en al in Hem te mogen en te *moeten berusten*.

God zelf heeft gezegd, en het is vooral gelegd in den mond der eeuwige Wijsheid: „*Ik bemin hen, die mij beminnen.*” 1).

Kunt gij nog twifelen? Of, indien Jesus u bemint, moogt gij nog ontrust zijn? — En dan nog: 't is *Jesus' Hart* dat u bemint. — Het hart is het beeld der liefde, het Hart van Jesus is het Hart van God zelven; — en gij, gij moogt daarvan de Welbeminde zijn! Kon het hooger? — Maar blijft u dan ook nog reden om niet te berusten in zulk een Beminde? „*Mijn Welbeminde is aan mij*, zegt

1) Spr. 8, 17.

de Bruid des Hooglieds, — *en ik ben aan Hem*; 1) verder denkt zij, om zoo te zeggen, niet. — Hij, God zelf is de mijne, en ik, ik ben de zijne... wat behoef ik meer? Wie kan mij schaden? Wat zal mij hinderen? — Daarom zegt de Gel. Maria Margareta: „ga eenvoudig om met O. L. Heer; Hij zal u niet in het verderf storten; want Hij bemint u. Bepaal u dus tot ééne zaak: bemin: en laat aan Hem de zorg; dat is voor u voldoende.”

Zoo leerde Hij zelf aan zijne heiligen, zoo als aan de H. Catharina van Senen, de H. Teresia en anderen: zorg gij voor Mij, Ik zal voor u zorgen.” —

Ach! waarom dan nog of onze rust zoo spoedig verliezen, of niet volkomen op een hart, en op zulk een Hart steunen en altijd in Hem berusten! Waarom niet berusten in de uitspraken van zijn mond, uit zijn Hart gevloeid? Waarom nog aarzelen al onze onrust op eens en voor altijd in Jesus' Hart te doen verteeren? „*Werp uwe zorg op den Heer*, zegt Hij — *en hij zal u voeden* 2).” „*Verblijdt u in den Heer*, — *en Hij zal aan al de begeerten van Uw hart voldoen* 3).” Waar zijt gij dan, kleingeloovige?

Bid althans nu en dan met het volste vertrouwen:

TOT HET HART VAN DEN WELBEMINDE.

O Thabor! O Jordaan! — Wat woorden
 Vernaamt ge eens uit den wolken-troon;
 En hoeveel duizend Echo's hoorden:
Deze is mijn welbeminde Zoon!”

1) Hoogl. 2, 1. 2) Ps. LIV, 23. 3) Ps. XXXVI, 4.

De Echo's hooren
 En versmoren
 't Woord in hunnen boezem niet;
 Zij herhalen
 Duizend malen
 't Woord des Vaders, 't god'lijk lied.

Zoo moest het zijn. Maar ach! kan 't wezen,
 Dat Jesus' eigen god'lijk Hart
 Nu 's menschen hart heeft uitgelezen,
 Mijn hart zijn *Welbeminde* werd?

't Mogt het worden. —
 Eng'len-orden
 Prijst mijn lot!
 Ik mag wezen,
 De uitgelezen
 Welbeminde van mijn God!

Geef dan, o Jesus, mijn Beminde!
 Door uwe wonde, kruis en kroon,
 Dat ik in uwe vlammen vinde
 Het allerzoetste liefdeloon!

Liefde-smarte!
 Wond mijn harte,
 Vlammen! gloeit het van rondom!
 Dat mijn lusten
 Eeuwig rusten
 In dit godlijk Heiligdom!

Zevende dag.

DE VERTROUWELING VAN HET ALLERWIJSSTE HART VAN JESUS.

De koningen der aarde hebben niet alleen dienaren en vrienden, zij hebben ook vertrouwelingen, met welke zij hun geheimen raad houden, vooral dan, als ze, even als Nabuchononosor, de geheele wereld aan hunne magt willen onderwerpen 4). Maar welk een voorregt moet het dan niet zijn de *Vertrouweling* van den God des Hemels, en nog wel van zijn aanbiddelijk Hart te zijn. Deze maand zult gij dus bij voorkeur dit voorregt, en tevens de daaruit voortvloeiende verplichting overwegen.

I. Het groote voorregt van den *Vertrouweling* is: in de geheimen van den Koning, die hem uitkiest, ingewijd te worden. Zoo zeide reeds Jesus zelf tot zijne Apostelen:

1) Judith. II. 2, 3.

„Ik noem u geen dienaren meer; want de dienaar weet niet wat zijn heer doet (of doen wil). „Maar ik heb u mijne VRIENDEN genoemd; omdat ik u alles, wat ik van mijn Vader gehoord heb, heb bekend gemaakt 1).”

En wat van de vrienden geldt, is zeker nog veel meer waar van de boezem-vrienden, van de *vertrouwelingen*. Ja, al wat men weet, en heeft en hebben kan, heeft men immers altijd voor *hem* over, die eens onze vertrouweling geworden is. Welk een voorregt is dus hierin gelegen, indien wij wèl nadenken, dat Hij, wiens Vertrouwelingen wij worden kunnen, onze groote God, de Koning der Koningen, en de Heer aller heeren is! —

En toch is er nog meer. Immers. Gij wordt nu niet alleen een Vertrouweling, maar een *vertrouweling zijns Harten*; eene gunst, waarvoor bijna geen andere naam te vinden is. Het hart alleen is ondoorgrondelijk; en God alleen kan het kennen. Het Hart Gods kent niemand, dan de Geest des Heeren, „die ook de diepten der Godheid doorgrondt.” En toch wil nu *dit* Hart, het Hart Gods zelf, zijne geheimen, zijne grootste geheimen, aan u mededeelen. Zoo zeide Hij tot Cyrus: „Ik zal u verborgen schatten geven, en de geheimen der mijsteriën; opdat gij wetet, dat ik de Heer ben, die uwen naam noem, — Israëls God 2).” Zoo hoorde Paulus, opgenomen tot in den derden hemel, „geheimzinnige woorden,” zóó verheven, dat het geen menschen geoorloofd is die uit te spreken. Zoo hebben vele heiligen als b. v. de bekende Maagd van Avila,

1) Jo. 15, 15.

2) Is. 45, 4.

de H. Teresia, als 't ware geput en volop genoten en medegedeeld uit de eindelooze bron van dien goeden schat van Jesus' Hart, wiens vertrouwelingen zij geworden waren. — Maar wie zal ons verhalen, wat er nog al verder in dien eindeloozen Oceaan verborgen is, en Jesus ons *wil* leeren, indien wij er op werken om zijne Vertrouwelingen te worden? Tracht dus vooreerst dit voorregt wèl te beseffen; herlees te dien einde nog eens wat gij gelezen hebt, en overweeg het aandachtig.

II. De verplichtingen van den Vertrouweling kunnen tot drie worden teruggebracht, en zijn, om dit in weinige woorden uit te drukken, de volgende:

1e. Naarstige beschouwing en waardering van het toevertrouwde,

2^e. Getrouwheid in eenvoudigheid,

3^e. Werkzame mededeeling.

I. En werkelijk; de Vertrouweling dient in de eerste plaats zijn best te doen, om met de geheimen, die Jesus' Hart mededeelen wil, bekend te worden; men werpt immers geene paarden voor de redelooze wezens. Let dus op de meditatie, het gebed, de inspraken Gods. Overweeg in 't bijzonder de waarde van Jesus' Hart. En hiertoe: „*Vertrouw op den Heer met geheel uw hart, en steun niet op uw eigen verstand* 1);” want het moet geheel van Boven, van den Vader aller lichten” komen. —

2. Is het uw pligt te studeren, gij moet evenzeer, zooveel noodig, Gods geheimen bewaren, — volgens het woord des propheet's, door de HH. Franciscus, Bernardus en Teresia zoo zeer geprezen:

1) Spreuk. 5, 5.

„*Mijn geheim is aan mij, mijn geheim aan mij!*” Want, zegt de H. Schrift, — „die bedriegelijk wandelt, openbaart de geheimen; maar die getrouw is van ziel verzwijgt en verbergt wat hem door zijn vriend is toevertrouwd 1).” „En hij, die de geheimen des vriends uitbrengt, verliest het vertrouwen, en zal geen vriend naar zijnen ziel meer vinden 2).” Even zoo geschiedt aan hen, die de geheimen Gods zouden verraden. En welke zijn die? — De deugden en buitengewone genaden u door Jesus geschonken. De voorregten, welke gij in 't bijzonder, boven anderen, bezit en geniet. In één woord, al datgene, wat u alleen voor u zelve, en niet om mede te deelen gegeven wordt.

3. Al het andere vordert juist het tegendeel; namelijk: *mededeeling*. „*Uit den goeden schat Zijns Harten*” geeft u Jesus. Uit den goeden schat van uw hart moet gij anderen verzadigen. En hoe? door uwe voorbeelden, uwe gebeden, uwe woorden. Als zoodanig moet dus vooral de Vertrouweling de Devotie tot Jesus' Hart verbreiden; als zoodanig Jesus' Hart, dat hij meer en meer leert kennen; ook aan anderen doen kennen. Of zoudt gij meenen, dat Jesus' Hart u zooveel buitengewone gunsten verleent, om die onder de korenmaat te verbergen? O er zijn zoo velen, leert de H. Teresia, die gemakkelijk tot de hoogste vertrouwelijkheid met God zouden komen, indien zij zich een weinig geweld wisten aan te doen? Doch waar blijven ze staan? Te halverwege; en dikwijls op *dat* punt, van waar de voortgang zoo ligt zoude zijn. En wat belet hen?

1) Prov. 11, 13. 2) Eccli. 27, 17.

Eene nietigheid, een al te weinig standvastige wil, angstvallige peinzerij, eene beuzelarij, wat eigenzinnige hoogmoed, en dergelijken. Voor u, o vertrouweling van Jesus' Hart, mag dit zoo niet langer blijven.

Dat de vertrouweling zich bijzonder op de eenvoudigheid, reinheid des harten, en alle anderen deugden moet toeleggen, om zich zulk een hooge gunst niet onwaardig te maken, spreekt van zelf. — Vraag die van Jesus' Hart, onder anderen, op deze wijze:

Wie kent het *Boek met zeven sloten*,
En leest Er Gods geheimen in?
Wie durft de *Wijn-grot* openstooten,
En rusten in Gods heil'ge min?

Wie naakt den heiligen *Tempel Gods*,
Wie sluimert zacht in 't *hol der Rots*?
Of waagt het tot den *Berg* te naderen,
Waarop de Bondsark rust der vaderen?
Wie durft in 't *Heiligdom* te gaan,
Waarvoor de Seraphs bevend staan?

O Hart van Jesus! hij alleen,
Die in de kloof der rots gezeten,
Beschouwen mag, bevroeden, weten,
't Geheim der liefde, — en anders geen!

Ben ik die Zaalge? — O heilig Kruis!
Wees gij mijn sleutel dan ter wonde,
De deur van 's Bruigoms liefde-sponde;
Laat me ingaan in dat god'lijk Huis,

O vlammen-troon,
O doornen-kroon!

Dan zal ik op dien Thabor rusten,
Gezaligd in Gods vlamvend Hart,
In hemelweelde en Englenlusten,
In zoete liefde, — in zoete smart! —

Achtste dag.

DE GETROUWE MEDEGEZELLIN VAN HET AL-
LERGETROUWSTE HART VAN JESUS.

Indien het waar is wat de H. Geest leert „dat *een mensch die beminnelijk is tot gezelligheid, meer onze vriend zal zijn, dan een broeder,*” 1) welk een onbeschrijfelijk voorregt moet het dan niet voor het menschelijk hart zijn, God zelven en nog wel het hart Gods tot medgezel te hebben! Wie is beminnelijk gelijk Jesus; wie een trouwer medgezel dan Jesus' Hart? Is echter uw voorregt groot, overweeg ook uwe verplichtingen, die gij gemakshalve tot drie kunt terugbrengen. Een medgezel immers moet:

- 1^e. Zijnen vriend volgen en vergezellen,
- 2^e. Zijnen weg veraangenamen en

1) Spreuk 18, 24.

3°. Standvastig bij hem blijven op al zijne wegen.
Uw voordeel ligt daarin zelf uitgedrukt.

I. Dat een medgezel vergezellen moet, ligt in het woord zelf opgesloten. En nu het Woord Gods werkelijk op onze aarde gekomen is om onze medgezel te zijn, wat zullen wij anders te doen hebben, dan bij Hem te vertoeven? Daarom zegt de H. Paulus: „dat *wij geroepen zijn tot de gemeenschap van Gods Zoon*” 1); en de H. Joannes: 2) *dat onze gemeenschap wezen moet met den Vader en met diens Zoon, Jesus Christus,*” er nog bijvoegende: „*dat God een licht is,*” „*en wij dus in dit licht moeten wandelen;*” „want indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met Hem hebben, en in de duisternis wandelen, dan liegen wij en doen wij de waarheid niet 3),”

Gelukkig de mensch, die in het Licht wandelt!

Maar hoe zult gij dit doen? Op drie wijzen. Ten eerste: door Jesus' Hart dikwijls te ontvangen in het H. Sacrament; en dit kunt gij meermalen doen door de geestelijke Communie. Ten tweede, door zijn aanbiddelijk Hart gezelschap te houden in de kerken, waar het voortdurend om u te vergezellen rust; en hiertoe zult gij getrouw zijn in uwe bezoeken aan het Allerheiligste. Ten derde: door schietgebeden uws harten, waardoor gij u gestadig met Jesus' Hart kunt onderhouden. — Doet gij dit, dan zijt gij een getrouwe gezellin. En hoe waar zal dan voor u het Woord der H. Schrift worden: „*het is beter, dat er twee te zamen zijn, dan één alleen; wijl ze dan het voordeel van elkanders gezelschap hebben. Indien één van hen valt, zal de*

1) 1 Cor. 1, 9. 2) 1 Jo. 1, 3. 3) vs. 6.

andere hem steunen. Maar wee hem, die alleen is! want als hij valt, heeft hij niemand, die hem op kan beuren 1)."

En o, welk een magtigen medgezel hebt gij in Jesus' Hart; en niet alleen om u op te beuren; maar ook om te zorgen, dat gij niet valt.

II. 't Is echter niet genoeg, dat gij Jesus' Hart gezelschap houdt, gij moet Hem ook den weg *ver-aangenamen*. 't Is u bekend, langs wat doornige wegen het goddelijk Hart het hart der menschen moet zoeken; door hoe barre woestijnen het zijne schaapjes moet terughalen; hoe steile bergen het heeft te beklimmen; hoeveel geduld het onophoudelijk moet oefenen. Wat is dus *uw* plicht? — Even als de H. Teresia, Hem bij voorkeur dáár gezelschap te houden, waar Hij zich het meest alleen bevindt, b. v. in den hof van Gethsemani, aan de kolom en aan het kruis. Even als de Gel. Maria Margareta zooveel doenlijk aan zijne voeten te rusten voor onze altaren, waar Hij zoo vaak en door zoo velen wordt vergeten. Even als de H. Elisabeth, Hem in de armen en behoeftigen te ondersteunen, en bij te staan.

En met dit alles moet gij inzonderheid de *aan-spraak* niet vergeten. Uwe schietgebeden moeten hartelijk en dikwijls herhaald worden. In uw eigen hart moet gij eene cel bouwen, waar gij onverpoosd met uw hemelschen Medgezel moet omgaan. In zijne afbeeldingen moet gij Hem met liefde aanschouwen. Kortom, zijn Hart moet gedurig in uw hart en uw hart in zijn Hart rust en troost vinden. O

1) Eccl. 4, 2.

hoe aangenaam zal u dit gezelschap boven alle ijdele zamenspraken der wereld zijn!

Onderzoek u, of gij er wel genoeg aan denkt Jesus zóó te vergezellen, dat gij hem den weg om de zondaars op te zoeken, en de regtvaardigen nog meer te heiligen, zoo aangenaam maakt als gij maar kunt.

III. De derde deugd van de getrouwe gezellin ligt natuurlijk in de *standvastigheid*. Waar gaat Jesus dikwijls henen? Welke is de weg, dien Hij bewandelt? — O, niet altijd is die met rozen bezaaid; menigwerf gaat Hij regt naar Golgotha. Sta vast dan, getrouwe Medgezellin! en blijft niet achter. Er staat geschreven, ja dat gij geroepen zijt „om te kennen de gemeenschap van zijn lijden 1);” maar er staat ook opgeteekend, „dat gij weten moet, hoe gij de gezellin van zijne vertroosting zult zijn, naarmate gij die van zijn lijden zult geweest zijn 2).”

En vreest gij, niet te kunnen volgen? Doe als Jakob met zijnen broeder Esau. *Laat ons zamen gaan*, — zeide deze, — *en ik zal de medgezel van uwe reis zijn*; doch Jakob antwoordde: „*Dat mijn Heer voorga voor zijnen dienaar, en ik zal zachtjes zijne voetstappen volgen* 3).” Niet, dat gij achter zoudt blijven, of Jesus' gezelschap verlaten; maar dat gij met ootmoed volgt, en altijd Jesus, om zoo te zeggen een stap laat voorgaan. Dit zal u moed en krachten geven.

In 't kort „*Schaam u, voor een medgezel en vriend onregtvaardigheid te bedrijven* 4),” zegt de

1) Philip. 3, 10.

2) 2 Cor. 1, 17.

3) Gen. 33, 12.

4) Eccli 41, 23.

Geest des Heeren; dat wil zeggen: gedenk altijd, welk eene ongetrouwe medgezellin gij wezen zoudt, indien gij uw goddelijken Bruidegom liet voorafgaan, naar Jerusalem, Gethsemani en Golgotha, zonder Hem te volgen. „*Elk mensch, zegt nog de Heer, neemt tot gezelschap zijns gelijke 1)*,” en zie! uw medgezel is de Zoon Gods; dit moogt gij niet vergeten.

Welaan dan, christelijke ziel! volg manmoedig, gelijk Petrus zeggende: *Ik zal u volgen, Heer, waarheen gij ook gaat!*” — Verlaat Hem niet, die uit den hemel kwam, om u gezelschap te houden. Sluit uw hart aan het zijne vast, en zoo gij niets anders meer weet te doen, doe gelijk de G. Maria Margareta, en vraag eenige heiligen of heilige Engelen, om in uwe plaats, als gij het altaar des Heeren verlaten moet, voor het heilig Tabernakel Jesus onophoudelijk, dag en nacht, gezelschap te houden. —

Ziedaar een goed middel om altoos bij Jesus en zoo dicht mogelijk bij zijn goddelijk Hart te zijn. Immers, „hoe zoet is het te sterven, — zeide dezelfde Gel. Maria Margareta, — na eene standvastige devotie gehad te hebben tot het Hart van Hem, die ons oordeelen moet!”

Gij kunt, ter afwisseling, nu een de H. Maagd en den H. Joseph, dan eens de H. H. Engelen, dan weêr uwe heilige patronen of andere heiligen uitkiezen. Zorg echter dat uw eigen hart in hun midden blijve, en gij zelf, om zoo te spreken, bij het volgend bezoek, u zelven daar terug vindt.

1) Eccli 13, 20.

Het
zijn
met
bidd

L

J

1

1

Het hart vooral moet de *medgezel* van Jesus' Hart zijn. Door het hart moet gij Hem dus zoeken; met het hart Hem volgen, en te dien einde gedurig bidden tot Jesus' Harte, b. v. op de volgende manier:

Liefde wil vereenigd wezen
 Met den Minnaar, nooit alleen;
 Jesus, Bruïgom, nooit volprezen,
 Smelt mijn hart met 't uwe in één!

Daaldet Gij niet op deze aarde
 Door 't geweld der liefde neêr?
 Blijft Gij niet, o zoete, o waarde
 Bruidegom, mijn God en Heer,
 Onder broodsgestalte en wijn
 Om altoos met ons te zijn?

Moet uw kruis den weg niet toonen?
 Sluit uw zijwond ons niet in?
 Kan iets meer dan doornenkroonen
 Hechten aan uw vlam der min?

Zalig Harte, treed dan verder!
 't Hart des schaapjes volgt den Herder,
 Zonder onrust om zijn lot;
 En waar ooit uw voet moog' treden,
 't Scherpste doornbosch wordt me een Eden,
 Blijf ik *medgezel* van God!

Negende dag.

DE TOEWIJDE AAN HET ALLERHEILIGST HART
VAN JESUS.

Zalig de ziel, die met waarheid zeggen mag, dat zij toegewijd en geheel toegewijd is aan God! Dubbel zalig, zoo zij dit voorregt wél begrijpt, en haar hart, aan het Hart Gods zelf toegewijd, bewaart en werkelijk heiligt, gelijk ze dit verplicht is te doen! — Om u daartoe meer aan te sporen zult gij vooreerst uw voorregt, vervolgens uwe verplichtingen overwegen. Want de gunst is overgroot; en de verplichtingen zijn heilig. —

I. Hij, die aan God is toegewijd is zeker de gelukkigste mensch op aarde; en hoe meer hij aan God is toegewijd, en hoe naauwer hij met Gods Hart verbonden is, des te gelukkiger moet hij heeten. Leer het uit hetgeen de Heer zelf van de

priesters, van de maagden, van andere aan Hem toegewijde personen gezegd heeft. Leer het uit hetgeen de H. Kerk ons daaromtrent voorhoudt.

En wat kan ook zaliger zijn, dan toegewijd te zijn aan het oneindig Hart Gods, de bron zijner eindelooze liefde? Wat eervoller, dan de goddelijke gunst, u geheel te mogen, ja te moeten opofferen voor *dat* Hart, dat zich zelf tot het laatsten oogenblik toe, voor u opgeofferd heeft; ja, dat nog onophoudelijk zich voor u offert, en, om zoo te zeggen, begint met zich toe te wijden aan *uw* hart, om het uwe aan zich zelven toegewijd te maken.

En wilt gij hooren, hoe zoet zulk eene toewijding voor Jesus is? „Ik brand van dorst, — zeide Hij eens tot de Gel. Maria Margareta, — om vereerd te worden in het H. Sacrament, en ik vind bijna niemand, die zijn best doet, om mijnen dorst te lesschen volgens mijne begeerte, en eenige dankbaarheid jegens mij te toonen.” Gij dus, die aan Hem zijt toegewijd, zijt een der weinigen, die zijnen dorst lesschen. — Zeg dus dikwijls met liefde:

O Hart van Jesus! schat van alle soorten van goed, 1) Bron van alle mogelijke genaden 2)! Welk een geluk is het voor mij, aan U toegewijd te zijn!

Wilt gij 't nog duidelijker inzien; beschouw dan uw voorregt:

1°. Van Gods zijde, — als een geschenk zijns Harten.

2°. Van uwen kant, — als een onderpand uwer zaligheid.

3°. Met betrekking tot uwen naaste, — als een

1) H. Bonaventura.

2) H. Fr. van Sales.

middel om uwen ijver te voldoen voor de zaligheid der zielen.

II. En welke is dan uwe *verplichting*? — Denk wat een toegewijde voor den persoon, aan wien hij gewijd is, moet doen. Is het niet Jesus' zaak tot de uwe maken? Is het niet zijne belangen voor de uwe erkennen? Is het niet u geheel opofferen, om aan de begeerten van zijn hart te voldoen? —

En wat wenschte Jesus?

Ten eerste: uw hart — geheel. —

Ten tweede: de harten van alle andere menschen.

Ten derde dus: uwe medewerking, om alle harten aan Gods Hart gehecht te doen zijn.

Gelijk dus de priester Gods reeds in het Oude Verbond op zijn voorhoofd de woorden droeg: „den Heere heilig! Zoo moet op uw hart datzelfde opschrift staan.. En diensvolgens moet gij uw hart als een heilighdom bewaren.

Gelijk zij, die den Heer zijn toegewijd, voor het Hart Gods geijverd hebben, zoo moet ook uw hart voor God werken.

Onderzoek dus: wat gij gedaan hebt, wat gij doet, en wat gij nog doen kunt voor het beminlijk Hart van uw goddelijken Meester? —

III. Wilt gij echter nog bepaalder hebben opgegeven, wat gij eigenlijk als de geheel Toegewijde aan Jesus' Hart doen moet? Gij kunt het tot de volgende punten terug brengen.

1e. Dikwijls uwe akt van toewijding vernieuwen.

2e. Ernstig overwegen het geluk en de verplichting, die daaraan verbonden zijn.

3e. U beijveren, om ook andere harten tot die toewijding aan te sporen.

4e. Eens toegewijd zijnde, volkomen in het Hart Gods berusten.

Doet gij dit, dan moogt gij met den propheet zeggen: „*O God! de God mijns harten en mijn deel in eeuwigheid!*” Dan zal ook uw hart veilig zijn te midden aller huilende golven en stormen. Dan zal uw hart al langer hoe meer kalmte gevoelen, en daardoor zelf met het Hart van uwen Bruidegom gemakkelijker vereenigd blijven. —

Onder de toewijdingen aan Jesus' Hart zijn vooral die aan te bevelen, welke gij vinden kunt in de Geschriften der Gelukzalige Maria Margareta.

Die bevoorregte van Jesus' Hart wist immers het beste hoe men dit Heiligdom kan vereeren 1). Wilt gij ook die dingen kennen voor welke Jesus' Hart eene voorliefde gevoelt; het zijn de volgende:

„Zij, die het ootmoedigst is en het meest veracht wordt, zal het diepst in het aanbiddelijk Hart doordringen.

Die zich het meest van alles ontbloot en ontdoet, zal Hem het meest bezitten.

De meest verstorvene zal de meeste liefkozingen ontvangen.

Die het gehoorzaamste is, zal Het doen zegevieren.

De meest liefderijke zal er het meest door beïnvloed worden.

Die het best de stilzwijgendheid onderhoudt, zal er de meeste lessen van ontvangen 2). —

Hemelsche lessen, wèl waard om met gouden letteren in uw hart geschreven te worden!

1) Zie b. v. Deel II bl. 477. *Écrits*, Publication du Monastère de la Visit. de Paray-le-monial.

2) *Gel. Maria Margareta*, *Ecrits* p. 451.

Ook kunt gij somwijlen bidden op deze of der-
gelijke wijze:

Ruischende boomen,
Murmlende stroomen,
Kabblende beekjes, zoo rein als kristal, —
't Moet ons wel roeren,
't Harte vervoeren
Spreekt het van Hem, die dat ruischen beval.

Maar hoeveel sterker
Treft dan de Werker
Zelf voor ons hangend aan 't heilige Kruis,
't Puik aller boomen!
Vlammende stroomen,
Beken van bloed storten neêr met geruisch.

U dan mijn leven,
't Harte te geven,
U mij te wijden, o Heer! zij mijn lot!
Boom aller boomen,
Zoetste der stroomen,
Ruischende beekjes, o spreekt mij van God!

Gode gewijde,
Juich ik dan blijde,
't Hart met het Hart van mijn Schepper vereend.
Hem zal ik loven,
Eens wordt hierboven
't Hart van mijn Jesus ten loon mij verleend.

Tiende dag.

DE GETROUWE NAVOLGSTER VAN HET ALLER-
GETROUWSTE HART VAN JESUS.

Gelukkig de schilder, die een schoon toonbeeld vindt, dat hij slechts getrouw heeft na te volgen, om een nieuw meesterstuk te voorschijn te brengen! Ziedaar uw geluk, getrouwe Navolgstster van Jesus' Hart! Ofschoon in veel hooger en zinniger, moet ook gij het goddelijk toonbeeld afmalen, door uw eigen hart aan het zijne gelijkvormig te maken. Hoe moet gij dit doen, en welk is het loon uwer pligtvervulling in dit opzicht? Wij zullen het u zeggen in drie punten. Gij moet:

1e. Op uw Goddelijk toonbeeld het oog en het hart vestigen;

1e. Hetgeen gij ziet en bewondert, in uw eigen hart overbrengen;

3e. Juist daardoor uw heil en geluk bewerken.

I. Dat wij van Jesus leeren moeten, heeft Hij zelf gezegd: „*Leert van mij;*” dat wij Hem volgen moeten evenzeer: „*die zijn kruis niet opneemt en op mijne voetstappen niet wandelt, is mijner niet waardig.*” „*Volg mij.*” Nu springt het van zelf in 't oog, dat wij te dien einde Jesus hooren en zien moeten; en, — daar hier nu spraak is van zijn goddelijk Hart, — dat wij op dit hart ons oog moeten vestigen. — Stel u dus dikwijls Jesus' Hart voor oogen. Doe bijna, gelijk Hij aan de mijstieke duive van Avila, de H. Teresia, leerde: „Zie Mij hier, mijne Dochter! Ik ben het. Steek uwe hand uit. Aanschouw mijne wonden. Gij zijt niet zonder Mij. Doorloop den korten weg van dit leven,” enz: 1) Onderzoek dus hoedanig dit Hart voor u is,

1e. Met betrekking tot den hemelschen Vader, — het voorwerp van zijn eeuwig welbehagen;

2e. Met betrekking tot de menschen, de Bron aller genaden;

3e. Voor u inzonderheid, het hemelsch toonbeeld, dat gij moet navolgen.

Zorg dan verder te doen wat de H. Paulus leert: „Weest niet traag, maar navolgers van hen, die door het geloof en het geduld de beloften hebben verkregen 2).” Daarom zegt Paulus zelf: „*weest mijne navolgers, gelijk ik de navolger van Christus ben.*” — Voor oefening kunt gij nemen, dikwijls de zinnebeelden te aanschouwen; die rondom Jesus' Harte zijn; dit zal u helpen om u te herinneren wie en wat Jesus voor u is.

1) Ter. Lev. H. 40. 2) Hebr. 6, 12.

II. Het is natuurlijk niet genoeg uw oog en hart op Jesus' hart te vestigen, gij moet, om eene getrouwe navolgstster te zijn; al zijne deugden tot de uwen maken; even als een schilder met aandacht de oogen op zijn voorbeeld vestigt en trek voor trek de lijnen van dat toonbeeld op het doek overbrengt. „*Weest dus navolgers van God*, zegt de Apostel, *als zijnde zijne allerliefste zonen* 1).”

En vreest gij misschien, dat die deugden te groot en te talrijk zijn. Begin met u te verootmoedigen en te vertrouwen op God, gelijk Susanna deed, die „weenende ten hemel opzag, omdat haar hart op den Heer vertrouwde 2),” gelijk ook de propheet zegt: „Laten wij onze harten met onze handen tot den Heer verheffen 3).” Op dien ootmoed en dat vertrouwen zult ge dan voortbouwen, of liever daarmede de bewerking van uw hart naar uw hemelsch toonbeeld voortzetten. Zie op de kribbe. 't Is zelfvernedering en verachting van al het aard-sche. Volg Jesus in Egypte; 't zijn: ontberingen, moeilijkheden, met geduld overwonnen. Denk aan Nazareth: gij vindt een werkzaam, stil, verborgen, eenzaam leven. Aanschouw Jesus in zijn openbaar leven; hier vindt gij alles te gelijk — vooral: liefde, ijver, goedertierenheid, zachtmoedigheid, geduld, — al wat ge noodig hebt. Eindelijk, bij 't lijden? op het kruis? — o Vrees niet: 't Is altijd zich zelf-opofferende liefde, en zóóveel, als van Jesus' Hart, zal van het uwe niet gevorderd worden. — Houd slechts moed! Onderzoek uw hart: zie dikwijls op en doe naar het voorbeeld u op den berg vertoond

1) Eph. 5, 1. 2) Dan. 13, 35. 3) Jer. Thren. 3, 41.

en gij zult allengs meer en meer van nabij uw goddelijk toonbeeld volgen.

Onderzoek u nogthans of uwe beschouwing van Jesus' Hart niet somtijds eene ijdele overweging is, dat is: zien zonder doen, bewonderen zonder volgen. O wat een dwaas schilder van het goddelijk beeld, wateene onverstandige, neen, volstrekt geene navolgster zoudt gij zijn!

III. Gij zult nu wel niet twifelen of in zulk eene navolging uw geluk gelegen is. Uw oog is immers gerigt op de onbeschrijfelijke schoonheid van Jesus' Hart. Uw hart wordt gevoed door de zoete beschouwing van dit goddelijk Heiligdom. Uwe werken worden gelijkvormig met die van Jesus Christus. Kortom, uw hart wordt heilig; en dus: gerust, sterk en ruim, zonder nog voor iets te beven, dan alleen voor het kwaad.

Nog meer: 1e. Waar Jesus' Hart voorgaat, hebt gij immers altijd een veiligen en u tegelijk ondersteunenden gids.

2e. Waar gij Jesus' Hart navolgt, gaat gij altijd voorwaarts naar uw hoogst en eeuwig geluk.

„*Tracht dus in u die gevoelens op te wekken, die in J. C. zijn,*” zegt Paulus. Volg zijn Hart in alles na, en zijn Hart zal de begeerten van het uwe geheel vervullen.

Het geluk te beschrijven van een hart dat Jesus' Hart navolgt, is overigens niet in onze magt. Lees, zoo gij kunt, de beschrijving der verschillende soorten van leven welke Jesus' Hart leidt in het H. H. Sacrament, voorgesteld door de Gel. Maria Margareta 1). Jesus zelf heeft gezegd: „*Wie mij volgt*

1) *Écrits* II p. 465.

wandelt niet in de duisternis." En zijn weg, wij weten het, loopt wel niet over de rozen dezer wereld, maar is toch bezaaid met hemelsche bloemen, en diens einde is — het eeuwige leven.

Zie hier eenige gedachten die helpen kunnen, om u uwen pligt te herinneren en dien aan Jesus voor te stellen.

Eenzaam op de bergen bidden,
Overnachten in 't gebed,
Leeren in der jongren midden,
Alles wèl doen zonder smet,

O mijn hart, ziedaar uw toonbeeld
't Edel werk van Jesus' Hart;
Opdat ge eens met hem de kroon deelt,
Deel met Hem zijn werk en smart.

Minlijk Harte! o wil dan breken
Door uw kruis en kroon en wond
En door uw vlammen weeken,
Wat U ooit in mij weêrstand.

Dan, ja, tel ik al uw' schreden,
Druk ze, u volgend, een voor een,
Vorm mijn hart in werk en beden,
Naar uw voorbeeld, op uw schreên.

U te volgen in dit leven,
In uw smarten, kruis, en dood
Zal mij 't eeuwig feestmaal geven,
Eeuw'ge rust in uwen schoot!

Elfde dag.

DE SLAVIN VAN HET ALLERHOOGSTE HART VAN JESUS.

„God dienen is heerschen:” Slavin van het Hart Gods zijn is hetzelfde als koningin zijn over al de driften en aardsche dingen. Overweeg dus uw voorregt, uwe verplichtingen, uw geluk, bij de schittering van dit hemelsch licht en vergeet niet, dat eene slavin des Harten ook van harte slavin moet zijn. De naam klinkt vreemd; doch waar hij verbonden is met dien van Jesus' Hart luidt hij even zoet, als hij anders onteerend zou wezen. Gemakshalve moogt gij alles in drie punten begrijpen.

1. De slavin moet gansch onderworpen zijn aan haren Heer.
2. De slavin moet zwoegen voor haren Heer.
3. De slavin is geheel het eigendom van haren Heer.

1. Eene der heerlijkheden van Jesus' Hart, zoowel in het Oude Testament voorspeld, als in het Nieuwe Verbond bevestigd, is: dat Hem alles, volkomen alles is onderworpen geworden door den Vader. Uw hart is dus ook een zegeroof van Jesus' Hart. En het is op zich zelve klaar, dat het inzonderheid de *harten* zijn, die Jesus' glorie als onderworpenen uitmaken. Offer dus uw hart, als een buit door het zijne behaald.

Het was hierom eene geliefkoosde deugd der heiligen zich slaven van Onzen Heer Jesus te noemen. Het woord is buitengewoon krachtig. Doch daar door juist geeft het te beter den sterken wil van een goed hart te kennen. De Heeren hadden immers oudtijds over de slaven alles te zeggen. En de slaaf moest alles volbrengen, wat de meester van hem vorderde. Onze ziel is dit oneindig meer aan J. C. verschuldigd. Daarom luidt het: „*Dient den Heer uit geheel uw hart, en uit het alleropregtste hart 1).*” *Dient den Heer in waarheid; 2) dient Hem met vreeze 3).* —

Uwe onderworpenheid blinke dus uit:

1°. In alles, wat Jesus' Hart, door zijne inspraken van u vraagt.

2°. In de algeheele overgeving van uwen wil, met betrekking tot allen lust en alle lijden.

3°. In de volmaakte gehoorzaamheid aan hen, die u in Jesus' plaats besturen.

Op die wijze zal uwe ziel eene ware slavin van Jesus' Hart zijn. Gelukkige ziel! die aldus met de H. Maagd kan uitroepen in al de omstandigheden

1) Jos. 24, 14. 2) Tob. 14, 10.

3) Ps. 2, 10.

des levens: *Fiat! fiat! Heer! mij geschiede naar uw woord!* Gelukkige ziel, die aldus het hart waarlijk vrij maakt, door het te verbinden met de eeuwige Vrijheid zelve!

II. De slavin moet echter niet alleen onderworpen zijn, zij moet insgelijks werken en zwoegen voor haren Heer. — Uw Heer is Hij, die de *Heer* is bij uitnemendheid; die er roem op draagt uw Heer te zijn; die voortdurend het heilig woord laat klinken, na elke wet door Hem gegeven: *Ego Dominus, Ih ben de Heer*; die uitdrukkelijk verklaart en herhaaldelijk betuigt, dat Hij zijne glorie aan niemand anders zal afstaan: „Mijne glorie zal ik aan een ander niet geven.”

Bedenk verder hoe het hier het *Hart* is van dien Heer, dat gij dient; want gij zijt de slavin des Harten; hoe gij dus te ijveriger moet werken, daar Hij u zijn eigen Hart geeft, en u als slavin van dat Hart aanneemt, dat zoo onbegrijpelijk veel voor u gewerkt heeft; van dat Hart, hetwelk voor u werkte van de kribbe tot op het kruis, en ook nu nog, op eigen wijze, voor u werkt in het aanbiddelijk en hoogheilig Sacrament. O Slavin van Jesus' goddelijk Harte! wat zult gij niet voor zulk eenen Heer moeten doen? Wanneer zal uw hart zeggen kunnen: Nu heb ik genoeg gedaan? Hoe kunt gij ooit rusten? — Of is u het werk nog te veel? Gevoelt gij u aanstonds vermoeid? Valt het u lastig het minste kruisje te dragen, het geringste beletsel uit den weg te ruimen, het kleinste werk ter bevordering eener goede zaak te ondernemen? — Ach! kunt gij dan zeggen eene goede, ware slavin van Jesus' Hart te zijn? — Vooronderstellen wij eens

dat uw werk gelegen zij: in het gebed, het onderhouden der dagorde, de overweging, het bijzonder onderzoek des gewetens, het bijwonen der H. Mis, de wezenlijke, en de geestelijke Communie, uw dagwerk, en eenige goede werken; — is dit dan zooveel, te veel reeds voor eene slavin van Gods Hart? Ach! schaam u dan, — of noem u althans Jesus' slavin niet meer; gij zijt nog naauwelijks begonnen met iets voor Hem te doen.

III. Zijt gij werkelijk eene goede slavin van Jesus' Hart, o heil dan U! Die de wereld volgt is een slaaf der wereld; die zonde doet, een slaaf der zonde; die Satan aanhangt, Satans slaaf; de H. Schrift zelve leert dat alles; en in dien zin, zoowel als in den gewonen van onderworpenheid, is die naam schandelijk. — Maar slavin zijn van God! Slavin van het Hart Gods! Welk een zegen! — De slavin is geheel en al het eigendom haars meesters. Wat kunt gij beter wenschen? De slavin hangt in alles van haren heer af. Wat kan er zaliger voor u wezen? — O het hart is zoo ligt de slaaf van iets anders; hoe gelukkig is het uwe door alleen de slaaf van uwen God en nog wel van zijn hart te zijn! — Overweeg eens eene handtastelijke waarheid! Hoevele vrouwen zijn waarlijk als slavinnen van mannen, die zelve hunnen God vergetende, bovendien ook haar van haren eenigen hoogsten Heer zouden willen verwijderen en losrukken! Hoevele mannen zijn slaven van beuzelarijen, nog kleiner en nietswaardiger, — bij de eeuwigheid vergeleken, — dan het speelgoed hunner kinderen, waarmede zij zelve lagchen! Hoevele menschen zijn slaven van eene weelde, die hen belagchelijk maakt voor de wereld

zelve; slaven van de zoogenoemde regels der wellevendheid, overdreven tot een ondragelijken last; slaven in één woord van de wereld, die hun schijn geeft van schoon en vergankelijk klatergoud, of zeepbellen van eer, in de plaats eener eeuwige vreugde en glorie!

Slavin van Jesus' Harte! dat mag voor u zoo niet zijn. Zeg veeleer met den koninklijken held: „*Zie hier, o Heer, uwen dienaar, en den zoon uwer dienstmaagd!*”

Offer u ook met Maria, de eerste en edelste der veroveringen van Jesus' Hart, geheel aan God op. Tracht vooral uw geluk te beseffen: vrij te zijn door de vrijheid der kinderen Gods, — en slavin der eindeloze goedheid, grootheid en liefde. —

Gij kunt het onder anderen, op deze wijze uitdrukken.

AAN DE LIEFDE.

Liefde, liefde, 't is uw wezen,
 Liefde zijt gij zelf, o God!
 Liefde, liefde in U te lezen
 Blijf dan ook, o Hart, mijn lot.
 Maar geen liefde,
 Die niet griefde,
 Die niet boeide met haar band,
 Maar die blakend,
 Slaven makend,
 Al wat tot Haar komt, ontbrandt.

Heilig kruis! boei mij door liefde.

Zaalge wonde! Schicht der min,
 Lanse, die Gods Hart doorkliefde,
 Druk ook mij Gods wondmerk in.
 Houdt me, o doornen,
 Met verkoornen,
 Die ge aan Jesus Harte boeit,
 Liefdedronken
 Diep verzonken
 In de zee, Gods hart ontvloeid!

Dáár ben 'k vrij in liefde 's banden,
 Door de waarheid vrij gemaakt,
 Die een vuur in 't hart doet branden,
 Dat alle aardsche boeijen slaakt.
 Dáár is zwoegen
 't Hoogst genoegten;
 Dáár is slaaf zijn 't zaligst lot,
 Waar de boeijen
 't Hart doen gloeijen
 Van de liefde zelf van God.

Twaalfde dag.

DE VERZUCHTSTER TOT DE LIEFDE VAN HET
ALLERBEMINNELIJKST HART VAN JESUS.

't Is bekend , hoe Jesus Christus de koning der liefde is. In den schoot zijns Vaders is Hij van eeuwigheid mede de oorsprong des H. Geestes; bij zijne geboorte in den tijd is Hij de vrucht en kroon van denzelfden H. Geest. Als God, brengt Hij met den Vader den Geest der liefde voort; als mensch, of liever als Godmensch, brengt Hij ons allen tot de goddelijke liefde. In één woord: God is liefde; Jesus is God; Jesus is liefde. Hij is de Koning der liefde, gelijk hij de Koning der glorie is. Wat kan dan zoeter voor u zijn, dan tot uw deel te ontvangen naar deze Liefde te verzuchten, en niets anders meer dan deze Liefde te vragen? Overweeg dus, godvruchtige ziel:

I^e. *Wat* gij doen moet, IIe. *Hoe*, en IIIe. *Waarom* gij het moet doen? om zoo allengs, door deze bezigheid, uw tijdelijk en eeuwig heil te bewerken.

I. Wat moet gij doen? — *Verzuchten*, zoo als de naam zelf van uw voorregt aanduidt, — maar verzuchten tot een hart, — verzuchten tot een goddelijk Hart, — en verzuchten tot de liefde van dat goddelijk Hart; — o, welk een groot en uitmuntend voorregt is dit!

Wat *verzuchten* is, heeft geen verklaring noodig; het is, onder anderen, wenschen vormen uit het binnenste van het hart, althans inwendig de begeerte uitspreken om datgene wat men wenscht te verkrijgen, en soms, mede uiterlijk, eenigszins toonen waarnaar men zoo vurig haakt en verlangt.

Tot een hart verzuchten voegt er bij: vurigheid en aandrang, en bovendien een veel inniger gevoel, dat men ligt verhoord zal worden. *Tot Gods Hart verzuchten* is het toppunt van onze begeerten, het zoetste wat wij kunnen verlangen, het beste wat wij kunnen wenschen: het hart sprekend tot het Hart. Eindelijk: *Tot de liefde van het Hart Gods verzuchten* is: zich wenden tot het brandpunt zelf, zich keeren tot de Zon in haar volsten gloed, spreken met het hart tot dat Hart, waarboven niets gevonden wordt, noch op aarde noch in den hemel.

Besef dus uw voorregt, vurige verzuchtster tot de liefde van Jesus' Hart! O tracht het eens wèl te begrijpen, er u innig van te doordringen, het hoog en boven alle aardsch genot te schatten.

II. En *hoe*, op welke wijze, moet gij dan dit voorregt gebruiken?

Vooral door het gedurig bezigen van Schietge-

beden; en wel van Schietgebeden tot Jesus' Hart zelf gerigt. En vraagt gij, hoedanig die moeten wezen?

1°. Die Schietgebeden moeten zijn als pijlen; en dus wel kort, maar krachtig; vaardig en altoos gereed; vurig en vlammend.

Stel u een pijl voor, die door een' sterken arm van de koord geschoten een vliegenden vogel treft. Denk aan de Bruid des Hooglieds, die hartelijke verzuchtster tot het Hart van God. Zóó moet gij doen. „*Heer wat wilt gij dat ik doen zal?*” zegt b. v. de H. Paulus.

„*Mijn Heer! en mijn God!*” riep Thomas uit. „*Mijn Meester!*” zeide de H. Maria Magdalena. En in zoo korte woorden ligt soms meer, veel meer uitgedrukt, dan in lange zinnen, zoo in die eerste het hart ligt, en het hart die gedurig voortbrengt, gelijk het vuur zijne vonken.

„*Waar is Hij, dien mijne ziel bemint!*” roept de Bruid! „*Hebt gij Hem ook gezien, dien mijne ziel bemint?*” herhaalt zij. „*Wie geeft mij pennen, als die eener duive, om te vliegen,*” zucht David. Zie! met zulke vlammende pijlen wordt altijd het Hart Gods getroffen.

2. Maar op dat Hart moeten ze dan ook gerigt worden. „*O God mijns harten, en o Hart mijns Gods!*” zuchtte vaak de Gel. Maria Margareta. „*O Hart, slagtoffer van liefde!*” zingt de H. Kerk. „*O Hart, oceaen van liefde!*” vereenigd met de eeuwige, met de eindelooze, met de goddelijke liefde! zoo roepen alle heiligen, — en zoo moet ook gij roepen tot Jesus' Hart; — gij zult dan van zelf eene goede Verzuchtster worden. Onderzoek u wegens het gebruik der Schietgebeden tot Jesus' Hart. —

Vergeet gij ook soms de Intentie voor het Apostolaat des gebeds? — Schiet ge ook voortdurend uwe pijlen in Jesus' Hart? Of zijt gij traag, gelijk zoo velen, die veel zuchten, ja, maar niet tot God? —

III. En waarom moet gij aldus tot Jesus' Hart verzuchten?

O, om tallooze redenen; maar vooral:

1. Omdat Jesus het verlangt: „Vraag, zegt Hij! Waarom vraagt ge mij niet? — Ach! hoe weinigen, die Mij veel vragen!”

2. Daarom verder, omdat er zoovelen zijn, die deze verzuchtingen vergeten.

3. Hierom nog, dat gij nooit zulk eene verzuchting, ook de minste kunt doen, zonder het Hart Gods te treffen, en dus onfeilbaar zeker een stroom van genaden te erlangen.

4. Omdat het Hart van Jesus juist de deur en ingang is tot al uw heil en eeuwig geluk.

Daarom riep dan ook b. v. eene H. Maria Magdalena de Pazzi: „O mijn Jesus! zoo niemand u wil ontvangen, kom dan tot mij.” Deswege steeg de bekende Adelaar van Avila, de groote H. Teresia, zoo gaarne omhoog tot Jesus' wonden en in Jesus' Hart. Daarom vlogen alle heiligen naar dien Boom des levens, om aldaar onder zijne takken, naar die geheimzinnige steenrots, om aldaar in de heilige kloze te schuilen. —

O gelukkige Verzuchtster tot het hart uws Gods, zoo gij deze oefening, eene gansche maand lang, met ijver volbrengt! Gods Hart verzucht naar het uwe. Begint het uwe naar Hem te verzuchten, wat moogt gij niet verwachten? —

Ook hierin zij Maria's Hart uw voorbeeld. Haar

verheven lied kan u de wijze leeren, en een der schoonste verzuchtingen, misschien de schoonste die bestaat, is haar heilig *Fiat!* (*Mij geschiede naar uw woord*), ontleend aan Jesus' Hart, en met de verzuchtigen van het zijne tot één hemelsch akkoord vereenigd.

Zie hier overigens eene korte beschouwing, die gij verder kunt ontwikkelen, nopens

DE VERZUCHTSTER TOT JESUS' HART.

Het aardrijk zucht wel tot de wolken,
 Om vruchtbaar nat;
 En 'k zou niet zuchten, — God der volken!
 Tot U, — mijn Schat?

De wolken zuchten tot de zeeën,
 Om dunnen damp;
 En 'k zou niet zuchten, — Heer der weeën!
 Tot U, in ramp?

De zeeën zuchten tot de stroomen,
 Om nieuwe kracht;
 En 'k zou niet zuchten, — God der vromen!
 Tot U, om magt?

De stroomen zuchten tot de bergen
 Dat water koom';
 En 'k zou niet zuchten, om te vergen
 Gods zegenstroom?

De berg zucht weder tot de wolken, —
 Ja, alles zucht, —

En 'k zou voor zuchten, 's harten tolken,
Ooit zijn beducht?

Maar wie, wie zucht als gij, o Harte?
Met kruis en kroon,
Met vlammengloed en wond der smarte,
Voor 's Vaders troon?

O leer ook mij dan tot U vlugten,
Dit wensch ik 't meest,
„Met onuitsprekelijke zuchten,”
Gelijk uw Geest! —

Dertiende dag.

DE GEVANGENE VAN HET ALLERLIEFDERIJKST HART
VAN JESUS.

Liefelijk woord, uitmuntend voorregt, de Gevangene van het Allerliefderijkste Hart van Jesus te zijn! —

O wat is het ellendig gevangen te zijn door iets hetgeen ons in ware boeien werpt, en ons al onze vrijheid beneemt! Maar wat moet het niet zalig zijn de ware vrijheid te vinden, door gevangen te worden van het Hart Gods, dat alleen om de harten te vangen en ze aldus waarlijk vrij te maken uit den hemel op onze aarde gekomen is!

Om dit beter te begrijpen zult gij overwegen;

1e. Hoe de gevangene wordt opgezocht en nagejaagd tot dat zij gevangen is.

2e. Hoe zij geheel wordt opgesloten en vastgehouden.

3e. Hoe zij niet kan ontvlieden, maar hartelijk verzorgd wordt waar zij zich bevindt.

I. Wie heeft ons meer, en langer en ijveriger en met meer moeite gezocht dan Jesus' Hart? — „*Met eene eeuwige liefde heb ik u bemind,*” zegt Hij zelf, „*en ik heb u tot Mij getrokken in mijne ontfermingen.*” 'Treffende gedachte! Ik bestond niet, en het Hart Gods dacht aan mij, om mij te scheppen.

Ik doolde, als een schaapje zonder herder rond, — en het Hart Gods daalde neder uit den hoogen hemel om mij op te zoeken in de doornen dezer aarde.

Ik kende weinig van al hetgeen Hij voor mij gedaan heeft; en Hij zelf kwam tot mij, om het mij te leeren door woord en voorbeeld.

En hoeveel inspraken, lessen, vermaningen, goede voorschriften heeft Hij mij niet gegeven? — In de orde der natuur zoekt Hij mijn hart door de pracht zijner werken; in de orde der genade door de overmaat zijner liefde; terwijl zijne genade op mijn hart werkt, ook zonder dat ik er aan denk.

Ach! wat is er dan toch in den mensch, dat het Hart Gods zoo ijverig zocht om hem aan zich te verbinden!

Ten minste wil ik dankbaar zijn, en mij in alles voegen naar zijn heiligen wil; en nu Gods Hart zóó veel doet om het mijne te bezitten, wil ik dit kleine hart ook niet meer losrukken van het zijne.

II. En waartoe dan vervolgt God het hart van den mensch? — Om het geheel in zijn hart op te sluiten en daarin gevangen te houden.

Godvruchtige ziel! o mogt gij al de waarde van zulk een geluk begrijpen! gij weet wat eene ge-

vangenis is. Welnu zulk een oord, — maar in wat hemelschen zin, — is voor u het Hart van Jesus. Vestig er dan uwe woonplaats in, — zegt de Gel. Maria Margareta, en woon in dit aanbiddelijk Hart; brengt er in uwe kleine lasten en bitterheden; alles zal er in vrede veranderd worden; gij zult er een middel vinden tegen al uwe kwalen, de sterkte in uwe zwakheid, en een toevlucht in allen nood 1)."

In eene gevangenis?

Ja, maar in zulk eene, als alleen het hart Gods wezen kan. In een Oceaan van eindelooze genoegegens; in eene zee van goedheid en ontferming; in een Paradijs, schooner dan de hemel der hemelen; in God zelve, uw eenigen Heer en oneindig liefelijken Meester.

Maar weet gij nu ook wat de gevangene doet? — Zij mag, zij kan hare gevangenis niet verlaten. Zij heeft geen omgang met de wereld van buiten. Zij is opgesloten en afgesloten van alles. — Ziedaar uw beeld, door Gods hart gevangen ziel! Overweeg of gij werkelijk dat beeld in u omdraagt. Maak, gelijk de H. Catharina van Senen eene cel in uw hart, waar gij Jesus' Hart in plaatsen kunt, om in het zijne wederom uw hart gevangen te doen zijn. Kortom, verlaat die gevangenis niet; maar woon onophoudelijk in Jesus' Hart.

III. De gevangene wordt eindelijk bewaakt, verzorgd, op de plaats zelve waar zij zich gevangen bevindt. Dit geschiedt wel niet altijd uit liefde in eene aardse gevangenis; veel minder volop, en geheel naar wensch.

1) Écrits de la B. Marie-Marguerite.

Maar in Jesus' Hart gevangen te zijn, is hetzelfde als ook ganschelijk aan al zijne schatten deel te hebben. Door zijn Hart gevangen gehouden te worden is met andere woorden, door de liefde aan Hem vastgekleusterd te zijn. Want hier geldt het geen gevangene uit dwang, of om eene misdaad, maar alleen eene gevangene uit liefde.

Waar zijt gij dus, kleine van harte! die nog niet geheel in Jesus' Hart zoudt berusten? —

Wat doet gij, vreesachtige van harte! die nog voor iets anders beeft dan voor uwe vreesachtigheid zelve? Zorg voor Jesus' Hart; Hij zal voor u zorgen. 't Is zoo dikwerf aan zijne gevangenen herhaald, zoo als b. v. aan die gevangene Seraphijn van Avila, die daarom ook Jesus voor haar gevangene verklaarde in haar treffend lied:

*Zie! God! mijn God is mijn Gevangene
In 't heilig Sacrament,
En mijn hart wonderrij, — Elibro mi corazon! —*

Wilt gij 't nu in drie woorden vernemen, wat uwe oefening moet zijn?

1. Laat u vangen,
2. Blijf gevangen,
3. Zorg voor Jesus' Hart alleen. —
Zijn verlangen — Aan te hangen
Zij uw lust, en anders geen.

Begeef u, om het geluk dezer verpligting beter te gevoelen, op een stillen avond in eene eenzame kapel, of kerk, terwijl daar het liefelijk lichtend

Godslampje voor Jesus' heiligen Tabernakel brandt.
 Werp dan uw oog op het heiligdom waar Jesus
 rust, en bid met aandacht het volgende gebed:

Brand en fonkel, lieflijk lampje,
 Voor dit heiligdom, met mij!
 Waar de God der liefde zetelt,
Mijn Gevangene, o zoo vrij!

Vlam, en zend uw zachte stralen
 Regtstreeks op zijn Hart met mij,
 Die zoo graag hier bij Hem toeve,
Zijn gevangene, o zoo vrij!

Laat dus gloeijen al uw vonken,
 Teeder, lief voor Hem, en blij,
 Hem vereerend vreugdedronken,
Mijn Gevangene, o zoo vrij!

Maar verspreid ze ook op mijn boezem,
 In dien boezem leze Hij,
 Diep gegrift met gouden letteren:
Zijn gevangene, o zoo vrij.

Lieflijk lampje! blijf ook toonen
 Kruis en wond en kroon voor mij,
 En, hoe in die vlammen wonen
Twee gevangenen, gansch vrij.

Veertiende dag.

DE MIDDELAARES VAN DE DEVOTIE TOT HET ALLER-
MAGTIGSTE HART VAN JESUS.

De ééne groote en door zijn eigen kracht werkende Middelaar Gods en der menschen is de God-mensch, Jesus. Maar die goede Jesus heeft gewild dat er ook andere Middelaars tusschen Hem en de menschen zouden zijn, die Hem helpen moeten in het doen kennen, dienen en liefhebben van zijn hemelschen Vader, en die dus voor andere menschen mogen werken, om ook Jesus zelven te doen eeren en liefhebben.

Welk een voorregt voor den armen mensch, van op die wijze een naam en eene bediening te verkrijgen, welke met die van Jesus vergeleken mag worden!

Overweeg dus dit voorregt, gelukkige ziel, en

vergeet nooit wie gij zijt en wat gij worden kunt, zoo gij uwen Jesus ook hierin zoekt te gelijken.

Gedenk dus, *ten eerste*, dat gij een midden-persoon zijt.

2. Dat gij het zijt tusschen het Hart Gods en dat der menschen.

3. Dat hieruit volgt, hoe gij uw eigen hart als een midden tusschen aller harten en het Hart uws Scheppers en Verlossers moet maken, om op die wijze alle harten met het Hart des Scheppers te verbinden.

I. Wat is een midden, een midden- of tusschen-persoon? — Denk, om het beter te begrijpen, aan de Ministers, die in de nabijheid des Konings zijn. Herinner u eene goede moeder, bij een min of meer gestrengen vader. Verbeeld u uw besten vriend, door wien gij toegang tot een ander wenscht te erlangen. — Zulk een persoon moet ook gij zijn, ten opzigte van Jesus' Hart en het hart der menschen.

Wat is dus uw pligt?

Te verzoenen, — te voldoen, — te verbidden. Genaden af te smeeken voor anderen; u zelven daarvoor op te offeren. Te werken, dat anderen kennen, wat gij kent; dat anderen lief hebben, wat gij bemint; dat anderen verlangen naar het eenige voorwerp van uw verlangen. —

Kortom te staan als een tusschenkomende vriend; als eene voorsprekende moeder; als een zaakverzorgende ijveraar; en zulks om harten te rooven, niet voor u, maar voor Hem, die een goddelijk regt op alle harten heeft. Overweeg de grootheid van dit voorregt; en onderzoek u tevens, of gij u zelven een

goeden vriend van Jesus tracht te maken. — Want zonder dat zult gij immers weinig voor anderen kunnen doen.

II. Want: het geldt hier het hart Gods en de harten der menschen. Wat wil dit zeggen?

Het Hart Gods wenscht vurig gekend te zijn, — wie kent het?

Het Hart Gods wenscht bemind te zijn; — hoe weinigen hebben het lief?

Het Hart Gods zoekt niets dan harten; — waar zijn ze te vinden?

En ziedaar nu, daar staat gij, arm menschenkind, als een middenpersoon tusschen het Hart en de harten! Wie heeft u verkozen? Het hart van uwen God zelf. — Waartoe zijt gij geroepen? Om de harten der menschen tot het hart Gods te brengen.

O, wie zal u beschrijven hoe groot dit voorregt is? Denk aan Jesus zelve. Om de harten der menschen te winnen kwam het Woord Gods uit den Hemel. En wat heeft Hij niet gedaan, niet geleden, om die harten te veroveren! Hoeveel tranen niet gestort? Hoeveel zweet geofferd? Hoeveel bloed vergoten? En zijn leven! Duizendmaal had Hij het over voor één hart.

O Middelaars tusschen het Hart Gods en der menschen, besef dan toch eens goed welk eene gunst u geschonken is! Bedenk wat er in uw hart moet zijn, en wat niet, om zulk eene bediening althans niet geheel onwaardig te zijn.

III. Maar hieruit kunt gij dan ook uwe verplichting opmaken met betrekking tot uw eigen hart.

Wat zal een hart moeten doen, om een hart te winnen, en zulks voor een ander Hart? Het moet

noodzakelijk in betrekking staan met beide. - Het moet eerst zelf gevoelen, wat het aan een ander wil doen gevoelen. Het moet licht zijn, om een ander te verlichten; vuur, om een ander te ontvlammen. Kan een hout, dat zelf niet brandt, andere brandstof doen branden? Kan een werktuig, dat zelf geen beweging heeft, aan een ander werktuig de beweging mededeelen?

Gij moet dus ten 1^e. de devotie tot Jesus' Hart in uw eigen boezem aanwakkeren, doen vlammen en branden:

Gij moet ten 2^e de liefde tot Jesus' Hart in uw eigen hart doen aangroeijen:

Gij moet ten 3^e. de zucht voor de eer en glorie van Jesus' Hart in uw eigen hart doen toenemen, en dan, o dan werkt ge van zelf, gij werkt als Middelaars, en gij tracht, zooveel in u is,

Ten 1^e te voldoen voor zoo vele duizenden, die bij Jesus' Hart schulden uitstaande hebben.

Ten 2^e. te smeeken voor millioenen, die Jesus' Hart nog niet kennen, en dus ook niet lief hebben en dienen:

Ten 3e. te zwoegen voor zoo vele millioenen (want er zijn althans 840 millioen harten tegelijk levend op aarde), waarvan zoovelen Jesus' Hart nog niet vereeren.

Heil u, gelukkige Middelaars, indien gij dit officie wél behartigt! — Dan zijt gij, onder dit opzigt, eenigermate gelijk aan de Seraphijnsche Schrijfster, Spanje's glorie, aan de bevoorregte Dienares van Jesus' Hart, de Gel. Maria Margareta, en aan zoo vele andere heilige, ook nu nog levende zielen, die voor Jesus' Hart gezwoegd hebben, en zwoegen.

Dan zult gij ondervinden, wat de ééne, groote
Middelaar doen zal voor u, die voor zijn Hart eene
Middelaars zijn geworden. Leg u dus vlijtig toe
om deze bediening wél te vervullen, en overweeg
ook te dien einde nu en dan deze waarheden. —

Er is een vuur, dat altijd brandt,
Een vuur gedaald uit hooger land,
Niet anders wenschend dan te branden
In alle hart, in alle landen,
Geen steenrots die zijn gloeijen tart;
Die vuurgloed welt uit Jesus' Hart.

Er is een licht, het Licht van Licht,
Verlichtend als een vlammen-schicht,
En komende om het Licht te wezen,
Om alle harten te genezen,
Door 's werelds nevelen benard;
Die Lichtstroom schiet uit Jesus' Hart.

Het is een zon, die licht en brandt
En vlammen schiet naar allen kant,
En door zijn stralengloed en luister
Ons hart ontgloeit in 't aardsche duister,
Door liefde heelt des levens smart;
Die zon is Jesus' minnend Hart.

Heil mij, die zulk een vlammengloed
Met U, mijn God, verspreiden moet,
En nu, tot Midd'laars verkoren,
Alom die heilzon mag doen gloren,
En daartoe de uwe werd,
O Jesus' goddlijk Hart!

Vijftiende dag.

DE HERSTELSTER VAN DEN SMAAD AANGEDAAN AAN
HET ALLERGEDULDIGSTE HART VAN JESUS.

O wat is het schoon zijnen God te kunnen en te mogen dienen! Maar hoe veel schooner en aangenamer moet het dan niet voor den mensch zijn, ook te kunnen bijdragen, tot herstel van die eer welke aan God toekomt, en Hem niet wordt gegeven.

Wat is het zalig en glorievol God te kunnen liefhebben! Maar hoeveel te heerlijker is het dan niet, ook te kunnen voldoen voor dat groote gebrek aan liefde, dat in zoovele koude en onverschillige harten gevonden wordt! *Dit* nu kunt gij, dit moet gij, o bevoorregte *Herstelster* van allen smaad aan Jesus' Hart aangedaan! Bedenk dus, wat ge zijt, wat ge doen kunt en wat ge doen moet om dezen eeretitel met regt te dragen.

Op drie dingen hebt gij te letten:

1^e. Op Jesus lijden,

2^e. Op het aanbiddelijk Sacrament,

3^e. Op Jesus' Hart bij beide geheimen.

I. Maar kunt gij dan herstellen wat Jesus geleden heeft?

Ja, voor zooverre dit God van u vordert, hetgeen werkelijk de lust van uw hart moet zijn.

Jesus leed smarten, onnoemelijke smarten. Herstel, door met Hem te lijden, en aldus zijn Hart te vertroosten.

Jesus leed in zijne eer; herstel, door Hem te vereeren, en alzoo zijn H. Hart te voldoen. Jesus leed de uiterste versmading, onregtvaardigheid, hoon, bespottling en verguizing; herstel, door Hem na te volgen, uw kruis, (och, hoe klein!) met moed op te nemen en even als zoovele heiligen, even als b. v. de van liefde vervoerde duive van Avila, Jesus inzonderheid dáár bij te staau, waar Hij zich het meest alleen bevindt; even als de Gel. Maria Margareta bij Jesus te voldoen voor hetgeen anderen nalaten te verrigten.

II. Doch niet slechts voor Jesus' lijden, ook voor de miskenning, waaraan hij bloot staat in 't H. H. Sacrament, moet gij eerherstel aanbieden.

Jesus wordt zoo menigwerf op onwaardige wijzen in de H. Communie ontvangen; herstel, door zoo waardig mogelijk Hem te ontvangen; dat wil niet zeggen: zoo waardig als God alleen dit kan zijn, dit kan niemand; ook niet aldus, dat er niet veel aan ontbreken zou, dit kon alleen Maria, en min of meer kunnen het de groote heiligen; eindelijk ook niet: waardig, zóó dat gij het zelf begrijpt,

waardig naar uw eigen oordeel; doch naar het oordeel van uwen biechtvader, van God zelve, die u toespreekt door hem.

Jesus wordt zoo weinig geacht als offer op onze altaren in de H. Mis. — Herstel, door geregeld daar bij tegenwoordig te zijn, en zóó, als waart gij op Golgotha, onder het kruis, met Maria.

Jesus wordt vergeten als Hij rust in onze tabernakelen; herstel, door hem dikwijls te bezoeken, en laat niet zonder gewigtige redenen het dagelijksch bezoek achter. —

Onderzoek u met betrekking tot uwe Communieën, zoo wezenlijke als geestelijke, tot uwe bezoeken, tot het bijwonen der H. Mis, enz. O wat zoudt gij herstellen voor anderen, indien gij zelve uwen pligt niet volbrengt.

III. Eindelijk moet gij niet vergeten dat gij de Herstelster met betrekking tot een hart, dat is: tot de liefde zijt, en dan alwederom tot zulk een Hart, als dat van Jesus is; en zulks voor andere harten, die dat Hart niet eeren.

Gedenk dus: wat Jesus voor u gevoelt, wat Hij voor de harten der menschen heeft gedaan, wat de menschen Hem gedurig voor smaad aandoen?

Een edel hart gevoelt het sterkst de verachting. Een eindeloos goed hart lijdt vreeselijk bij de gedachte aan eens anders ongeluk. Jesus dus heeft in zijn leven alles voorzien, alles in zijn Hart gevoeld; — en nu, nu wenscht Hij nog altijd even vurig met goddelijke liefde, om alle harten aan het zijne te drukken; — en hoevelen ontbreken er niet? Hoevelen doorboren op nieuw zijne goddelijke zijde.

Herstel dus dat alles. En waardoor?

1. Door uw eigen hart geheel te geven.

2. Door boete, rouw en gebed.

3. Door te zwoegen voor de harten van anderen.

Zalig hij, die hier althans doet wat hij vermag, om aan de begeerte van het oneindig beminnelijke Hart Gods te voldoen! De eereboete of het herstellen van den smaad, dien Jesus door de ondankbare menschen wordt aangedaan, behoort mede tot de hoofddoeleinden der Devotie tot Jesus' H. Hart. 't Is derhalve geen wonder, dat de Gel. Maria Margareta daartoe zoo dikwijls aanspoort, en ook zelve zoo ijverig werkte om te vergoeden, wat zij niet kon afwenden van dat altijd door zoovele onverschilligheden gefolterd Hart. Volg haar dus na, en onderzoek u wat gij gedaan hebt, wat gij doet en nog doen kunt, om Jesus te vertroosten wegens de nalatigheid van zoovele menschen.

Let dikwijls op de heilige teekenen waarmede Jesus' Hart is versierd; zij zullen duidelijk tot uw hart spreken.

Spreek ook zelf, b. v. op de navolgende wijze.

Zalig Kruis op Jesus' Harte!

'k Hoor uw roepstem: „Ach, herstel!

Nu zooveelen steeds mijn smarte,

't Kruis vernieuwen, ach! zoo fel!”

Diepe wond, ik hoor uw klagen:

„Is dan 't Hart vergeefs doorboord,

Dat zoo weinigen nog vragen

Naar dit godlijk toevlugts-oord?”

Scherpe doornen, ach! spreekt zachter,
 't Minnend hart verstaat uw taal:
 „Vinden wij dan een verachter
 Duizend millioenen maal?”

Vlammengloed en liefdevonken,
 O van droefheid breekt mijn hart,
 Als 't Gods Hart; zoo liefde-dronken,
 Vuig vergolden ziet met smart!

Neen, ik wil niet langer dralen,
 Waar een harte klopt op aard,
 Duizend millioenen malen
 Is uw Hart dat harte waard.

Duizend millioenen malen
 Bied ik U dat hart dus aan,
 Om de schulden te betalen,
 Die ik bij U uit heb staan.

Duizend millioenen malen
 Bied 'k aan Uw Hart ook het mijn,
 Om hersteller voor die dralen,
 Bij uw godlijk Hart te zijn.

Zestiende dag.

DE AANBIDSTER VAN HET GODDELIJK HART
VAN JESUS.

Eene der schoonste en verhevenste oefeningen door de heiligen beoefend en geleerd, is de akte van bewondering en stille verstomming bij het beschouwen der onbegrijpelijke geheimen des Heeren. Gij vooral, o gelukkige aanbidsster van Jesus' Hart! moet deze deugd in beoefening brengen.

Overweeg dus de wijze, waarop gij dit het best kunt verrigten, om zoo veel te meer uw geluk te beseffen, en eene voortdurende vereenster van Jesus' Hart te blijven. Drie punten begrijpen de geheele zaak; welke zijn:

1. De Beschouwing,
2. De Bewondering,
3. Het zwijgend ontzag.

Overweeg ze een weinig nader, om zoo veel te beter te aanbidden.

I. *Aanbidden* is eigenlijk: zich zelve voor Gods aanschijn stellende, en alles met God vergelijkende, God alleen als den eenigen Oppersten Heer en Meester van alles erkennen. De *Beschouwing* moet u echter helpen, om dit met meer gevoel van godsvrucht te doen en gestadig te doen.

Beschouw dus het Hart Gods in de schepping, waarin het onophoudelijk tot u spreekt, en o! hoe krachtig en liefelijk en opwekkend tot u spreekt.

Beschouw ditzelfde Hart in de orde der genade, waarin het nog eindeloos sterker zijne verzuchtingen laat hooren, en zijne eindelooze grootheid laat zien.

Beschouw het in het rijk der glorie, waar het zich in vollen luister aan de Engelen en gelukzaligen vertoont.

Op twee dingen hebt gij vooral acht te geven.

Het eerste is: Dat het hier altijd een Hart van uwen God en Verlosser geldt.

Het 2e: dat dit Hart het eenige is, hetwelk de eer der aanbidding verdient, en die ook wezenlijk, als Gods Hart, verdient. God alleen mag men aanbidden. Maar Jesus is God. Dus is zijn hart een goddelijk Hart.

II. Hierop zal de *Bewondering* van zelf volgen. De wonderen immers, die gij door de beschouwing ontdekken zult, moeten natuurlijk uw hart vervoeren. Tegen zulk eenen gloed toch, als de heerlijkheid van God uitstraalt, is geen hart bestand.

Bewonder dus 1. Hoe de oneindig Groote zich gewaardigt om te zien naar een arm schepsel, niet

cens aan eene bloem, maar aan een miertje gelijk, dat over de aarde kruipt.

Bewonder 2. de ondankbaarheid der menschelijke harten, die geroepen om het eenige aanbidde-waardige Hart te aanbidden, dit versmaden, en veelliever voor stof en slijk, geld of vermaken dezer wereld aanbeddend nederknielen, dan voor den almagtigen Schepper, Heer en Schenker van alles.

Bewonder 3. uw eigene kleinmoedigheid en ver-
anderlijkheid, — daar gij heden begint te loopen op den weg der deugd, en al spoedig weer òf eventjes omziet, òf stilstaat, òf ter zijde van den weg afwijkt.

Zie omhoog! Beschouw Gods hart! en gij zult van zelf genegen zijn, om Het onophoudelijk te aanbidden en te bewonderen.

O al de diepte van dien Oceaan van glorie zult gij wel nooit kunnen doorgvorschen; maar zalig zal het toch voor uw hart zijn, u daarin te werpen en te verliezen!

III. De hoogste en treffendste akt is toch eindelijk die, welke wij noemen kunnen: de *Verstomming*. Aldus aanbidden de Cherubijnen in den hemel, en zoo doen mede de Seraphijnen, als zij hun aanschijn met de vleugelen bedekken, — gelijk wij dit uitdrukken, — en in stillen eerbied Gods eindelooze glorie aanschouwen, genieten, en vol verwondering zwijgen en aanbidden.

En moeilijk is deze aanbidding bij zulke goddelijke geheimen, als de geheimen van Jesus' Harte zijn, niet.

Plaats u voor de kribbe, en zie daarin het Hart Gods, op een handvol stroo, en voor u, o mensch! in een dierenstal rustend! — Wie zou niet verstommen!

Ga naar Egypte of Nazareth, en zie daar het Hart Gods onder en voor de menschelijke harten werken, zich afmatten en zwoegen, — en van zelf zult gij verstommen; want de reden daarvan begrijpen kunt gij toch nooit. Volg Jesus naar Jerusalem! en zie daar het Goddelijk Hart aan de kolom, onder de doornen, op het kruis; gij moet wel verstommen; want het gaat eindeloos verre al de overwegingen van uw hart te boven. En wat dan, — in het aanbiddelijk Sacrament des Altaars? — Wat dan, — in de H. H. Offerande der Mis? Wat — in uw eigen hart, door de inwoning van den H. Geest? Wat eindelijk — bij de werking der goddelijke genade? — Wat kunt gij doen? O zwijg eerbiedig, beschouw, aanbid, en verstom! want in alles gaat het Hart Gods en zijne liefde onze overwegingskracht en wil zóó verre, en tevens ons begrip zóó verre te boven, dat de beschouwing niet kan volgen, de bewondering niet voldoet, het *stille verstommen* alleen de eerste en beste wijze van aanbidding is.

„*Sta dus, beschouw de wonderen van God; en verstom,*” o Christelijke ziel! Op die wijs zult gij van zelf eene ware aanbiderster zijn! En o, hoe zalig de ziel, die in zulk eene aanbidding van Jesus' Hart haren lust weet te vinden! Zij zal, even als de Gel. Maria Margareta, uren lang voor Jesus' tabernakelen kunnen vertoeven, opspringen van blijdschap bij het ontvangen der H. Communie, rusten als een Seraphijn voor den troon Gods bij het altaar des Heeren. —

Zie hier nog een gebed, dat u te dien einde dienen kan. —

Seraphijnen,
 Cherubijnen,
 Legioenen van mijn God!
 In uw midden
 Hem te aanbidden,
 O, dit zij mijn zalig lot!

Wierookvlagen,
 Vleugelslagen,
 Englenzang, zoo zoet als gij,
 Kan 'k niet geven,
 Maar mijn leven,
 Maar mijn hart, dit geef ik blij.

'k Hoor zijn teeken,
 't *Kruis* — mij spreken,
 'k Zie zijn vlammen, — en verstom;
 Maar zijn wonde
 Delgt mijn zonde,
 En zijn *doornen* roepen: „kom.”

Dus gebogen,
 Voor zijn oogen, —
 In dat goddlijk Hart te zien, —
 Durf ik 't wagen
 Hem te klagen,
 Hem mijn bede ook aan te biên.

Maar gij Englen,
 Helpt mij strenglen
 Roos en lelie, krans bij krans,
 Om steeds vaardig,
 Niet onwaardig
 Licht te zien bij zulk een glans.

Om te aanbidden,
In uw midden,
't Hart, zoo lieflijk en zoo schoon,
En te ontgloeijen
In die boeien,
Die mij hechten aan zijn troon!

Zeventiende dag.

DE BEWONDERAARSTER VAN HET ONDOORGRONDELIJKE
HART VAN JESUS.

Misschien zult gij denken, gelukkige ziel! door het *aanbidden* van Jesus' goddelijk Hart reeds te gelijktijd aan de oefening van het te *bewonderen* voldaan te hebben. Het is er echter verre af, dat dit zoo zijn zou, verre af dat gij reeds diep genoeg in die geheimen ingetreden, en dat dit Hart reeds genoeg door u bewonderd zou zijn; daar gij immers in alle eeuwigheid dit niet genoeg zult kunnen, en in alle eeuwigheid met uwe bewondering niet op zult houden.

„*Sta derhalve, beschouw*” op nieuw, en overweeg meer en meer de wondervolle dingen, die gij hier ontmoet. — Beschouw te dien einde voornamelijk drie zaken, waarin vele andere begrepen zijn :

1. Het Woord Gods zelf, zoo als het van alle eeuwigheid bij den Vader is.

2. Zijn aangenomen menschelijk Hart — het goddelijk Hart van Jesus zijnde.

3. De wonderen die dit Hart verrigt, om ook onze harten aan de goddelijke natuur zoo veel mogelijk deelachtig te doen zijn! — (*Participes divinae naturæ*).

Hoevele wonderen zult gij niet in dat alles ontdekken! Hoe zalig verstommen voor al de grootheden en wonderen van Jesus' Hart!

I. De wonderen, — of het bewonderenswaardige, en hetgeen u tot verwondering moet opwekken in het Eeuwig Woord als zoodanig, — zijn eindeloos, gelijk God zelf. — Om u echter eenigzins te helpen, door eene nadere bepaling, — bewonder:

1. De *eeuwigheid* van 's Vaders Woord.

Overweeg dus de glorie die Hij bij den Vader had, eer nog deze wereld bestond. — Denk ook dat voor dien eeuwigen God geen tijd bestaat; noch gisteren, noch heden, noch morgen is; en Hij dus op eens en te gelijk zijn vol, geheel en goddelijk leven geniet. Denk niet aan *begrijpen*, dit is onmogelijk; maar verstom. Bewonder 2. Dat Hij van eeuwigheid aan u gedacht heeft, en u van eeuwigheid heeft bemind. Hij heeft het zelf gezegd: „*Met eene altijddurende liefde heb ik u bemind en mij uwer ontfermende u tot Mij getrokken.*” — Waart gij dit waardig? Had God u noodig? O bewonder eerbiedig, en verstom!

Bewonder, 3. Al hetgeen Hij voor u gedaan heeft, van het begin der Schepping af; — want

voor u, en om uw hart te veroveren, werkte Hij van den beginne, en deed Hij later al die tallooze wonderen, in het Oude Testament.

Bewonder, 4. Zijne eindelooze goedheid, liefde barmhartigheid, grootheid, majesteit, magt, alwetendheid, kortom, zijne goddelijke natuur, waarvoor gij altoos zult staan, gelijk een kind voor de grenzelooze zee, een jong vogeltje voor de matelooze ruimte der lucht, een zwak menschenoog voor de verblindende stralen der zon. —

En weet dan wèl, — dat „als ge ten einde zijt, gij dan eerst begint 1),” en nog niets zult begrepen hebben, in eigenlijken zin, van de onbegrijpelijke wonderen des Heeren.

O mensch! wat zijt gij nietig, als gij het heelal aanschouwt? Doch waar blijft uwe glorie, als gij op uwen Schepper ziet! „Als wij eindigen met zijne wonderen op te tellen, dan zijn wij eerst aan het begin, en als wij reeds bezwijken, dan hebben wij nog niets gedaan.” — Dit te lezen is echter niet genoeg. Prent het in uw geheugen, overweeg het duizendmaal, en bewonder altijd op de eerbiedigste wijze wat gij niet kunt begrijpen.

II. Nadat gij dit eerste wonder, het Wonder der wonderen, God zelven, aanschouwd hebt, vestig nu uw oog meer bepaald op het Hart van dien God, op Jesus' Hart. Want: Jesus is immers ook waarachtig God. Zie! in een menschenlijken boezem klopt dat aanbiddelijk Hart voor u. 't Is een hart gelijk het uwe; maar de persoon, die het draagt, is God, zoodat het een goddelijk hart is.

1) Eccli. XVIII : 6.

En is dit geen wonder en op nieuw geen wonder der wonderen?

Van den eenen kant ziet gij een menschelijk hart, geheel aan het uwe gelijk, behalve de zonde; van den anderen een goddelijken persoon aan wien dit hart behoort.

Hier, op zich zelf genomen, een eindig wezen; daar den Oneindige, dit eindige tot het zijne makend.

Eenerzijds een geschapen hart, aangenomen uit den reinen schoot van Maria, en even als het hart der stervelingen kloppend; van de andere zijde ditzelfde hart het Hart Gods, het Hart des On-geschapenen en des Scheppers, geworden.

O wonder boven alle wonderen! God met den mensch vereenigd, en zóó vereenigd, dat de mensch God is geworden, door de menschwording van God!

Waart ge nu een Seraphijn, gij zoudt reeds in stille verbazing nederzinken, en uw oog niet verder op zulk eenen wonderglans kunnen vestigen. Maar stof als we zijn, helaas! wat begrijpen wij wonder weinig van Gods eindelooze daden!

Houd evenwel toch niet op, althans te bewonderen, wat gij niet kunt begrijpen, misschien niet eens naar begeeren kunt gevoelen. 't Geloof alleen is noodig; en indien ge slechts de wondervolle vereeniging van het Hart Gods en des menschen van tijd tot tijd nagaat, zult ge van zelf eene ijverige Bewonderaarster worden. Zoo eene was de wondervolle Bruid van Jesus, Teresia, het licht van den Karmel, die ook daardoor zelf voor ons zoo wondervol is geworden. Zoo een een' H. Ignatius,

die soms uren lang verslonden was in de beschouwing der hemelen en van hunnen God, die hem de aarde deden vergeten. Zoo céne, de bevoorregte van Jesus' Hart, de G. Maria Margareta, die ons zoovele wonderen van dat goddelijk heilgdom op nieuw heeft doen kennen! Ja, alle heiligen zijn begonnen hier op aarde te bewonderen, wat zij nu voor eeuwig daarboven door bewondering genieten.

III. Nu moet gij echter ook nog eene derde zaak bewonderen, om uwe liefde meer *praktisch* te maken: de werking namelijk van Jesus' Hart om ook het uwe met wonderen te vervullen. Doch ook hier moet gij u tot eenige hoofdpunten bepalen.

Bewonder dus 1e. De zoogenoemde *zelfvernietiging* en zelfopoffering van het Hart Gods, om het uwe te winnen. — Zij is oneindig, onbegrijpelijk, alles overtreffend. --

Bewonder 2e. Het naamloos *lijden* door Jesus' Hart voor het uwe doorgestaan. Het moet u van verbazing opgetogen houden, zoo gij een hart in den boezem voelt kloppen.

Bewonder 3e. Zijne *geopende zijde*, om u den toegang zoo gemakkelijk mogelijk te maken. En hierbij? „o geloovige ziel, geschapen naar het beeld van God, hoe zijt ge niet buiten u zelve van verwondering! Uw Bruidgom heeft u zijne zijde geopend, om u zijn Hart te schenken 1).”

Bewonder 4e. Dit Hart uws Gods in 't H. H. offer der Mis -- in het H. H. Sacrament des Altaars -- in de H. Communie, — in uw eigen hart

1) H. Bonaventura.

door de genade wonend, — en dan? O zeg dan gerust, dat gij het noch met woorden hebt uitgedrukt, noch met gedachten zijt gevolgd, noch met uw verstand kunt beseffen, — al wat Jesus' Hart voor u gedaan heeft, en nog dagelijks doet, en nog doen wil, als gij maar uw hart schenkt om het zijne te voldoen!

Maar hoe zalig is dan toch de mensch die aldus bewondert, en van bewondering als 't ware leeft, en door te bewonderen bemint, en door te beminnen wonderen voortbrengt! O Hart der harten! O Wonder der Wonderen! Hart mijns Gods! en God mijns harten! hoe wondervol zijn uwe werken;" o God! „hoe wondervol zijt Gij zelf in uw heiligdom!" o God! Wie zal uwe wonderen begrijpen? Wie ze tellen? Wie er voor wedergeven, wat Gij duizend en duizendmaal alleen daardoor van ons vergen kunt!

U een versje te geven, waarin Gods wonderen bezongen worden, is te ver boven mijne magt. Lees derhalve, daar het hier toch vooral om Jesus' Hart te doen is, de volgende kleine ontboezeming.

OP DE TEEKENEN VAN JESUS LIJDEN.

Hoe wondervol, o god'lijk Hart!
 Die teekens uwer zielesmart,
 Die *in* en *om* u, voor ons, pralen!
 Uw *kroon*, die, in de vlammenstralen
 Nu schitterend, verhaalt het leed,
 Dat eens uw Hart zoo zuchten deed,
 En daar nog meer u smarten baarde,
 Dan al de *doornen* onzer aarde.

Uw kruis, — waarop Gij 't bloed vergoot,
 Dat uit uw Hart voor ons ontsproot,
 En, naar vier bronnen voortgedreven,
 Het voedsel werd van 't eeuwig leven,
 Tot dat die Bron, ook zelve ontbloot,
 Het laatstste uit eigen boezem goot.

Uw wonde dus, de Bron van zegen,
 En toevlugtsplaats op alle wegen,
 Die wij bewandelen vroeg of laat;
 Maar ook het teeken van den smaad;
 Die, ja, een eindelooze Liefde
 Nog na den dood in 't Harte griede.

Dit alles nu! in *zuiv're vlam*,
 Rondom Uw hart, o Offerlam!
 Wie droeg ooit schooner zegekroonen?
 Wat kunt ge ons zaliger vertoonen?
 O hart van God! O Jesus' Hart!
 Als beeld *van 't lijden*, — liefde en smart?

O wonder! nimmer te doorgronden!
 Te prijzen door geen duizen monden,
 Door geen millioenen, door geen stof,
 Geen mensch, geen dienaars van uw hof,
 Door niemand, buiten uwen Vader
 En U en uwen Geest te gader,
 Één God, en die alleen doorgrondt,
 Het harte Gods voor ons gewond! —

Achttiende dag.

DE IJVERAARSTER VOOR HET ALLERBEMINNENS- WAARDIGSTE HART VAN JESUS.

Is het eene groote gunst God te mogen dienen en liefhebben, bedenk hoe groot het voorrecht moet zijn: eene IJveraarster voor de liefde, eer en glorie van Jesus' Hart te mogen wezen. 't Is u bekend, hoe gelukkig de zalige Maria Margareta geprezen wordt wegens hare roeping om Jesus' Hart meer te doen kennen aan de menschen en de reeds bestaande bijzondere devotie tot dat aanbiddelijk Hart geheel algemeen te maken. Welnu, aan dit geluk kunt gij deel hebben, gelukkige ziel, door te ijveren voor datzelfde hart, door u op te offeren zoo veel in u is, voor de verspreiding derzelfde devotie. Overweeg, om u er meer toe op te wekken, uwe verplichtingen en belooningen te zamen en dus

1. Waarin eigenlijk dit voorrecht bestaat.

2. Op welke wijze gij uwe verpligting kunt volbrengen, en waarom?

3. Wat daaruit volgen zal van den kant van Jesus' Hart voor het uwe?

I. Wat is het : te ijveren voor eene zaak? te ijveren voor een persoon? te ijveren voor God? te ijveren voor het Hart van God? 't Is u bekend. Men ijvert voor eene zaak, als men zich met hart en ziel er op toelegt, om die zaak te verkrijgen, of te bewaren, of te verdedigen, of ongeschonden te behouden.

Men ijvert voor een persoon, als men voor hem zorgt, waakt, werkt, en dit niet alleen, maar ook al wat men kan in het werk stelt, om hem genoeg te verschaffen, om zijnen wil te volbrengen, om zijne wenschen te voorkomen.

Zoo ijvert God zelf voor den mensch, en „*zijn naam is ijveraar* 1),” voor hetgeen zijn eigen glorie betreft.

Zoo staat ook van Jesus geschreven : „*de ijver voor het Huis Gods heeft mij verteerd* 2).”

En indien God zelf zulk een *IJveraar* is, en er op roemt het te zijn, indien Jesus zoo zeer ijvert voor den hemelschen Vader, voor het Hart Gods, — door Gods glorie te willen, te verkondigen en te verbreiden, door het Rijk Gods te stichten en voort te planten; ziedaar dan uw vóór- en toonbeeld gevonden! Ziedaar wien gij navolgen moet, om uwe verpligting te begrijpen en te vervullen.

Doch let er wél op, dat het hier wederom, zoo als altijd bij deze devotie, een *hart* is waarvoor gij ijvert, en wel — Jesus, *Hart*, dat is een *goddelijk*

1) Ex. 34, 14.

2) Jo. 2, 17.

Hart. Uw ijver moet dus meer dan ooit uit uw hart voortkomen, en uw hart bezig houden. „*God immers ziet op het hart* 1); die God zoeken, vreezen, dienen, moeten het doen *uit geheel hun hart*; die voor Gods hart werken, hebben dus te werken met geheel hun hart, en hartelijk moet de ijver zijn, die gij offeren wilt aan zulk een Hart als dat van Jesus is.

„*Uit geheel uwe ziel, uit geheel uw verstand, uit al uwe krachten*” — is eene andere uitdrukking, die hoofdzakelijk hetzelfde zegt. Doch het ééne woord: *van harte*, zegt genoeg; en zal u leeren hoe gij, om zoo te spreken, alles moet offeren, alles vergeeten, als zulks gevorderd wordt voor Jesus' Hart. Onverstandig moet daarom uw ijver niet zijn; — want er zijn er ook, die een ijver hebben, welke niet is volgens de wetenschap of het gezond verstand; — integendeel, gij moet u laten geleiden, waar het noodig is; raad vragen, waar gij dien behoeft, wèl toezien, wat gij kunt of niet moogt doen in uwen brandenden ijver voor het Hart van Jesus. Hebt gij echter eens dien verstandigen ijver; o werk dan, zoo veel gij kunt; want Jesus' Hart verdient altijd meer.

II. Hoe zult gij dan nu uw officie uitoefenen, en wat is het, dat u daartoe inzonderheid moet aansporen?

Vooreerst moet gij uw best doen, om de devotie tot Jesus' Hart, in haar voorwerp, doel en beweegredenen wèl te begripen. Het stoffelijk voorwerp is Het levend *Hart* van den Godmensch, het eind-

1) I Kon. XVI, 7.

voorwerp *Jesus' liefde*. Het doel is Jesus meer en meer lief te hebben en te vergoeden alle oneer die zijn aanbiddelijk Hart wordt aangedaan. De beweegredenen zijn overtalrijk. Vooreerst immers is het hart het aantrekkelijkste in Jesus zelven; vervolgens heeft de goede Meester die devotie bijzonder aangeraden, en er de grootste gunsten aan verbonden.

Gij kunt overigens te dien einde een goed boek daarover nalezen; hetgeen gij leest of gelezen hebt wat nader overwegen; vooral Jesus hart zelven daarover raadplegen; en aldus u meer en meer voorbereiden, om een nuttig werktuig in Jesus' handen te worden.

Vervolgens moet ge u beijveren, om ook aan anderen deze devotie te doen kennen, of, zoo zij ze kennen, te doen liefhebben, hoogachten, en weer op hunne beurt te doen bevorderen. Hierom zult gij er van spreken, als de gelegenheid zich aanbiedt. En sta niet, als met de armen over elkander, om de gelegenheid af te wachten; maar werk; zoek ze op, grijp ze aan, waar mogelijk, en laat ze nooit door uwe schuld achteloos voorbijgaan. Bovendien moet gij *bidden*, b. v. dat het hart van Jesus meer en meer gekend en gediend worde; dat de koude en ongevoelige harten van het aardrijk verdwijnen; dat de kleinhartigen grootmoedig worden, enz. —

Eindelijk moet gij uw eigen hart volgens het Hart van Jesus vormen, om ook anderen vooral door uw voorbeeld te trekken. Gij moet dus niet zijn, zoo als al te vaak, vreesachtig van harte, — maar moedig; niet zwak van harte, — maar sterk; niet alleen warm, maar gloeiend; niet eng en

bekrompen, maar groot; niet veranderlijk, maar standvastig; niet wankelmoedig, maar onverwrikt; en zoo wijders.

Wat u nu tot zooveel ijver moet opwekken en aansporen is in één woord uit te drukken: *het Hart*. Maar welk een hart? Een Hart, dat alle menschen liefheeft met eindelooze liefde, en terug ontvangt, ach! van hoevelen: koudheid en onverschilligheid. — Een Hart, dat op het kruis allen tot zich wil trekken; maar helaas! zoo tallooze harten ontmoet, die niet getrokken willen worden. Een Hart, dat alle liefde van menschen en Engelen verdient, en o! door zoo weinigen hier op aarde naar eisch wordt gekend, gezocht, gediend en bemind.

Is het noodig nog op de voordeelen te wijzen, door Jesus zelve aan diegenen beloofd, die zijn Hart zullen vereeren, en doen verreeren? Herlees dan wat de Gel. Maria Margareta daaromtrent heeft medegedeeld. Rust, liefde, vrede, genot, vooruitgang in de deugd, gemakkelijkerheid om tot de volmaaktheid te komen, een in God gelukkig leven, en een zalige dood” — alles is daarin begrepen 1).

Indien gij meer wenscht hier op aarde om voor eene zaak, voor een persoon, voor een Hart, en wel zulk een Hart, te ijveren, wie zijt gij dan?...

III. Zult gij nu hierdoor zelf niet inzien, hoe groot uw voorregt is?

Gods Hart zoekt menschen-harten, en gij moogt medewerken om die voor Hem te zoeken, te vinden, aan Hem te schenken.

1) Gij kunt onder anderen die voorregten vinden in ons werk *Jesus Hart of het Hart Gods en der menschen volgens de H. Schrift*, en in den *Catechismus der Dev. tot 't H. Hart*.

Jesus' Hart beveelt zelf deze devotie aan, onderwijst ons daaromtrent, daalt dikwijls neder om ze op nieuw te leeren en allerdringendst aan te bevelen en te bevorderen; en gij, gij zijt nu bevoorregt, om aan dien wensch te helpen voldoen.

Het hart Gods te vereeren is het zoetste en allerzalgigste wat men doen kan; en dit allerzoetste en allerzalgigste moogt gij nu aan uwen evenmenschverschaffen.

O IJveraarder voor het Hart van Jesus! mogt gij eens tot in het diepste des harten gevoelen, welk een geluk het uwe is! — Maar o! laat dan ook niet te veel aan anderen over. Bemin de eenzaamheid, bemin het stil en afgezonderd en in God verborgen leven; niets is zaliger; maar bemin, waar het pas geeft, nog meer het Hart Gods. Zoek voor u zelve eene eerste plaats in de opening van Jesus' zijde; niets is zoeter; maar zorg, dat ook anderen u derwaarts vergezellen. Kortom, ijver voor Gods Hart, en Gods Hart zal voor het uwe ijveren. En wat kunt gij dan niet verwachten? Indien een glas koud water aan een aardworm in Jesus' naam geschonken niet onbeloond blijft in den hemel; welk zal het loon niet zijn voor het geschenk van Gods Hart aan Gods evenbeeld geschonken, en voor den ijver voor God zelven betoond? U de waarde daarvan te zeggen kan ik niet; maar wel zeggen: dat het *Gods Hart* zelf zijn zal.

Om u meer aan te sporen tot het ijveren voor Jesus' Hart, kunt gij nu en dan de volgende beschouwing doen.

Liefde is een *bloem*, die wenschte te bloeijen,
En vrucht te geven op haar tijd,

Door lucht en vocht en zonnegloeijen,
 Den storm en 't winterweer ten spijt:
 Spelt dan uw *kruis* mij leed en smart,
 Mijn hart vraagt liefde, o Jesus' Hart!

Liefde is een *roos*, die wenschte te geuren
 Ook voor de doornen om haar heen;
 Een bloem, die sluimer kent nog treuren,
 Moog men haar ook in 't stof vertreên;
 Leert me ook uw *doornenkroon* de smart,
 Mijn hart vraagt liefde, o Jesus' Hart!

Liefde is een *vlambloem*, 1) zacht nog bloeiend,
 Als reeds de grijze winter komt;
 Gelijk Gods Braambosch lichtend, groeiend,
 Hoe meer de herfstwind om haar broemt;
 Zijn ook uw *vlammen* 't beeld der smart,
 Mijn hart vraagt liefde, o Jesus' Hart!

Liefde is als 't *Kooltje-vuur*, in 't ronde
 Door scherpe slipjes opgepronkt,
 Gelijk uw bloedende open *wonde*
 Te midden van de doornen vonkt;
 Leert ook die wond mij liefde's smart;
 Mijn hart vraagt liefde, o Jesus' Hart!

Uw Hart, Ja, 't is als al de bloemen,
 Die bloeijen, zonder einde of rust,
 En *liefde*, nooit genoeg te roemen,
 Liefde is alleen zijn leer en lust.
 Dien *liefdegloed*, dien gloed der smart,
 Vraag ik voor mij, o Jesus' Hart!

1) Phlox.

Negentiende dag.

DE LEERLING VAN HET ALLERWIJSSTE HART
VAN JESUS.

Hoe gelukkig was de Gelukzalige Margareta Maria sedert het oogenblik dat zij zich zelve tot eene slavin van het H. H. Hart van Jesus gemaakt had! Maar hoe veel zaliger werd zij niet, toen Jesus haar vergunde zich niet alleen meer als slavin, maar ook als de leerlinge van zijn aanbiddelijk Hart te mogen beschouwen! Van nu aan is dit ook *uw* voorregt, Leerling van het H. Hart van Jesus! Heil u, zoo gij dus insgelijks wèl begrijpt:

1°. Waarin dit voorregt bestaat;

2°. Wat en waarom gij van Jesus' Hart moet leeren, en

3°. Op welke wijze gij dit ten uitvoer moet brengen?

Overweeg dus deze drie punten, en plaats u te

dien einde, met de genoemde gelukzalige vóór het H. Tabernakel, sla de oogen op Jesus, die u minnelijk aanziet, let op de teekens die zijn H. Hart omringen, en vraag vooraf, dat Hij u onderrigte hoe gij moet leeren.

I. De waarde van het voorregt, een leerling van Jesus' Hart te zijn, geheel uit te drukken, is niet in onze magt. Drie dingen kunnen toch helpen, om die beter te beseffen.

Het zijn de *Leeraar*, de *lessen*, en de *wijze* der onderrigting.

Wie is de Leeraar? Jesus; de Zoon Gods en des menschen; de Alwetende, die alles „*ook de harten en nieren doorvorscht*;" voor wien zelfs „*de afgrond en het doodenrijk bloot ligt, en zonder huisel*," kort, die alles weet, gelijk God alleen alles weten kan.

Hierbij is Hij: de goedertierenste, zachtmoedigste der Meesters. De leeraar, die niet wil dat aan zijne lievelingen Gods geheimen onbekend blijven; maar het tegendeel, gelijk Hij zelf gezegd heeft: „*alles heb ik u bekend gemaakt* 1).” De onderrigter, die zich niet onttrekt aan zijn last, al moet Hij tallooze malen hetzelfde herhalen; die niet weigert ook één enkelen Nicodemus, ja ééne enkele Samaritaansche vrouw te onderwijzen; die bovendien aanhoudt, op nieuw begint en niet loslaat vooraleer al zijne leerlingen begrepen hebben wat Hij hun leeren wil tot hun geluk.

En welke is dan die *zaak*, die Hij wenscht dat zij allen kennen: „*Dat zij U kennen, o God — zegt Hij zelf, — en Hem, dien Gij gezonden hebt, —*

1) Jo. XV, 15.

want dit is het eeuwig leven 1).” — Wilt gij het in een ander woord hebben uitgedrukt? het is het *Hart Gods*, zijn eigen hart, de bron van alle goed, de fontein onzer reinste genoegens, de Oceaan van alle geluk voor eeuwigheid en tijd; — dit Hart immers wil Hij ons doen kennen, daaruit alle andere kennis leeren putten, daardoor ons tot de volmaakte gelukzaligheid brengen.

En op welke wijze? Door dat *Hart* zelf wederom. Immers, Hij is die goede huisvader, van wien Hij zelf heeft gesproken, „die alle goed voortbrengt uit den goeden schat des harten; 2)” Hij is het die ons toeroept: „komt tot *Mij* allen, die belast en beladen zijt.” Komt tot *Mij* allen en leert van *Mij*, omdat ik zachtmoedig en ootmoedig van *harte* ben 3).” — Aanschouw *Jesus’ Hart*, en gij zult de *wijze* begrijpen, waarop gij leeren moet. Het *kruis* zal u herinneren hoe gij moet gelooven; de *wond* leert de hoop; de *vlam* de liefde; de *doornenkroon* het berouw; en al wat gij ziet, alles te zamen, is als een levend en sprekend beeld van hetgeen uw hart zelf moet worden.

II. Maar wat moet gij dan nu leeren van *Jesus’ Hart*, — en waarom? Gij moet leeren: wijs te zijn, even als deze *Wijze van harte* bij uitnemendheid; leeren: zachtmoedig te zijn, even als *Jesus*; leeren: ootmoedig te worden, gelijk *Jesus* ootmoedig is. Kortom, dit moet gij leeren: uw hart aan *Jesus’ Hart* zoo veel mogelijk gelijkvormig te maken.

Doch dit is nog niet duidelijk genoeg uitgedrukt; laten wij het met andere woorden herhalen. — Leer dan van *Jesus’ Hart*:

1) Jo. XVII. 3. 2) Matth. XII. 35. 3) Matth. XI.

1e. Uw hart geheel te onthechten van alles wat aardsch heeten mag. „*Wat baat het den mensch, zoo hij de geheele wereld wint; maar schade lijdt aan zijne ziel 1)*” Leer,

2e. Uw hart gedurig, alleen en zoo volmaakt mogelijk op het hemelsche te stellen: „*Zoekt eerst het Rijk Gods en zijne gerechtigheid, en al het overige zal u toegeworpen worden 2)*” — Leer,

3e. Blij en vergenoegd van harte te zijn en te blijven; ook als u iets overkomt, dat op een kruis gelijkt. „*Die zijn kruis niet opneemt, en het achter Mij niet draagt, is mijner niet waardig,*” zegt Jesus 3). Leert ge dit, dan zult ge gelukkig zijn! Maar herlees het nog eens, en overweeg het met aandacht, om het wèl uit te voeren.

En wilt gij ook weten *waarom* gij het leeren moet? Wondervol antwoord: „*omdat Ik zachtmoedig en nederig van harte ben 4)*”; — dat wil zeggen: omdat ik nooit te veel van u zal vorderen; omdat ik *zelf* het grootste gedeelte van den last draag, ja alles, indien gij slechts berust in mij, en bij het woord van hen, die ik u in mijnen naam gegeven heb. — Wat kunt gij meer wenschen om u aan te sporen met allen ijver van Jesus’ aanbiddelijk Hart te leeren! „*Het hart* — zegt de H. Geest — *vindt zijn lust in reukwerken en verschillende geuren; even zoo vindt de ziel hare zoetheid en wordt zij als ’t ware zoet, door de goede raadgevingen van een vriend*”. 5) Welke vriend is beter dan Jesus’ Hart? En Jesus zelf zegt: *leert van mij*; en wèl: *omdat ik zacht- en ootmoedig*

1) Matth. XVI. 28. 2) Matth. VI, 33. 3) Luc. XVI. 27. enz.

4) Matth. XI. Zie *Jesus’ Hart of het Hart Gods en der menschen*, enz. 5) Spr. 22, 7.

van harte ben. — Leer dus om de goedheid van Jesus zelven. Een beteren Leermeeester zult gij niet vinden.

III. Vraagt ge nu nog op welke *wijze* gij dit alles leeren moet? — *Ijverig; onverpoosd* en met *al de kracht* van uw geheugen, van uwen wil en van uw verstand.

Ijverig, — en dus niet zeggend: „morgen! morgen!” als gij het van daag nog leeren kunt. — *ijverig*, — en dus niet kruipend naar die geheimzinnige school, en u honderdmaal latende aansporen, om toch in het Hart van Jesus al uw beuzelingen af te leeren.

Onverpoosd, — en dus geene enkele bezigheid buiten dit Heiligdom verrichtend; geene enkele les uit zijnen mond vergetend, geen enkel oogenblik, — althans door uwe gedurige intenties, — u van Hem verwijderend.

Eindelijk, met *al uwe krachten*: dus aan Jesus denkende zoo vaak mogelijk; altijd *willend* wat Hij wil; uw *verstand* oefenend over hetgeen Hij u toespreekt.

Kort: herinner u wat de leerling doet, die het A B C wil leeren. Bedenk, wat hij over heeft voor een zich afzwoegenden leermeeester. Of zoo gij liever wilt: overweeg hoe Jesus zelf heeft geleerd van den H. Joseph, en hoe de heiligen, b. v. de bevoorregte verbreidster van de devotie tot Jesus' Hart, van Jesus zelven geleerd hebben.

„*Ga heen; en doe ook zoo!*”

„*Leer* — zegt een Kerkvader — *leer het Hart Gods kennen uit de woorden Gods: Disce Cor Dei, ex verbis Dei* 1).” Uit Jesus woorden dus moet gij

1) H. Gregor. M.

in de eerste plaats leeren datgene waarvan *zijn Hart vol is*; Hij zelf heeft ook dit geleerd. Maar wat kunt gij dan niet leeren uit de *daden* van Jesus' Hart? Wat niet uit de *gedachten*, die daarin waren, en nog altijd zijn voor uw heil en uw geluk? „*Gevoel dus in u datgene, wat in Jesus Christus is,*” — met den Apostel.

Overweeg wat Jesus gezegd, gedacht en gedaan heeft; en gij zult van zelf de beste *wijze van leeren* in het werk stellen. Wilt gij dit alles nog gemakkelijker en als in een kort begrip zien voorgesteld? Aanschouw dikwijls Jesus' Hart, of liever: zie Jesus zelven, zoo als Hem de bevoorregte dienaar van zijn aanbiddelijk Hart te zien plagt, u zijn vlammend hart vertoonende, zijn kruis, zijne wonde, zijne doornen, — en u dat alles voorhoudende als een hemelschen spiegel, ja, als een goddelijk boek, waarin met gloeiende letters geschreven staan; *zijn lijden, zijne goedheid, zijne liefde.*

Kunt gij daarin niet lezen? welk boek zal u dan nog dienstig kunnen zijn; wat zouden al onze verdere beschouwingen u baten?

Bid dan ook somtijds, (b. v. op de volgende wijze), van ganscher harte:

TOT JESUS, ZIJN GODDELIJK HART VERTOONENDE.

Godd'lijke aanblik, godd'lijke oogen
Op mijn nietig hart gerigt,
Waar de Seraph in den Hoogen
Siddrend voor nederligt!

Welk een weg, door uwe handen,
 Mij gewezen naar uw Hart,
 Waar de reinste vlammen branden,
 't Sprekendst blijk der zoetste smart!

Waar de doornen, liefdeboeijen,
 Als in Horebs rotswoestijn,
 Onvergank'lijk, eeuwig bloeijen,
 En voor mij als rozen zijn!

Waar het kruis, uw liefdeteeken,
 Op de bronwel der genâ,
 Sterker nog mij toe komt spreken,
 Dan weleer op Golgotha!

Waar de wonde, uw Hartvictorie,
 Is geopend in de Rots,
 Als onze ingang in de glorie,
 In de zegenstroomen Gods!

Waar mij alles leert beminnen,
Vlam en wonde, kruis en kroon,
 Alles gloeijen doet van binnen,
 Alles vastboeit aan uw troon.

Godd'lijke aanblik, godd'lijke oogen,
 Blijft, o blijft op ons gerigt;
 Trekt met u ons hart ten Hoogen,
 Leert ons door uw hemelsch licht.

Ja, mijn goddelijke Koning,
 Heersch als Leeraar in mijn hart,
 En in U, uws harten woning,
 Leer me uw liefde, leer me uw smart.

Twintigste dag.

DE VAN IJVER BRANDENDE VOOR HET ALLERBE-
MINNELIJKST HART VAN JESUS.

Gelukkig de mensch, die ijver heeft voor het goede, ijver voor het ééne noodige, dat hem in eeuwigheid niet ontnomen zal worden! Maar hoe gelukkig zal dan niet *hij* zijn, die vol ijver is voor God zelven, vol ijver voor het Hart Gods, dat zelf een eerste toonbeeld van den heiligsten ijver geweest is. Hef uw hoofd omhoog, bevoorregte ziel, gij, die tot zulk eene waardigheid uitverkozen zijt. Jesus' Hart is uw toonbeeld. De vlammen, daarin brandend, moeten ook uw hart verteeren. En al wat gij dan doen zult, om voedsel aan dat hemelsch vuur te geven, zal uw geluk vermeerderen, even zoo vele malen als gij andere harten van datzelfde vuur zult doen gloeijen.

Om dit echter wèl te doen, overweeg uwe gunst en uwe verplichting en dus:

1e. Wat een van ijver vlammend hart moet zijn.

2e. Hoezeer Jesus Hart zulke harten waardig is.

3e. Op welke wijze gij zoo iemand voor Hem kunt worden.

I. Het Hart, gelijk gij weet, is een beeld der liefde; een vlammend hart is derhalve een sprekend beeld der vurigste liefde; door een vlammend hart wordt de liefde, als in beeldspraak, geteekend; in een vlammend hart meent men ze te zien en te gevoelen.

Denk aan den grooten H. Augustinus, deswege met een vlammend hart in de hand afgebeeld. Denk aan het hart eener Teresia, deswege met een gloeienden Seraphijnen-schicht doorbeoord. Denk aan Jesus' eigen hart, om die reden, als in vlammen gloeiende vertoond.

En wilt gij nog duidelijker inzien, waarin eigenlijk die vurige ijver, door de vlam afgebeeld, bestaat? overweeg de eigenschappen van het vuur zelf; of van de vlam.

Het vuur immers kan nooit op aarde rusten, maar stijgt altijd ten hemel op; zoo vindt het vlammend hart nimmer rust op deze wereld; maar klimt ook onophoudelijk tot den Schepper op, zoo veel het kan.

Het vuur zal nooit zeggen: „nu is 't genoeg,” maar eischt altijd nieuw voedsel, nieuwe krachten om nog heviger te branden; zoo zegt nooit een brandend hart: nu is het genoeg, maar eischt altijd nieuwe vlammen, wenscht altoos nieuw voedsel, om onverpoosd nieuwe bewijzen van liefde te geven.

Het vuur verteert alles wat het genaakt; zoo doet het van ijver vlamvend hart met betrekking tot allen die er meê omgaan.

Het vuur verspreidt tevens een helder licht, en zulks te klaarder naar mate het toeneemt en grooter wordt; evenzoo het vlamvend hart voor allen die het geluk hebben er meê in aanraking te komen.

Het vuur eindelijk, dat groot is, wordt niet uitgebluscht door den wind, maar veeleer daardoor aangeblazen en vermeerderd; niet anders is het van ijver brandend hart met betrekking tot de stormen, die zich er tegen verheffen. Erkent gij niet zelf in al die eigenschappen het *Hart van Jesus*? — O tracht dan ook daarnaar het uwe te vormen, en het insgelijks tot zulk een vlamvend fornuis der goddelijke liefde te maken.

II. Het moet bijna overbodig schijnen u te herinneren, hoe Jesus' allerbeminnelijkst Hart zulk een van ijver brandend hart te over verdient. Overweeg toch, — om uw voorregt, van *Brandende voor Jesus' Hart* te mogen heeten, beter te beseffen, — hoe onbegrijpelijk veel Jesus' Hart voor het uwe heeft gedaan, hoe ijverzuchtig Hij is om uw hart geheel te bezitten, hoe hoog Hij het schat, als het aldus van hemelschen ijver gloeit. *Wat heeft Hij gedaan?* Aanschouw zijn Hart, — zijne wonde, zijne doornen, zijne vlammen, zijn kruis! Wat zegt u dat alles? of liever: wat zegt het u niet, als gij vraagt naar de bewijzen zijner liefde?

De *doornen* waren niet door den tweeden Adam verdiend; maar *uw* hart heeft ze voortgebragt voor Hem. De dood niet alleen, maar den dood des kruises

was het grootste bewijs dat Hij van zijne liefde geven kon; Hij heeft het gegeven.

De *wonde* werd nog na zijnen dood, als een nieuw blijk, dat Hij eeuwig aan u denken wilde, in zijn Hart gestooten.

De *vlammen* zijn de teekenen der liefde, die gij nooit, nooit in der eeuwigheid in al hare volheid zult kunnen begrijpen. Wat kon Hij meer doen? U zijn Hart geven? Hij heeft het gedaan. En als ge nog één bewijs zijner liefde noodig hebt, dat in eens u geheel zal doen verstommen, overweeg slechts een kwartier uurs zijne tegenwoordigheid op onze altaren, of zijne vereeniging met u door de H. Communie. — Wie zal het begrijpen? — Maar geeft het geene reden genoeg om uwen ijver aan te vuren?

Hoe veel te meer zult gij dit echter inzien, zoo gij daarenboven acht geeft op den ijver van Jesus zelven, wij mogen zeggen op zijne *ijverzuchtigheid* of *jaloerschheid*, waarmede Hij er op uit is om uw hart te bezitten. Wilt gij daarvan een voorbeeld? Zie Hem de geliefkoosde plant van de H. Rosa van Lima vernietigen. Waarom? Alleen omdat zij er *te veel* zorg voor over had, al was het om diens geuren voor den Koning der glorie zelven te doen dienen. En wat zeide Jesus, toen zij over dit verlies wederom te zeer treurde? „*Waarom bedroeft gij U? Ik, die de Bloem des velds ben, blijf u nog over. Zijt gij niet gelukkiger door Mij te bezitten, dan door het bezit van uwe KONINKLIJKE PLANT (Basilic), en al uwe welriekende gewassen, die maar een oogenblik duren? Ik zelf wil uwe KONINKLIJKE PLANT zijn; en daarom heb ik die andere doen sterven.*”

Rosa begreep, dat Jesus geheel haar hart vroeg; en zij gaf het dus van nu aan met nog meer volmaaktheid dan te voren.

Maar ook deswege kon Jesus weldra tot eene godvruchtige vrouw van Lima in een visioen zeggen : „Ik draag mijne Roze in het binnenste van mijn *Hart*, omdat haar hart geheel aan Mij is, en ik alleen er het rustig bezit van heb 1).” —

Als nu Jesus zoo ijvert en ijverzuchtig is om uw hart en alle harten te bezitten, zult gij niet medeijveren om alle harten aan Hem te doen toebehooren?

Voeg hierbij nu de *hooge waarde*, door Jesus zelve aan elk menschelijk hart geschonken, en daaraan toegekend; gij zult geheel overwonnen zijn. Wij kunnen u al wat Hij gedaan heeft, om dit zonneklaar te bewijzen, in een paar woorden niet opsommen; maar zie nog eens op zijn aanbiddelijk Hart te midden van zijne vlammen en doornen, — gij zult het straks zelf gevoelen. Of wenscht gij ook hiervan een voorbeeld? De H. Catharina van Genua zag eens een liefdestraal, uitgaande uit Jesus H. Hart, en neêrgeschoten op den mensch, om hem geheel te verteren; en zij bemerkte tevens, dat telkens waar de goddelijke Zaligmaker een beletsel vond, Hij smart scheen te lijden; ja, zoodanig, dat, zekerlijk, indien God lijden kon, deze smart de grootste zijn zou, die Hem kon overkomen. Bleef ook het hart des menschen ten einde toe wederspanning, zoodat Gods liefdestraal niet kon doordringen tot in zijn binnenste, dan nog scheen

1) Huguet. *Dév. au S. Cœur en Exp.* p. 105. P. Hansen *vie de S. Rose.*

Hij te zeggen: „En toch is de liefde, waarmee ik die ziel bemin zóó groot, dat ik tevreden zou zijn, haar nooit te verlaten, en ik nog eens voor haar zou willen sterven 1)!”

O onbegrijpelijke liefde van Jesus' goddelijk Hart! nog onbegrijpelijker dan de ondankbaarheid van den mensch, en de onberekenbare waarde, waarop God de menschelijke harten schat! Er blijft u dus niets over, bevoorregte ziel van dat Hart Gods, dan te onderzoeken, op welke wijze gij ook uw hart gelijk dat van Jesus kunt doen gloeien. Overtuigd moet gij zijn, of gij zult het veellicht nooit willen worden.

III. De uitmuntende dienaress van Jesus' Hart heeft vele middelen voorgesteld, waardoor men den *ijver* voor Jesus' Hart kan verkrijgen, en dien ook allernuttigst voor anderen kan doen werken. Onder deze is één der voornaamste: het bezitten, beschouwen en vereeren van de *afbeeldingen* van dat Goddelijk Hart. Voegt gij er het verspreiden en doen vereeren dier afbeeldingen bij, dan zult gij van zelf eene ijverige dienaress van dat goddelijk heiligdom worden. Want dit alleen is reeds genoeg, al het andere zal spoedig volgen.

Heeft Jesus niet zelf gezegd: dat overal, waar die afbeelding bewaard en vereerd zou worden, de overvloedigste zegeningen des hemels zouden nederdalen? Is niet zijn goddelijk Woord borg, dat het huis, de kamer, de sponde, waar die voorstelling geplaatst, en daarbij zijn in glorie verheerlijkt Hart aangeroepen zou worden, de gunsten uit

1) Huguet. T. a. p. bl. 106.

een hart, zooals alleen *zijn* Hart wezen kan, over de bewoners zouden zien uitstorten 1)?

En wat zouden wij ook anders kunnen verwachten van een Hart, zoo als Jesus' Hart? — Denk aan de discipelen van Emmaüs, en hoor hen uitroepen: „*Was ons hart niet brandende in ons, terwijl Hij met ons ging op den weg, en ons de H. Schrift verklaarde* 2)?” Want evenzoo wandelt Hij met u, telkens als gij zijn Hart met aandacht aanschouwt, en met liefde vereert. Neem zelf eene afbeelding daarvan en beproef het eenige oogenblikken, om te zien wat er gebeuren zal.

Waarheen zal dat Hart, (gelijk gewoonlijk elk hart), u trekken? Wat zal het u herinneren? — Waartoe u aansporen? — Is het niet tot liefde? Is het niet tot ijver? Is het niet tot brandende begeerte om alle harten aan Hem te geven?

O brandend Braambosch! altijd brandend met waarlijk goddelijke vlammen, en toch nooit verterend! O hemelsche zon, voortdurend schitterend om ons te verwarmen en te verlichten! O goddelijk heiligdom, ons roepend in uw binnenste, als in de geheimzinnige holte der steenrots, ons herinnerend de doornen waar ondankbare harten u meê kwellen, ons wijzend op uw heilig maar voor ons beklommen kruis, ons omringend met al de vuurstroomen uwer goddelijke liefde, — wie zal nog weigeren die liefdestralen te ontvangen, en daardoor en daarin ook van wederliefde te branden en van ijver zich te laten ontgloeijen!

Uwe oefening zij dus, volijverige ziel! de afbeel-

1) Ecrits de la B. Marie Marguérite. 2) Luc. XXIV.

dingen van Jesus H. Hart te vereeren en te doen vereeren. Bewaar ze echter (gelijk de H. Teresia teregt aanmerkt) te dien einde niet alleen in uw gebedenboek, of op uwen boezem; maar beschouw ze dikwijls met aandacht. Doe ze ook, zoo veel mogelijk, aan anderen kennen, en verklaar de zinnebeelden, zoo het noodig is. Wat er meer noodig is gelijk wij opmerkten, zal van zelf volgen; en gij zult eene *van ijver brandende* dienaress van Jesus Hart worden. Ach dat zoo weinigen dit begrijpen, of liever willen begrijpen, en aldus een der grootste zegeningen Gods schijnen te versmaden en te verstooten! Gij, om u aan te wakkeren, kunt nu en dan eens van harte op de volgende wijze spreken tot Jesus H. Hart, dat gij waarlijk moogt noemen:

HET BRANDEND-BRAAMBOSCH.

Godd'lijk Braambosch, altijd brandend
 In uw heilig Sacrament,
 En vervoerend ieder harte
 Dat in U zijn God erkent!

Hart van Jesus, altijd gloeiend
 Op dien heil'gen outertroon,
 Als een roos in doornen bloeiend,
 Altoos groeiend, wonderschoon!

Als een roos vol liefdevonken,
 En besproeid met godd'lijk bloed,

Op het kruishout ingedronken,
Dat u altoos gloeijen doet.

Minlijk Harte, nooit verterend,
Maar door 't liefdevuur gevoed,
En door vlammen 't harte leerend,
Hoe 't voor U steeds gloeijen moet.

Godd'lijk Braambosch, doe ons gloeijen,
Feller, reiner, uur op uur,
Doe ook ons als rozen groeijen,
Nooit verteren, altoos bloeijen,
Blozend van uw liefdevuur. —

Een en twintigste dag.

DE GETROUWE AAN HET ALLERGETROUWSTE HART
VAN JESUS.

Zaagt ge noooit een sterken boom, door den storm neêrgeslagen en allengs kroon en bladerdos verliezen, terwijl alleen het ranke klimop hem nog omslingerde, met zijn eeuwig groen versierde, en aldus luidop te roepen scheen: *Getrouw tot in den dood?* Ziedaar het beeld des getrouwen vriends in bloementaal uitgedrukt, de afbeelding van hetgeen ook *uw* hart, *Getrouwe* van Jesus' Hart! wezen moet. O hoevelen prijzen die getrouweheid hoog; hoe weinigen toonen die in der daad te bezitten, als het er op aankomt die het meest te bewijzen!" „*Vele menschen*, — zegt de H. Geest zelf, — *worden barmhartig genoemd; maar wie vindt een GETROUW*

man? 1) en wederom: „*Een getrouw man zal hoogelijk geprezen werden* 2),” men kan hem niet genoeg achten en loven.

Hieruit kunt gij opmaken, bevoorregte ziel, welk eene gewigtige taak u is opgedragen voor Jesus' Hart, zoodra Hij u tot eene *getrouwe vriendin* verkoren heeft, en hoe zeer zulk eene keuze volkomen getrouwheid ten zijnen opzichte vereischt.

Overweeg dus aandachtig wat het zeggen wil: de Getrouwe van Jesus' Hart te mogen zijn. Denk, naar gewoonte, dat er spraak is van een hart, en van welk een Hart! Ga in 't bijzonder na:

1. Wat zulk een allergetrouwst Hart van u vordert en waarom?

2. Waarin gij uwe getrouwheid moet betoonen,

3. Op welke wijze gij dit kunt doen. —

Jesus zelf zal u verder onderrigten: want „*God is getrouw* 3),” en als ook een glas koud water in zijnen naam gegeven zijn loon zal ontvangen, wat zal dan voor eene ware getrouwheid des harten niet weggelegd zijn?

I. Wilt gij vooreerst weten wat Jesus' allerge-trouwst Hart van u afvordert en waarom? Let op zijn eigen voorbeeld, en op de grievende smarten, die Hij gevoelt, als Hem niet datgene geschonken wordt, wat Hij alleen van zijne schepselen met zoo veel aandrang vraagt.

Denk aan het Paradijs, en zie daar de eerste menschenharten, voor de eerste maal, bittere tranen weenen, — omdat zij ongetrouw zijn geweest aan God. En wat doet Gods Hart? Het heeft mede-

1) Spr. 20, 5. 2) Spr. 28, 20. 3) 2 Thess. III, 3.

lijden met hen, en verandert hunne straf zelve in heil. Denk aan dien anderen tuin, Gethsemane, waarin de tweede Adam in het zweet, ja, in het bloed zijns aanschijns, zijn werk moet beginnen, daarna onze distelen en onze doornen tot in zijn Hart zelf moet gevoelen; — wat grieft Hem het meeste? „De ondankbaarheid van de harten der menschen,” — het verstooten worden door zijn eigen bevoorregt volk, door een zijner uitverkoren twaalve te worden verraden, door al de zijnen uit vrees en kleinmoedigheid te worden verlaten, kortom — ongetrouwheid voor getrouwheid te vinden, en zijn altijd trouw Hart door geen waren trouw te zien beloond.

Zal ook *Hij* deswege niet getrouw zijn? Integendeel, juist nu laat Hij vrijwillig zijne gezegende handen boeijen; juist van nu aan bereidt Hij zich voor om tot in den dood zijne getrouwheid te toonen. Wilt gij nog meer bewijzen? Zie de kolom, waaraan Hij vastgeboeid voor u staat. Aanschouw het kruis, waaraan Hij zich, om niet te kunnen ontvlugten, laat hechten.

Kniel neder voor de heilige Tabernakelen, waar Hij om uwentwil uit liefde gevangen is. Kunt gij meer eischen?

O Hart der harten, wie zou dan ook niet inzien, niet gevoelen, welke getrouwheid van onze harten wordt gevorderd? Wie zal nog vragen waarom en waarin hij getrouw blijven moet, die zulk eene getrouwheid in U bewondert?

In 't kort uitgedrukt luidt het ongetwijfeld: Getrouwheid in alles, getrouwheid, omdat God zelf zoo getrouw jegens ons is. Maar klinkt het niet

krachtiger zoowel als zoeter, indien we dit uitdrukken: *hart voor Hart?*

„Bewaar uw hart met alle zorg — zegt de Heer — want aldaar zijn de springbronnen des levens 1).”

„Geef uw hart — vraagt Hij met nadruk — en dat uwe oogen gevestigd zijn op mijne wegen 2).”

't Is altijd hetzelfde: voor het Hart het hart.

Getrouwheid des harten, ziedaar dus uwe verplichting! Geen *dubbel hart* dus mag het uwe zijn; de Heer versmaadt het te regt; maar *eenvoudig, opregt*, en daardoor zelf getrouw tot den dood des kruises, zóó moet het worden.

Zijt gij tot nu toe zoo getrouw geweest? Beijvert gij u ten minste om het meer en meer te worden?

O indien gij weten wilt, hoezeer de ongetrouwheid des harten het allerminnelijkst Hart van Jesus foltert, lees eens het leven van de bevoorregte verspreidster dezer heilrijke devotie. Van haar zelve eischte Jesus eene allernaauwkeurigste getrouwheid. Wegens de misslagen van anderen vroeg Hij haar ten slagtoffer voor zijn aanbiddelijk Hart.

„En de koudheid der menschen, zeide Hij, en vooral die der Hem toegewijde zielen, was Hem „meer grievend, dan al de smarten zijns levens.”

Wilt ook gij nog dat lijden vernieuwen, vermeerderen door uwe traagheid?....

Onnoodig hier bij te voegen, dat gij ook deswege getrouw moet zijn, dat gij anders niet eens een vriend van Jesus' Hart moogt heeten, en dat de kroon slechts aan diegenen gegeven wordt, die

1) Spreuk. IV: 23.

2) Spreuk. XXIII: 26.

volharden ten einde toe in den wettigen strijd. — Gij hebt 100 jaren gestreden, — en wordt ongetrouw; de kroon is verloren, — verloren althans, zoo gij u niet weder wendt tot het allergetrouwste Hart, dat u ook dan nog weêr zal opbeuren, en door boete ten eeuwigen leven doen komen.

II. Waarin moet gij inzonderheid uwe getrouwheid toonen?

Het antwoord ligt opgesloten in het zoo even gezegde: *in uw gansche hart*. Maar wilt gij dit tot eenige hoofdpunten terug brengen? Gij moet getrouw zijn:

In het gebruiken der talenten, u geschonken door Jesus' Hart, — in het beantwoorden aan de inspraken, uit dat Hart u geworden, — in het bewaren der geheimen, door dat Hart u toevertrouwd. —

1. Wilt gij eens uit Jesus' mond hooren: „*Welaan goede en getrouwe knecht, ga binnen in de vreugde uws Heeren 1)*,” o zorg dan de talenten, die Hij u toevertrouwd heeft, wèl te gebruiken.

En welke zijn die? Geheugen, wil en verstand, — al de vermogens uwer ziel, met al de krachten van uw ligchaam.

De roeping tot de H. Kerk, het geloof, de H. H. Sacramenten, en al wat daarin is. Het dikwijls ontvangen der H. Communie, de onderrigtingen, lezingen, en alle goddelijke zaken.

Tijdelijke en geestelijke goederen, familie en al wat gij bezit: goede vrienden, goede boeken, goede zaken.

Van dat alles zult gij eens rekenschap afleggen;

1) Mt. XXII: 21. enz.

in het gebruik van al die dingen uwe getrouwheid moeten betoonen.

Gedenk dus: hoe het u geschonken is door Jesus' Hart! geschonken, om uw hart aan dat Hart te verbinden; geschonken, om zonder verpoozing uw hart voor het zijne te doen kloppen en werken!

„Wie denkt gij, — zegt Jesus zelf, *dat de getrouwe dienaar en de voorzichtige zaakverzorger is? o zalig Hij, dien de Heer, als hij komen zal, aldus wakende zal vinden* 1)! Zorg dus de u toegetelde talenten ter eere van Jesus' Hart wèl te gebruiken.

2. Hoe meer de ziel Jesus bemint, hoe meer zij door Hem tot hooger liefde aangespoord zal worden. Hoe getrouwer een hart de eerste verplichtingen daaraan opgelegd vervult, hoe meer andere en fijnere zij van den Heer te vervullen zal ontvangen. „*De regtvaardige immers neemt toe, — gelijk de zon, — in glans en licht.*” — Let dus, o Getrouwe! op de inspraken, op de altijd edeler en fijner wordende inspraken van Jesus' Hart; en blijf getrouw.

„*Die in het kleinere getrouw is, — zegt Hij zelf, — zal in het grootere getrouw zijn* 2);” — begin dus met het kleinere, om later ook bij gewigtige aan gelegenheden uwe getrouwheid te kunnen betoonen. —

God vordert bovenmate getrouwheid. — Hij zelf heet bij uitnemendheid „*de Getrouwe*” en draagt er roem op in alles getrouw te zijn. „*God is getrouw,*” „*God, die u geroepen heeft, is getrouw,*” hoe dikwijls wordt het niet herhaald, om ook u tot de getrouwheid op te wekken. Jerusalem zelf

1) Luc. 12, 24.

2) Luc. XVI: 10.

moet deswege eenmaal „*de getrouwe stad*” genoemd worden; en „een getrouw dienaar, moet, volgens de H. Schrift beschouwd worden als een broeder, ja, als onze eigene ziel 1).”

Geef dus acht, wat het H. H. Hart tot u zal spreken, — en vraagt het ook gehoorzaamheid, — ja, tot den dood, — en tot den dood des kruises, — gedenk, dat Jesus zelf zóó gehoorzaam geweest is, — en wees getrouw. Doe als Jonathas’ wapendrager, en zeg:

„*Waar gij henen gaat, — ik volg u,*” of als Petrus, — maar vertrouwend op Jesus’ Hart en met beter gevolg: — „*Heer! in den kerker en den dood wil ik met U gaan.*”

3. Eindelijk, „*die getrouw is van hart, bewaart hetgeen zijn vriend hem heeft toevertrouwd*” zegt de Geest des Heeren 2). Wees dus op uwe hoede, om Jesus’ geheim te bewaren. „*Mijn geheim is aan mij,*” zeiden de H. H. Bernardus en Franciscus,” — leert ons de H. Teresia; en zoo moet het werkelijk voor elk hart zijn, dat in Jesus’ geheimen ingewijd wordt. „*Ontdek uw hart niet aan iedereen, opdat men u geen kwade dienst doe,*” zegt nog de H. Schrift 3), en wees vooral omzigtig omtrent sommige geheimen. En waarin bestaan dan die geheimen? In de genaden zelve, door Jesus’ Hart geschonken; in de gunsten en voorregten, die Hij u verleend. Bewaar ze voor u, en blijf ook hierin getrouw.

III. De wijze waarop gij nu uwe getrouwheid moet toonen volgt van zelf uit het gezegde. „*De-*

1) Eccl. 33, 31. 2) Spreuk. 11, 13. 3) Eccli. 8. 22.

positum custodi, zegt de Apostel; „bewaar het u toevertrouwde.” „*Het is volbragt*” — zeide Jesus, eer zijn hart brak op het kruis, en hiermede was werkelijk alles uitgedrukt, wat God ooit van een getrouw hart kan verwachten.

Bewaar wat u is toevertrouwd, volbreng Gods wil, en Jesus' Hart zal volkomen over u tevreden zijn. Wilt gij evenwel in een paar woorden de wijze hooren, waarop gij dit ten uitvoer moet brengen? Doe het *van harte, standvastig, met moed*.

Getrouwheid, die uit het hart voortkomt en voor een hart werkt, is even gemakkelijk als aangenaam voor de ziel. Zonder standvastigheid en ware volharding is de getrouwheid niet denkbaar. En wat den moed betreft, hij is hoogst noodzakelijk, dewijl de getrouwheid bij voorkeur in de moeilijkste omstandigheden getoond moet worden.

Zie al wederom op de voorbeelden der heiligen, en op het heilig en aanbiddeijk hart van Jesus zelve. Wat kostte het niet aan de gelukzalige Margareta, de devotie tot Jesus' Hart wortel te doen schieten? Hoeveel heeft Jesus niet van haar gevraagd, — lijden, versmadingen, werk en ijver, — eer Hij haar tot zijne getrouwe medehelpster verkoor! Van andere heiligen is niet minder gevorderd. En van Jesus zelve? Zie de doornen, de vlammen, de wond en het kruis! het roept alles: hartelijkheid, standvastigheid, en moed.

Betrouw dus, o Getrouwe! maar deins ook niet ligt terug! Voor een hart te werken is altijd zoet, maar wat zal het zijn te zwoegen voor het Hart Gods! En nog eens: wat gij ook doen moogt of lijden moet, het is niet verloren. *God is getrouw*,

en Jesus' Hart zal het u honderdvoudig vergelden
in dit leven en in het toekomende.

Zie hier een gedeelte van een lied van de geluk-
zalige Margareta, zoo letterlijk mogelijk vertaald,
en dat gij somtijds kunt zingen met die bevoorregte
dienares.

AAN JESUS' HART.

Neen! buiten Jesus' Hart,
Vind ik niets meer dan smart,
Daar wil 'k me een plaats verwerven,
In 't leven en bij 't sterven!
Daar rust ik eeuwig in,
Als 't offer zijner min.

Dáár, goddelijk gewin!
Leeft men alleen van min;
Moet men 't als mart'laar toonen,
't Gaat boven koningskroonen,
En 't is het hoogst geluk
Te voelen liefde's druk.

Dus: lijden, of de dood,
En vlugten in den nood
Naar 't Hart zoo vol van glorie;
Dat blijft steeds mijn victorie
In alle leed en smart,
Getorscht door 't minnend hart.

Kom dan, bezoek mij vaak,
Mijn eenigst hartvermaak:

Sluip binnen, zonder spreken,
In 't hart, dat zuchten breken,
Mijn hartevriend, mijn schat,
Wien 'k gaf al wat 'k bezat.

Want, nu 'k *uit liefde* kwijn,
Wil 'k niet genezen zijn.
En sinds uw pijn, vol smarte,
Een bres schoot in mijn harte,
Wil ik geen vreugde meer,
Dan -- liefde -- en lijden, Heer! --

Twee en twintigste dag.

DE GUNSTELING VAN HET ALLERRIJKSTE HART
VAN JESUS.

Gij hebt zeker dikwijls de zon gezien, als zij daar prachtig opsteeg aan de kinnen, de heuvelen als met vloeiend goud scheen te doopen, en de geheele aarde allengs meer en meer in haar volle schoonheid te voorschijn deed komen? Dan hebt gij ook ongetwijfeld de hand Gods in de werken der schepping bewonderd; dan hebt gij soms verbaasd gestaan over al den rijkdom en de heerlijkheid, die eene eindelooze Liefde, voor den armen mensch, zijnen gunsteling op deze aarde, in al die schepselen ten toon heeft gespreid. Dan hebt gij Hem aanbeden, bedankt, en in uw hart gewaarwordingen voelen opkomen, die gij niet altoos, als gij wilt, kunt gevoelen en genieten.

„Heer! het is ons goed hier te zijn” — zegt gij zekerlijk ook nu nog en te regt met Petrus op den Thabor, — zelfs bij de bloote herinnering van hetgeen gij toen hebt beschouwd, bij de vernieuwde overweging van Gods glorie in de werken der schepping. Maar wat moet het dan niet zijn, als gij eens insgelijks over Gods werken in de orde der genade, als ware het een nieuwe zon ziet opgaan, en bij dat hemelsch licht al hunne wonderen zoo veel te duidelijker ziet uitkomen? Wat zult gij niet gevoelen, als gij al de gunsten, door God geschonken, als gunsten uit zijn Hart gevloeid beschouwd, en die, — gelijk de natuur bij het zonnelicht, — bij het licht van Jesus' Harte moogt beschouwen? — Dit toch is het wat de Begunstigde van Jesus' Hart te doen heeft. Om er u inniger van te doordringen, en zoo tevens uw voorregt en uwe verplichtingen te leeren kennen, kunt gij de volgende punten overwegen.

1°. Wat het eigenlijk zeggen wil de gunsteling van zulk een Hart te zijn.

2°. Waarin dit hoofdzakelijk voor u bestaat.

3°. Welke derhalve uwe oefeningen zijn moeten.

I. Wat wil het zeggen in 't algemeen een gunsteling van iemand, inzonderheid van een rijken, magtigen, goedertieren Heer te zijn? — Het is u bekend, hoe zulk een persoon bijna hetzelfde vermag, als zijn begunstiger. Pas dit op God toe, en op Jesus' Hart; uw hart zal gevoelen welk uw voorregt bij den Heer der heeren en den Koning der koningen is.

De gunsteling immers wordt nooit vergeten, wat er ook door den Vorst voor anderen te doen moge zijn. —

Al wat men van den koning verkrijgen wil, vraagt men het liefst en het zekerst door tusschenkomst van den gunsteling, om op die wijze niet te leur gesteld te worden. De gunsteling zelf kan vragen, al wat hij wil; geweigerd wordt hem, om zoo te zeggen, niets. Ja, ook zonder het te vragen, wordt hij door den Begunstiger gezocht, vereerd, en met gunsten en weldaden overladen.

Gelukkige ziel, zijt gij eene gunsteling van Jesus' Hart geworden, dan is in die woorden eenigzins uw voorregt beschreven. „Zorg gij voor mij; en Ik zal voor u zorgen,” — zeide Jesus niet zelden aan zijne heilige dienaars. „Tot nu toe hebt gij mij niets gevraagd — zeide Hij eens aan zijne Apostelen, — vraagt toch en gij zult verkrijgen, — alles verkrijgen.” En denk maar eens aan den leerling dien Jesus lief had, dien wij dus teregt den leerling van zijn Hart durven noemen; — wat heeft hij niet verkregen van zijn begunstiger, Jesus? Alle heiligen kunnen overigens ten bewijze dienen voor de onuitputtelijke goedheid van Jesus' Hart ten aanzien van hen, die Hem van harte vereeren. Onderzoek bij u zelve, wat gij reeds aan die goddelijke zon verschuldigd zijt, en wat gij daarvan nog met zekerheid kunt verwachten.

II. Maar welke zijn nu de groote gunsten door Jesus' Hart geschonken? Wat is het groote voorregt voor hen die door Jesus begunstigd worden? Welken schat geeft Hij het liefste, en het meest, en het gedurigst aan de zijnen? Is zulks het kruis? — O Ja! dit is eene der grootste gaven door Jesus' Hart voor zijne gunstelingen uitgedacht.

Zie! zegt eene heilige „die òf te lijden òf te ster-

ven verkoos, zie op Gods Zoon zelven in Gethsemane biddende, om te zien welke gunsten de eeuwige Vader aan zijne lievelingen schenkt. —

Maar is het kruis dan eene gunst? Gewis, en eene groote, en eene der grootste die God u schenken kan, bevoorregte ziel! Daardoor immers leert gij strijden; door den strijd overwinnen, door de overwinning de eeuwige kroon behalen. Daardoor leert gij den prijs kennen uwer ziel, de waarde des hemels, de liefde van uwen God. Daardoor wordt gij gelijk aan Jesus zelven, aan al zijne heiligen, en het aangenaamst aan zijn aanbidde-lijk Hart

Zie op dat Hart! Wat merk en kenschetsend teeken ziet ge daar?

Is het niet het kruis, van doornen en vlammen omringd, en als een zegeteeken daarop rustend?

Gunsteling van Jesus' Hart, dat kenmerkend teeken moet ook op uw hart geplant en ingedrukt worden, zoo gij eene ware gunsteling zijns Harten wilt zijn.

Vrees toch niet! Het kruis zal ook voor u een zegeteeken wezen, en alleen dienen om uw hart zalig te maken. En bovendien; hoevele andere gunsten zijn er niet, of door dat kruis geschonken, of ten minste daarmee ten naauwste verbonden, en uit Jesus' H. Harte vloeiend!

Let vooreerst op die vlammen, — het beeld van de vlam de liefde, die Hij spoedig in uw hart zal doen branden en gloeijen. Zie op de wonde, — waaruit alle genadestroomen als uit eene zee, die hare stranden overschrijdt, op zijne gunstelingen nederdalen. Beschouw de doornen, die u de zor-

gen herinneren, welke Jesus' Hart voortdurend bezig houden, zoowel voor u als voor al het uwe — ouders, goede vrienden, — zaken en wenschen.

Let vooral op het Hart zelf, dat zich aanbiedt ter ruiling voor het uwe; op Jesus' oogen, die u aanzien met eene minzaamheid, welke uw hart moet verteederen; op zijne regterhand, die reeds is uitgestrekt om uw hart aan te nemen en aan het zijne te drukken.

O Gunsteling van Jesus' Hart! wat zoudt gij meer kunnen wenschen? De H. Francisca van Rome was eens verslonden in eene heilige beschouwing over het lijden van Jesus. Daar zag zij eensklaps uit Jesus' boezem eene bron van levende wateren vloeijen. Te zelfder tijd scheen haar de wonde der heilige zijde toe als een oceaen van licht, in welks midden het doorboorde Hart van den Zaligmaker schitterde, geheel omgeven van brandende vlammen, terwijl zij innerlijk eene goddelijke stem vernam, die haar uitnoodigde met alle zoetheid: „*Dat hij, die dorst heeft, tot Mij kome, en drinke.*”

Ziedaar de voorwaarde, benijdenswaardige Gunsteling! Kom! en gij zult zalig zijn.

III. En vraagt ge nu ook nog wat ge dan eigenlijk doen moet als de gunsteling van een hart en van Jesus' Hart?

Ten eerste, natuurlijk, uw hart schenken, geheel schenken, dat is vertrouwen zonder perk; omdat gij boven duizenden en duizend millioenen door Jesus' Hart zijt verkoren, en dus ook boven duizenden en duizend millioenen door zijn Hart begunstigd en begenadigd zult worden.

Vervolgens zult ge wel opletten, dat al wat gij

hebt, als even zoovele gunsten, aan Jesus' Hart toegeschreven moet worden. Denk dus van tijd tot tijd aan uw voedsel, uwe kleeding, uwe woning, uw huisraad; — denk aan uwe goede familie, goede vrienden, goede boeken; — denk aan de schoonheid en nuttigheid van de zaken in de natuurlijke orde, — aan den tijd voor de meditatie, de H. Mis, en het gebed, — aan de geestelijke leiding, congregatie, onderrigtingen en dagorde, vooral aan de H. H. Sacramenten, de heiligmakende genade, de H. Communie, ja, aan den hemel, dien gij verwacht als een geschenk van uwen Begunstiger; en overweeg hoe gij waarlijk, en in eigenlijken zin zeggen kunt, dat alles aan het allerheiligst Hart van Jesus verschuldigd te zijn. Dankbaarheid en wederliefde zullen er van zelf uit volgen.

Eindelijk moet nog de gunsteling daarvoor zorgen, dat hij ook voor anderen die gunsten van Jesus' Hart afbidt. Hij is immers als een middelaar tusschen den Heer en zijne dienaren, tusschen den hoogsten Koning en zijne onderdanen.

Vertrouwen dus, *bedanken*, en *bidden*, ziedaar uwe verplichtingen.

En gelieft dan soms de hemelsche Begunstiger een klein deeltje van zijn heilig kruis, kostbaarder dan alle relikwiën, op het hart zijns gunstelings te plaatsen; weet het wel: dit is de grootste gunst, waardoor het hart wordt geheiligd, en gelijkvormig gemaakt aan het goddelijk Hart van Jesus.

Zie hier nog eene korte ontboezeming, die u somtijds uw voorregt wat duidelijker voor den geest brengen en tevens tot voedsel voor uwe verzuchtingen dienen kan.

O gelukkig, zalig lot:
 Gunst'ling zijn van 't Hart van God!
 Hemellingen!

Sluit uw kringen,
 Juicht met mij voor Jesus' troon,
 Juicht met mij om zulk een loon.

'k Zie, Heer Jesus, op uw Hart
 Straalt uw *kruis*, het beeld der smart,
 Zoude ik schrikken?
 Heer! uw blikken
 Zijn zoo teeder; 'k lees er in:
 „'t Kruis voegt hem, dien Ik bemin.”

'k Zie de *doornen*, die dat Hart
 Bloeden doen van liefde's smart!
 Mag ik vreezen? —
 Neen! uw wezen

Zegt mij zoetjes: ken uw schat!
 Zoete liev'ling, 't lijdenspad. —

'k Zie de *vlammen* om U gloên,
 Die van liefde U kwijnen doen;
 Doen ze ook beven? —

Neen! het leven
 Deelt Gij, door die vlammenzee,
 Aan uw gunstelingen meê.

'k Zie uw *wonde*, diep en breed,
 't Beeld van al uw liefde en leed;
 Zou ik vlieden? —
 Neen! ze bieden

Leed en liefde, — 't is uw wond,
Waar mijn harte rust in vond.

Heil, mijn Jesus! heil, mijn hart!
Deel uws Konings liefde en smart!

Heer, ontgloei het,

Wond en boei het,

Plant uw kruis er op tot loon;
't Zij des gunstlings eerekroon!

zi
G
de
ha
g
G
a
n
z
z
w
z
t

Drie en twintigste dag.

DE EENZAAM LEVENDE VRIENDIN VAN HET
ALLERZOETSTE HART VAN JESUS.

Hoe gelukkig leeft een eenvoudige kluizenaar in zijne stille eenzaamheid verborgen, en alleen met God en de hemellingen verkeerend! De schoonheid der hem omgevende natuur voert onophoudelijk zijn hart naar boven; de beschouwing der goddelijke geheimen voedt nog liefelijker zijnen geest; en met God te leven, en des ochtends als de zon opgaat, als ware het op haar vleugelen, mede op te stijgen naarden hemel, en des avonds, als zij nederdaalt, zich ter rust te leggen in Gods Hart, ziedaar al zijn genoeg, al zijn lust, tot dat de tijd komt, waarop hij eenmaal werkelijk „de ware Morgenster ziet opgaan in zijn Hart,” en de Zon der gerechtigheid mag volgen in hare glorie.

Zie zulk een kluizenaars-leven moet ook *gij* leiden, bevoorregte *Eenzame* van Jesus' Allerheiligst Hart! De plaats uwer woning is dat Hart Gods zelf, en wat *gij* doen moet, om daar zalig te leven, moge u eene korte overweging leeren over uw voorregt en uwe verplichtingen beide. Beschouw dus:

1^e. Hoe groot uw voorregt is, van in Jesus' Hart zelf eene cel te mogen bouwen.

2^e. Op welke wijze *gij* dit voornamelijk kunt doen.

3^e. Welke middelen u daartoe dienstig kunnen zijn.

I. De grootte van uw voorregt bestaat, onder anderen, in *drie* dingen.

Vooreerst moogt *gij* wonen in het Hart Gods zelf, uwe ziel opsluiten in dat Hart als in een tempel en goddelijk heiligdom, en daar veilig en altijd tevreden rusten. Hoe groot dit voorregt is kan ik u niet met woorden zeggen; *gij* kunt het ook zekerlijk niet genoeg beseffen. Doch ziehier wat de uitmuntende dienaress van Jesus' Hart, de Gel. Maria Margareta, zeide: „Van den tijd af, dat Jesus mij gezegd heeft: „Zie, hier is uw woning,” mij wijzende op zijn H. Hart, verblijf ik altijd in dien goddelijken tempel; maar zulks op eene wijze, en met zulke gewaarwordingen en genoegens dat ik die niet uitdrukken kan. Al wat ik vermag te zeggen is dit: dat ik gewoonlijk als in een brandend fornuis der goddelijke liefde verkeer.” —

Wat zal ik, of wat zult *gij* er bijvoegen, bevoorregte en eenzaam voor God levende ziel? Nu eens kunt ge denken aan de holte van de steenrots, waarin de welbeminde rust; dan eens aan het brandend Braambosch, waarbij *gij* in de eenzaamheid bidt; nu weder aan de geopende wonde, waarin *gij*

uwe toevlugt neemt; maar wat gij ook doet of niet, dat wonen in Jesus' Hart moet Jesus' Hart zelf u leeren, en als gij 't geleerd hebt zult gij zalig zijn als een engel des hemels.

Uw voorregt, in die eenzame cel, sluit verder in: zooveel mogelijk van al de zorgen en bekommelingen dezer wereld vrij te mogen zijn. Ik zeg: zoo veel mogelijk; want helaas! op deze aarde van alle zorgen en lasten bevrijd te zijn, kan ons niet worden gegeven.

Wij kunnen alleen, zooveel mogelijk, in deze eenzaamheid onze beslommeringen vergeten, en die in Jesus' Hart bovendien heiligen en zeer verdienstelijk maken.

Ten *derde* eindelijk zal u deze woonplaats een voorsmaak geven van het eeuwig geluk. Gij zult daar immers met God wonen, in God wonen, en zooveel doenlijk van al het aardse verwijderd, vereenigd zijn met dat Hart, dat zeggen kan en gezegd heeft: „*Ik ben het; vrees niet. Ik heb de wereld overwonnen. Komt tot mij, die belast en beladen zijt; en Ik zal u verkwikken* 1).” —

Begrijpen kunt gij dan ook dit voorregt niet; misschien hebt gij er voor het oogenblik nog maar een zeer onvolkomen denkbeeld van. Maar beproef het met ernst, en als gij doet wat gij kunt, zult gij meer ondervinden en gevoelen, dan uw verstand kan bevatten. — Leeft gij te gaarne in het midden der wereld, en zelfs in gevaarlijke vermaken, — o dan staat gij hier ligt voor een Heiligdom zonder sleutels. Maar wilt gij den sleutel hebben? Leef

1) Luc. XXIV, 36. Jo. XVI, 33. Mat. XI.

eenzaam en gij zult hem spoedig verkrijgen. „*Ik zal haar leiden in de eenzaamheid en tot haar Hart spreken 1)*” — heeft Hij zelf gezegd.

II. Vraagt gij nu verder meer bepaald op welke wijze gij dit dan ten uitvoer kunt brengen?

Ten eerste: door u zelven te vergeten en tegelijk met de geheele wereld buiten te sluiten. „Uwe eerste zorg zij, — zegt de gel. Maria Margareta, — u zelven te verlaten, en al die peinzereien der eigenliefde af te snijden, die een groot beletsel zijn, voor hetgeen God met u voor heeft.” —

Het *tweede* middel is: U geheel in dit Goddelijk Heiligdom te verdiepen. „Werp al uwe ellenden, — gaat zij voort, — in dit allerbarmhartigst en medelijdend Hart van den beminnelijken Jesus. Denk slechts om Hem te beminnen, en vergeet u zelven.” —

Het *derde* is: voortdurend tot dit Heiligdom terug te keeren, als gij het, uiterlijk ten minste, om uwe bezigheden hebt moeten verlaten. „Neem ook eene zinspreuk, b. v. deze: de goddelijke liefde heeft mij overwonnen; zij alleen zal mijn hart bezitten.” — Kortom: beschouw Jesus' Hart als een wezenlijk Heiligdom, als een Tempel, waarin gij dag en nacht wonen, en u verbergen kunt. Laat alle gedruisch en beslommering buiten; en leef zachtken en zoetjes in die eenzaamheid voort.

III. En welke middelen zullen u daartoe helpen?

1. De ingetogenheid, — door te letten op uwe zinnen en op uw hart; „want *dáár zijn de springbronnen des levens 2)*.” Onderzoek u op welke wijze gij die hoofddeugd beoefent. En weet het wél: zonder

1) Oseas II. 14.

2) Spreuk. IV. 23.

deze, is het wonen in Gods hart eene loutere onmogelijkheid voor een ieder.

2. Het bouwen eener Cel in uw eigen hart, gelijk b. v. de H. Catharina van Senen deed, — om aldaar Jesus te ontvangen, te verbergen, Hem toe te spreken en met Hem om te gaan op de zoetste wijze. „Laten wij insgelijks in ons hart eene woning bouwen, — zegt de H. Augustinus — waarin Jesus kome wonen, waarin Hij ons onderrigt en met ons spreke 1).”

3. Met de wereld niet omgaan, tenzij waar, en omdat Jesus het wil; en dan nog uw goddelijk Heiligdom indachtig zijn, en de begeerte voeden, daarin spoedig terug te keeren.

4. Bij uwe bezoeken aan het Allerheiligste, en uwe H. Communieën, de intentie en aandacht vernieuwen. Jesus kan immers niet digter *bij* u, niet meer *in* u zijn, dan Hij daar is.

5. „U verborgen te houden, in dit allerrh. Hart en als vernietigd ten aanzien der schepselen, zonder u met iets te bemoeijen, dan om u te vernederen, en datgene wel te doen, wat de gehoorzaamheid en de regels van u vorderen 2).”

Gelukkige Kluizenares, die aldus zich in eene eenzaamheid verbergt zelfs te midden der wereld, en reeds op aarde in den God der liefde en der glorie woont!

Men verhaalt van de H. Joanna van Valois 3), dat Jesus en Maria haar eens verschenen, na de H. Communie, en haar twee harten vertoonden. De Zaligmaker vroeg haar er het hare bij te voegen.

1) Tract. in Jo. 7.

2) Gel. Mar. M. p. 27.

3) Zie Huguet. l. c.

Doch haar hart in haar boezem zoekende voelde zij het niet meer kloppen. De beminnelijke Meester zag haar laghende aan; maar Joanna, zegt een godvruchtig schrijver, had zich niet moeten verwonderen, van haar hart niet meer te vinden, dewijl het Hart van Jesus, wegens de groote vereeniging waarin zij met Hem leefde, meer dan haar eigen hart in haar boezem leefde.

Tracht zulk eene cenzaamheid na te volgen, en bid te dien cinde somtijds met de gelukzalige Margareta.

TOT JESUS' H. H. HART.

(Letterlijk vertaald).

Het Hart van Jesus leerde mij

Hoe 't groot geheim der min, bij 't strijden
Voor 't ligchaam, voor den geest er bij,

Doet alles doen, doet alles lijden.

Ik zegen duizendwerf mijn lot,
Geeft liefde mij den dood voor God.

Naauw overwon de liefde mij,

Of 'k dacht er van den geest te geven;
Hij, ziende mij den dood nabij,

Gaf mij de waat'ren van het leven,
Die Hij ontleende aan 't heilig Hart,
Door de open wond der liefdesmart.

Ik wijk voor de allerreinste min,

Met andren drong ik naar de glorie;
Nu acht ik niets meer voor gewin,

Dan Hem te schenken die victorie:
Want zóó scherp was zijn liefdeschicht,
Dat heel mijn hart ter neder ligt.

Ja 'k zegen duizendwerf mijn lot,
Zoo zoet verrast, naar mijn verlangen,
Beminnende zocht ik mijn God
Te vangen, en ik werd gevangen,
In mijns verwinnaars net verward;
Hij, Hij alleen bezit nu 't hart.

Beminnende heb ik mijn hart verloren,
Schoon door een roof van zonden vrij;
De Minnaar, driewerf uitverkoren,
Deed wettiglijk dien roof aan mij.
Nu moet Hij 't zijne, of 't moet den dood mij geven,
Want zonder hart kan men niet leven.

Vier en twintigste dag.

DE DIENARES VAN HET ALLEENHEERSCHENDE HART
VAN JESUS.

God is de Heer, Schepper en Meester van al wat bestaat. Zalig de mensch die deze grondwaarheid wèl beseft, en het woord des H. Geestes innig in zich opneemt: „*Gij zult den Heer uwen God aanbidden, en Hem alleen DIENEN.*” Dit is dan ook uwe taak, getrouwe Dienares van Jesus' Hart! Dit is de zaligste pligt, die gij zoudt kunnen uitdenken, en tevens de zoetste last, die u opgelegd konde worden.

Vervul dus die taak met ijver, en hartelijke liefde; om het echter te beter te doen, zult gij eenige hoofdpunten overwegen, die u daaromtrent zullen inlichten en wel:

Ten 1e. Welk een voorregt het is, de dienares van Jesus' Hart te zijn.

Ten 2e. Wat het zeggen wil, het Hart Gods te dienen.

Ten 3e. Op welke wijze gij het doen moet en doen kunt op de volmaakst mogelijke manier.

I. *God dienen is heerschen* — leert de H. Kerk, in hare gebeden, en de natuur der zaak leert geheel en al hetzelfde.

God is de Koning der koningen, de Heer der heerscharen, de eenige Heer, en Meester van alles, aan wien alleen alle eer en glorie toekomt. Hij is het, die tot de zon spreekt, zoo Hij wil; en zij gaat niet meer op. Die de sterren, als Hij het goedvindt, als met zijn zegelring verzegelt; en niet meer laat schitteren. Hij, die tot de bliksems roept; en zij gaan ijlings heen op zijne stem, terwijl zij wederkeerend tot Hem roepen: „Heer! hier zijn wij 1)!”

Kortom, God gebiedt over alles, over de Engelen, over de menschen, over de redelooze wezens. — *Ego Dominus!* Ik ben de Heer, is zijn glorievol en waarachtig woord. — Is het dan geen voorregt Hem te mogen dienen, dien toch allen dienen *moeten*?

En let wèl op, getrouwe dienaars! die Hem het vaardigst dienen, zijn het meest nabij zijn goddelijken troon. Die Hem het minst *willen* dienen, (want allen dienen Hem eenigzins, dat is: zij dienen òf zijne goedheid, òf zijne regtvaardigheid;) maar zij, die Hem het minst willen dienen zijn het verst van Hem verwijderd, hetzij hiër op aarde, hetzij in den afgrond der hel. Is derhalve Hem te dienen geen heerschen? — Maar wat moet het dan niet zijn: het Hart Gods te dienen? dat is: zijne liefde, bij uitnemendheid vertegenwoordigd in zijn Hart? —

1) De H. Schrift, in het boek Job, en Baruch.

Doch dit is een tweede punt dat gij nog nader moet overwegen.

II. Wat wil het zeggen: een hart en dan nog wel het Hart Gods te dienen? —

Dienen is, zoo als u bekend is: onderworpen zijn, en zich onderworpen betoonen. Het is: den wil van dengene, dien men dient, volbrengen. —

Volmaakt dienen is derhalve nog meer; het is: zelfs den wensch van den gediende voorkomen; het is: in alles op Hem zijn oog en zijn hart gevestigd houden; het is: „gelijk de oogen der dienstmaagd, zoo als de Psalmist zingt, gevestigd zijn op de handen van hare vrouwe,” of van den dienaar op de handen van zijn Heer; even zoo te letten op Hem, dien men dient. En nu een hart dienen? Dat is ongetwijfeld aan de begeerte van dat Hart voldoen. Het is vervolgens, uit eigen hart die dienst verrigten. Het is eindelijk meer gediend worden dan dienen, door het groote genoeg, dat men smaakt van aldus te mogen dienen. Denk aan Martha en Maria te Bethanië.

Dat was daar waarlijk eene dienst des harten aan het Hart van Jesus bewezen; maar even aangenaam, we zouden haast zeggen, aangenamer voor de twee bevoorregte zusters, dan voor Jesus zelven. Denk aan de H. Elisabeth van Hongarije. Wat gevoelde zij, als zij de armen, en in de armen Jesus diende? Wat, als zij Conradus, haren Biechtvader, ook in de moeilijkste, nijpendste, hartverscheurendste bevelen gehoorzaamde, even zoo goed als zij had kunnen doen aan Jesus' wenschen zelven? — Denk aan de H. Catharina van Alexandrië, en aan zoo vele andere duizenden en millioenen martelaren en

martelaressen, als zij goed en bloed, en dus hart voor Hart over hadden, om Jesus' Hart te aanbidden, lief te hebben en Hem alleen te dienen.

Ziedaar de ware dienst des harten, in één woord uitgedrukt: *een hartelust*, daarin gevonden, dat men voor de oneindige Liefde mag werken en zwoegen.

Onderzoek u, of gij op die wijze uwe dienst begrijpt en uitoefent? Let meer op uw hart, dan op al wat gij doet, of wenscht te doen. Het Hart wil in de eerste plaats door het hart gediend worden. Zonder dat, is uwe dienst eene lippen-dienst, of een oogen-dienst, gelijk die der Joden in het Oude Testament somtijds was, en deswege door God verworpen werd.

III. Hoe moet gij dan dienen, zult gij verder vragen, om zulks van harte, en dit op de volmaakst mogelijke wijze ten uitvoer te brengen? — De Heer zelf in de *H. Schrift* heeft uwe vraag voorkomen, en niet vergeten op zulk eene nuttige vraag het antwoord te geven.

„*Dien God* — zegt zij, en scherpt zij herhaaldelijk in,

1^e. *met vreeze* 1); want Hij alleen is God; en oneindig boven alle andere Heeren verheven, vordert Hij een eerbiedige dienst. Dit is toch niet met slaafsche, beuzelachtige vreeze, o neen; maar,

2^e. *met blijdschap* 2); want Hem te dienen is een lust voor het goede hart; en uw soms waarlijk overdreven vreeze is reeds een bewijs te meer, dat gij Hem werkelijk dient. *Dien*, gaat zij voort,

3^e. *In den geest*, en *met een nieuwen geest* 3);

1). Ps. 2, 11. 2) Ps. 99, 21. 3) Phil. 3, 3. Rom. 7, 6.

omdat gij namelijk elken dag met vernieuwde kracht moet vooruitgaan, en overigens de bloot *uiterlijke* dienst niets baten zou, maar het hart dooden. Dien vervolgens,

4°. *In waarheid* 1); zonder de minste geveinsdheid en achterdocht; zonder dubbelhartigheid of verdeeldheid des harten, zonder leugen of bedrog, waardoor gij alleen u zelve bedriegen zoudt, God nooit. Dien eindelijk,

5°. *Uit geheel uw hart* 2); want de Heer heeft het hart geheel geschapen, geheel verlost; Hij wil het ook geheel heiligen, geheel tevreden, met alle goed gevuld en gelukzalig maken.

Gelukkige Dienares! indien gij aldus van harte het Hart Gods, dat is immers ook het Hart van Jesus dient! Hij zelf zeide op onze aarde: „niet gekomen te zijn om gediend te worden, maar om te dienen;” waartoe zijt gij dan gekomen? Weten- de dus, dat er geschreven staat: *Mijn zoon! naderende om den Heer te dienen, bereid uw hart voor den strijd* 3), en wederom: *Dient Hem alleen, en Hij zal u verlossen* 4),” o beef toch nooit terug; vrees niet, al stond er een leeuw op den weg.

Dien, dien nogmaals, en dien altijd; er zal een tijd komen, waarop Jesus' Hart zelf zal beginnen u te dienen, gelijk Hij gezegd heeft: „en *hen dienende zal Hij dienaar zijn.*”

't Is u bekend, hoe de gelukzalige Maria Margareta ook in deze oefening, van Jesus' minnelijk Hart te dienen, heeft uitgemaakt. En welke heilige zoude ook daarin niet uitgeblonken hebben? De

1) 1 Kon. 12, 24. 2) 1 Kon. 12, 20. 3) Eccli. 2, 1.

4) 1 Kon. 7, 4.

Koningin aller heiligen zelve heeft in één woord haar geheele leven beschreven, als zij sprak tot den Engel: „Zie hier de *dienstmaagd* des Heeren; mij geschiede naar uw woord 1).” En wij allen, wie wij ook zijn, moeten immers met den Psalmzanger uitroepen: *Zie hier, o Heer, uw dienaar; uw dienaar, en den zoon uwer dienstmaagd* 2).” Zouden wij anders kunnen zeggen, dat wij Jesus' Hart be-
minnen?

O zalige dienst! waardoor wij ons hart waarlijk gelukzalig maken, en het reeds koning doen zijn hier op aarde, door het Hart van God te dienen! O zalige dienst, die alleen aan koninklijke harten is toegestaan, welke zich verre boven het slijk dezer aarde weten te verheffen! O zalige dienst, niet eens begrepen door die lichtzinnige wereldlingen, die iets groots meenen te vinden in hunne vergan-
kelijke beuzelingen, en even als eens het geheele menschedom door den zondvloed, al spelende en God tergende, door de straffende hand Gods worden getroffen en verdelgd. Gij voor u, zalige Dienares! bid voortdurend voor die verblinde dienaars dezer wereld, en hef uwe oogen te dien einde dikwijls op tot het H. Hart van uwen eeuwigen Koning, dat, even als eens de Arke des Heeren, boven al de wateren dezer bedorven aarde verheven is. Jesus' Hart wordt ook werkelijk met die Arke vergeleken, zoodat gij nu en dan op de volgende wijze tot dat hemelsch Heiligdom kunt bidden.

O Arke Gods! wat zijt gij schoon,
Gevuld met 's Heeren schatten,

1) Luc. I: 38.

2) Ps. 115, 16.

Gods troon op aard' — der Godheid waard,
Wie kan uw schoon bevatten?

Geen vreeze dan, hoe fel de storm,
En holle zeeën woeden,
Uw Hart, o God! — o zalig lot!
Zal ons in vreê behoeden!

Vrij breek de zee uit d'afgrond op,
De zee van lichaamslijden,
Vrij sla de golf der bergen top
In 't hevigst zielestrijden;

Het noodweêr grimt; — te hooger klimt,
Gods ark op 's werelds baren,
Zij voert ons mee, — ter veilge reê,
Gered uit doods-gevaaren.

Hoe feller vloed, — te rasser spoedt
Ons schip ter hemelhaven,
Geen bank of klip, — kan 't godlijk schip,
In 's werelds zee begraven.

O Arke Gods! o hemel-schat!
Voer eerst ons naar de wolken,
Dan, van den hoogen Ararat,
Om de aarde te bevolken;

Bevolken ja, — door uw genâ.
Met dienaars en beminden,
Die in Uw hart — steeds heul in smart,
En allen zegen vinden.

Vijf en twintigste dag.

DE ONBAATZUCHTIGE VRIENDIN VAN HET ALLERMILD-
DADIGST HART VAN JESUS.

De goddelijke Zaligmaker verscheen eens aan eene ziel, die hem geheel was toegewijd. In zijne rechterhand hield hij een gouden ring, in welks midden een hart aan een kostbaren ketting was vastgemaakt.

Vele menschen nu schoten pijlen af op dit hart. Sommige dezer kwamen niet, of niet meer dan halverwege en vielen neder; anderen troffen den ring en deden er gouden vonken uit voortkomen; anderen eindelijk schoten regt in het hart, en doorboorden het gansch.

De ring of cirkel, — werd haar nu verklaard, — in Gods barmhartigheid, waarin, — als de schoonste gave voor den mensch, — het beminrend Hart van Jesus gevonden wordt. Zij, wier pijlen niet tot het

doel komen, zijn de Christenen, die zonder goede meening werken. Diegenen, welken den ring treffen, zijn zulken, die behalve goede bedoelingen ook hun eigen belang zoeken; de gouden vonken zijn de gunsten die zij voor de goede doeleinden van God ontvangen. Diegenen eindelijk, die het hart treffen en doorboren, zijn zij, welke werken zonder eigen baatzuchtigheid, en alleen met een zuiver doel om de glorie en eer van Gods Zoon te bevorderen. Dezen treffen, openen en doorboren zijn Hart, zoodat er een stroom van genade op hen nederdaalt 1).

Ziedaar, Onbaatzuchtige Vriendin van Jesus' Hart! uw voorregt en uw officie voorgesteld. Er blijft u slechts over dit wat nader te overwegen, waartoe u gij het best achtervolgens zult onderzoeken,

1^e. Wat eigenlijk een ware vriend is en wezen moet?

2^e. Wat de onbaatzuchtigheid in een vriend noodzakelijk vordert?

3^e. Op welke wijze gij die verplichtingen in beoefening zult brengen?

I. Het zal wel geheel overbodig schijnen u te herinneren wat een vriend en vooral een ware groote vriend is. Wie is er die het niet weet, — of althans niet meent te weten? Desondanks is het nuttig daarop somtijds uwe aandacht te vestigen. Vooral kan u de H. Schrift zelve daaromtrent nog veel leeren waarop gij anders minder letten zoudt.

Lees maar eens aandachtig het Boek *Ecclesiasticus*. „Dat er velen zijn, die uw heil zoeken; uw raadsman, zij maar één uit duizend. Zoekt gij een vriend

1) St. Jure.

„te bezitten, doe het door de beproeving; en ver-
 „trouw hem niet te ligt. Want daar zijn vrienden,
 „die het zijn zoo lang het hun gelegen komt, en
 „het niet blijven ten tijde der beproeving. Er zijn
 „vrienden, die tot vijandschap overgaan, en we-
 „derom anderen, die haat en twist en beschimpin-
 „gen voortbrengen. Er zijn eindelijk tafelvrienden,
 „die niet volharden in den tijd van nood. Maar
 „indien uw vriend standvastig blijft, dan zij hij u
 „als uws gelijke, en ga vertrouwelijk om onder
 „uwe huisgenooten. Een getrouwe vriend is eene
 „sterke bescherming, en die hem vindt, vindt een
 „schat. Niets is bij een trouwen vriend te verge-
 „lijken; en noch goud noch zilver zijn waardig te-
 „gen hem opgewogen te worden. Een getrouwe
 „vriend is een geneesmiddel, dat het leven en de
 „onsterfelijkheid verleent; en zij, die den Heer
 „vreezen, zullen hem vinden. Ja, naar mate dat
 „iemand God vreest, zal hij goede vriendschap be-
 „komen; want zoo als hij is, zoo zal ook zijn vriend
 „wezen 1).”

Ziedaar, volgens den Geest Gods, wie een goede
 en wie een baatzuchtige vriend moet heeten. Wilt
 gij weer een toonbeeld? Zie op Jesus! „*Ik noem
 u niet meer dienaren, maar vrienden,*” — zeide Hij
 tot zijne Apostelen: en waarom? *Omdat ik u alles
 wat mijn Vader mij gelast heeft u te verkondigen,
 verkondigd heb.*” Omdat Hij dus alles heeft gege-
 ven, geleerd, medegedeeld, wat Hij geven, leeren,
 mededeelen kon. Zijn Hart zelf is er borg voor.
 Doorloop al wederom zijn geheele leven. Zie! of

Hij niet geheel onbaatzuchtig voor u mensch geworden is. Vraag het aan de kribbe, de geeselkolom, het kruis. Het is waar, uw hart vraagt Hij, omdat God het vragen moet; maar is het niet alleen voor uw eigen geluk, zoowel als voor de glorie zijns hemelschen Vaders? Geef dus uw hart, en *zijn* Hart is tevreden, en ook het uwe zal in vrede wezen.

II. Het is overigens aan allen bekend, wat de ware, onbaatzuchtige vriendschap noodzakelijk verdient. Onbaatzuchtig is immers diegene, die niet zich zelven zoekt. En hierin kan men zeggen, dat alles opgesloten ligt. Hoe grooter dan ook de vriendschap is, hoe meer die zelfzucht uitgesloten zal worden. Hoe meer men zijnen vriend lief heeft, hoe minder men aan zijn eigen nut en voordeel denken zal. Niet, als of dit altijd en in elk geval uitgesloten moest worden; maar, dat men eerst en vooral mede dient acht te geven op de belangen van den beminde, dat men, zoo noodig, zich zelven weet op te offeren voor hem; dat men voor de moeilijkheden niet terugdeinst, als zij zich voordoen, en om zoo te zeggen, zich zelven eens weet te vergeten voor zijnen vriend.

Waar God die vriend is, is dit bovenal noodzakelijk. Waar het Hart Gods, en dus zijne grootste liefde genoemd wordt, — moet dit het meest uitkomen. Voor u nu, uitverkoren vriendin, is er spraak van het *Hart Gods*. U zelve te schenken, op te offeren, te vergeten, — ziedaar dus uw plicht.

Vrees overigens niet, dat dit zoo moeilijk vallen zal. Het oog op Jesus' Hart gerigt zal u van het tegendeel overtuigen. Zijne *vlammen* zullen u

van liefde doen gloeijen. En wat is er dat de liefde niet vermag?

Zijne *doornen* herinneren u Jesus' smarten. En wat zult gij voor zulk eenen vriend niet over hebben?

Zijn *kruis* is het noodzakelijk sieraad van alle harten, die zalig willen worden; het zal u dus aanmoedigen, veeleer dan verschrikken. Of vreest gij toch?

Zijn hart is geopend, en in de breede *wonde* vindt gij de wateren tot verkwikking, zoowel als de schuilplaats tegen alle vijanden.

En wenscht gij nu tot een paar punten teruggebragt te zien, wat gij inzonderheid als onbaatzuchtige vriendin te verrigten hebt?

Gij moet *vooreerst* zorgen met allen ijver voor de belangen van Jesus' Hart? en dit wil zeggen: Jesus' Hart vereeren, het doen vereeren, en derhalve het doen kennen zooveel gij maar kunt. Gij hebt hierbij dan weinig acht te geven, of gij zelf daarvoor beloond wordt of niet. God kan uwe diensten niet vergeten. Of de menschen dankbaar zijn behoeft gij niet te vragen. Hoe minder zij het zijn, hoe grooter uwe verdiensten worden. Aan Jesus' harte-wensen te voldoen moet u genoeg zijn en uw grootste loon.

Ten derde eindelijk moet gij u zelfs onbaatzuchtig toonen met betrekking tot de zoogenaamde bijkomende of toevallige devotie. De zelfstandige of wezenlijke godsvrucht is voldoende, en deze bestaat hierin, dat wij altijd vaardiglijk Gods wil zoo goed mogelijk volbrengen. De geestelijke honig is zoet, maar op deze aarde niet noodzakelijk — tenzij soms voor minder gevorderde en veeleer zwakke

dan sterke zielen. „Bemin dus — gelijk de gelukzalige Margareta ergens zegt, — en laat alle zorg aan Jesus' Hart over.” Wil God u nu en dan op den Thabor voeren; wees dankbaar; maar verlang het niet. Golgotha is vruchtbaarder; en de onbaatzuchtigste zal het hoogste op den hemelschen Thabor klimmen.

III. De wijze, waarop gij dit alles in beoefening kunt brengen, zult gij zelf ligt begrijpen. Het voornaamste is gezegd in het eigen woord, dat uw voorregt uitdrukt. Wees *onbaatzuchtig* in alles wat Jesus' dienst betreft, zoek u zelven niet, zoek God; en uw plicht is vervuld. In 't bijzonder zult gij toch kunnen acht geven op het volgende.

1. Denk meer aan Jesus' Hart, dan aan uw eigen; en zet dus alle mijmeringen, nevengedachten, en vrees ter zijde, door u voortdurend in Jesus' Hart te werpen.

2. Blijf getrouw aan uwe oefeningen met betrekking tot Jesus' Hart; blijf ook getrouw aan zijne dienst, vooral wanneer het u iets kost, en vrees de kleine, — ach! immers zoo nietige — opofferingen niet.

3. Maak u geen blooten tafelvriend van Jesus, die Hem wel gaarne zou volgen aan het hemelsch maal der devotie, maar niet naar Gethsemane en Calvarië.

4. Vraag veeleer moed en kracht om te lijden en te strijden, en harten voor Jesus' Hart te winnen, dan zoetheid en teederheid van gevoelens, die dikwijls meer den schijn dan het wezen der deugd geven. — O onbaatzuchtig hart! wat zult gij baat vinden bij zulk een liefde! Velen zoeken zich zelven, en wanende God te zullen vinden,

vinden zij zich zelve, maar tot hun verderf. Maar gij, gij zoekt God alleen, Gods Hart waarachtig; gij zult het ook vinden en daardoor gelukkig zijn.

Hoe dikwijls heeft God ook in dit opzigt bewezen, dat Hij meer geeft dan men verwachten zou. In het jaar 1705 verscheen eens de H. Aloysius van Gonzaga aan Nicolaus Celestini, die aangetast was door eene zeer gevaarlijke ziekte. Hij spoorde den kranke allerminkaamst aan tot de liefde van het H. Hart van Jesus, en tot het verbreiden van de devotie jegens dat Hart, dat de lust der hemellingen is.

Nicolaus beloofde, al wat hij vermogt, te dien einde te zullen doen; en oogenblikkelijk was hij genezen van zijne ziekte.

Te Rome, in het Noviciaat digt bij de kamer, waarin de H. Stanislaus stierf, wordt eene schilderij bewaard, die de gebeurtenis van het verhaalde wonder voorstelt 1). — Volg gij de heiligen na in hunne hemelsche, onbaatzuchtige liefde.

Misschien kan de volgende voorstelling u soms dienstig zijn, om de onbaatzuchtigheid te leeren door de onbaatzuchtigheid van Jesus' Hart zelf, dat gloeiend en lichtend is, als eene prachtige ster, op onze heilige altaren; waarvoor ge dus op deze of dergelijke wijze kunt spreken.

Ik zie Gods Ster op 't outer pralen
Met wondervollen gloed,
Met vlammen, die zoo heerlijk stralen,
En smelten 't hardst gemoed.

1) Huguet p. 308.

Daar staat in pracht van zonnestrallen
 Het kruishout opgerigt,
 Daar gaan robijnen stroomen dwalen,
 Opbor'lend langs den schicht.

Die bronwel stort een hemelsch leven,
 Met goddelijken glans,
 Om nieuwe pracht en gloed te geven
 Aan de eêlsten stralenkrans.

O Adams hart! dit is de Sterre
 Beloofd in Edens hof,
 Waarvoor zich 't sterrenheir van verre,
 Vast nederbuigt in 't stof,

Dit is de ster, die eens zou komen,
 En nu 't heelal verlicht,
 Die door haar glansen, 't hart der vromen
 Naar God ten hemel rigt.

O Morgenster, hier lieflijk lichtend!
 Ga onze harten voor,
 Die, naar Uw hart zich altoos rigtend,
 U volgen op uw spoor!

Zes en twintigste dag.

DE EDELMOEDIGE VRIENDIN VAN HET ALLERGROOT-
MOEDIGSTE HART VAN JESUS.

Een der voornaamste hoedanigheden der ware vriendschap is buiten twijfel de *edelhoedigheid*. Waar deze eigenschap ontbreekt is de ware vriendschap niet, duurt zij zekerlijk niet lang, wordt zij nooit volmaakt, gelijkt zij veel op een armen vogel, wiens vleugels zijn ingekort.

Om in u dus te beproeven of gij werkelijk zijt wat gij wezen moet, overweeg eens wat nader eenige hoofdpunten, die u te dien aanzien licht kunnen geven, en wel

- 1°. Waarin die edelhoedigheid eigenlijk bestaat;
- 2°. Hoe noodig zij is voor eene ware vriendin van Jesus' Hart;
- 3°. Waardoor gij ze voornamelijk kunt en moet beoefenen.

I. 't Is niet moeilijk te zeggen wat de edelmoedigheid is; het woord zelf geeft het duidelijk te kennen, de voorbeelden der heiligen toonen het zonneklaar, Jesus' Hart is er een levend beeld van.

De edelmoedigheid immers vordert eenen *edelen moed*, die alles kan, gelijk de H. Paulus zegt, *om en door God*. Het is dus eene kracht van den wil, voorgelicht en versterkt door een licht in den geest, en voortkomende uit een wèl geschapen en wèl denkend hart. Het is dus de moed der dapperen vereenigd met het verstand der wijzen. Het is de adel der ziel en van het hart, die het gewone en lage niet acht, om zich alleen op hetgeen achting verdient, zonder trotschheid nogthans, toeteleggen. Kortom, zooals het woord zegt, 't is een edele moed, of liever eene deugd, die het hart met edele grootmoedigheid vervult, en het bekwaam maakt voor alles, waar het anders voor terug zou deinzen.

Hieruit ziet gij, wat eene edelmoedige vriendschap is: eene vriendschap, als die van Jonathas voor David, die alles opofferde, zelfs zijn koninkrijk, om zijnen vriend gelukkig te maken.

Eene vriendschap, als die der heiligen voor God, die door vuur en bloed tot de verheerlijking huns Meesters hebben gewerkt.

Eene vriendschap, als die van Jesus' Hart zelf, die zijn leven geeft voor zijne schapen; die niet terugwijkt voor het hoogste Kruis; die zich zelven vergeet om zijn vrienden gelukkig te maken.

Wilt gij het verder als in een spiegel aanschouwen? Zie alwederom op Jesus hart, zoo als het u voortdurend ter vereering wordt voorgesteld. *De doornen*

zijn uwe fouten, misslagen en gebreken, die uw edelmoedige vriend met een goddelijk geduld verdraagt. Het *kruis* — is *uw* werk, en het werk van de ondankbare menschen, dat Hij nogthans niet schroomde te beklimmen, en ook nu nog, als een zegeteeken zijner heldhaftige vriendschap op zijn Hart blijft dragen. De *wonde* — is door *u* geopend, zoowel als door hen allen die Jesus ooit beleedigd hebben, — en in zijn edelmoedig Hart blijft Hij dat teeken vertoonen, waarvan Hij bovendien voor u een toevlugtsoord bij al uwe kwalen gemaakt heeft. En spreken ook zijne *vlammen* niet van zijne edelmoedige liefde? Is het Hart zelf daar het sprekendst beeld niet van?

O mensch! hoe kunt gij zulk een Hart aanschouwen, en tot wederliefde voor zulk een edelmoedig vriendhart u niet aangespoord en als gedrongen gevoelen? Neen, geene edele gevoelens wonen in uwe ziel, als gij *dit* Hart niet lief hebt, en er niet alles voor over hebt, wat in uwe magt is Hem te geven!

II. Of overigens eene vriendin van Jesus' Hart edelmoedig moet zijn, en dus deze edelmoedigheid werkelijk wordt afgevorderd, — wie zou er aan twifelen?

„Eene edelmoedige ziel, — leerde reeds de II. Teresia — maakt meer voortgang in weinige dagen, dan eene laffe en trage ziel in vele jaren kan doen.” En is de voortgang op den weg der volmaaktheid niet even noodzakelijk als nuttig? „Wie stil staat, gaat achteruit,” — is een spreekwoord bij de geestelijke schrijvers; en uwe eigen ondervinding heeft er u zeker menigwerf de waarheid van bewezen.

Is hier overigens niet spraak van eene vriendschap, die bewezen moet worden aan een hart, van een harte-vriend, en dan nog wel, van een vriend van het Hart Gods? — Eischt dan het hart, en vooral Gods Hart de edelmoedigheid in de vriendschap niet? Vraagt God die niet? Gebiedt Hij die niet?

„*Het Rijk der hemelen lijdt geweld*, zegt Hij, — *en alleen de geweldigen nemen het in 1).*” — En gij zoudt dit kunnen, zonder edelmoedigheid?

„*Ik ben niet gekomen*, — zegt Hij soms, vreemd genoeg, — *om den vrede, maar om het zwaard te brengen 2).*” — En gij zoudt vrede willen, zonder strijd, of de overwinning zonder een edelmoedig hart?

„*Die alles*, — *ja, zijn leven niet haat* (d. i. niet minder bemint dan Mij), *is mijner niet waardig — en hij kan MIJN LEERLING niet zijn 3).*” — luidt zijne uitspraak. En gij zoudt wanen, zoodanig een te kunnen zijn, zonder een edelen moed, en een manhaftig hart? O neen! wie het meest vooruitgaat op den weg des hemels, zal geraken in de scherpste doornen. Wie het hoogst wil klimmen, wordt beladen met het zwaarste kruis. Wie het meest zal gelijkvormig zijn aan Jesus' Hart, moet niet alleen met de vlammen zijner liefde, maar ook met de wonde, waaruit ze stroomen, zijn voorzien.

En dat alles zou geen edelmoedigheid vorderen?

Nog eens, edelmoedige vriendin! zonder deze deugd zult gij nooit aan Jesus' Hart zeer aange-naam kunnen zijn. Hij zelf heeft zich uitgeput in alle edelmoedige daden; gij voor u moogt dan ook

1) Matth. XI. 12. 2) Mt. X. 34. 3) Luc. XIV. 26.

niet beven voor het minste kruis dat gij ziet, zelfs niet voor het grootste. Hij zelf toont u zijn Hart, versierd met alle teekenen, die u de edelmoedigheid prediken; gij van uwen kant moogt daar niet voor vreezen. Beeft gij toch; en is het minste genoeg om uw hart te verschrikken; o, dan hebt gij eigenlijk, om zoo te spreken, voor uwen Jesus geen hart, en zijt gij zeer zeker geene edelmoedige vriendin.

Schep dus moed in het Hart van Jesus! en volg de heiligen na, die wilden „*lijden of sterven*, — of *niet sterven*, maar *lijden*, of *lijden en veracht worden voor Jesus* 1).” Kunt gij het zoo ver nog niet brengen, lijd althans met geduld, werk met ijver, bid met vertrouwen, — of anders, doe afstand van uwen titel van edelmoedige vriendin. —

III. Is het u ernst, na het nut en de noodzakelijkheid der edelmoedigheid overwogen te hebben, — is het u waarlijk ernst u op die deugd toe te leggen; dan zult gij van zelf begrijpen op welke wijze gij haar beoefenen moet. Immers.

1o. Moet gij dit doen door U hart voor te bereiden op alles... „*Mijn hart is bereid o Heer! Mijn hart is bereid*,” zegt de Psalmist; — voeg er bij: met uwe genade, o Jesus' Hart, ben ik bereid — zelfs tot het kruis!

Vervolgens moet gij uwe edelmoedigheid daarin toonen, dat gij nooit een anderen weg wilt, dan dien, waarlangs Jesus u voorgaat en geleidt. En hoe gij dien kennen zult? Door hen, die Hij u als zichtbare gidsen gegeven heeft. Volg edelmoedig werwaarts zij u ook geleiden.

1) De H. H. Teresia, Maria Magdalena de Pazzi en Johannes van het Kruis.

Daarbij zult gij al uw vertrouwen niet op u zelve, doch alleen op God stellen. — Moed uit uw eigen hart, — o hoe spoedig zou die in kleinmoedigheid veranderen! — maar moed uit Jesus' Hart, ziedaar wat een edelen, standvastigen moed, en dus de edelmoedigheid zelve, geeft.

Eindelijk zult gij dikwerf beschouwen wat eene vriendin is *zonder edelmoedigheid*; vooral eene hartvriendin, en dan nog wel van zulk een Hart, als dat van Jesus is.

Wat zou ze zijn? „Kleingeloovige”! zegt Jesus zelf. „Weinig vertrouwende,” uw hemelschen Vader onwaardige! ja, geene vriendin meer, maar gelijk aan een bevend, morrend, prattend, en in een hoek huilend kind.

Kortom: offer eens vooral uw hart en geheel uw hart aan het alleredelmoedigst Hart uws Goddelijken Meesters; en blijf standvastig; daarmede is alles gezegd — en gedaan.

Maar zoo wij niet eens voor goed, zegt de H. Terezia, de vrees, en vooral de vrees voor den dood ter zijde zetten, — wij zullen niets uitvoeren, dat den naam van edelmoedigheid verdienen kan.

Vreest gij de menschen? Gij zijt zeker niet edelmoedig, maar een slaaf van de slaven. Vreest gij de moeite? Gij hebt geen waren adeldom in uw hart, voor eenen God, die millioenen harten van uwe zijde verdiende, indien gij ze bezat.

Vreest gij uw eigen inbeeldingen, bekoringen veelligt, of ik weet niet, en gij zelf weet niet wat? Gij zijt niet edelmoedig; en het Hart van Jesus heeft in u nog geene edelmoedige vriendin.

Moed dus, o edelmoedigheid zoekende ziel!

Moed in werken, moed in lijden, moed in strijden.
 Moed in leven en in dood, om te zoeken en te
 vinden het naar u zoekend, en u vragend Hart
 van Jesus!

Om u tot edelmoedigheid meer aan te sporen
 kunt gij onder anderen van tijd tot tijd de vol-
 gende gedachten overwegen met betrekking tot
 Jesus' Hart.

DE BRON VAN HET PARADIJS.

Vier bronnen hadden lang gevloeid,
 Uit ééne wel gesproten,
 Vier bronnen Golgotha besproeid,
 En straks, staag voortgeschoten,

De wereld, tot aan 't eind der aard,
 Gereinigd van de zonden,
 Terwijl de hoofdbron nog gespaard,
 De *wel* niet scheen gevonden.

Maar zie! de scherpe speerpunt stoot
 De heil'ge steenrots open;
 Een stroom deels blank, deels rozerood,
 Komt uit de bronwel loopen.

Daar daalt, o heil! een nieuwe vloed,
 Langs de opgespleten boezem,
 Het Kruislam verwend met zijn bloed,
 Als zachte rozenbloesem.

Ziedaar de goddelijke *Wel*,
 Waaruit de bronnen vloeiden,

Die met haar purper klaar en hel
 Onze aard met bloed besproeiden.

Gegroet, gegroet, o Jesus' Hart!
 O Bronwel aller stroomen,
 Die van uw kruis, door liefde en smart,
 Op al u zaal'gen komen.

U, Jesus, looft en prijst mijn geest,
 U, Bron der levensbronnen,
 Waaruit uw Bruid haar rozen leest
 En paarden, schoon als zonnen.

Ik kom tot U, o Hart van God,
 En baad mij in uw wonde.
 Daar leg ik in mijn last, mijn lot,
 En wasch mij rein van zonde.

Vloei voort, o Bron van 't Paradijs!
 Besproei mijn dorstig harte,
 En maak het moedig, sterk en wijs,
 En vol van liefde's smarte.

Zeven en twintigste dag.

DE STANDVASTIGE VRIENDIN VAN HET ONVERANDER-
LIJKE HART VAN JESUS.

Gelijk het hart als het middelpunt in ons lichaam is, zoo is de liefde als een middelpunt van al onze deugden. Allerschoonst is dan ook *die* beweging en toestand onzer ziel, welke wij *liefde* noemen. Zij is als eene bloem, welke het menschelijk hart voor God voortbrengen kan, en die waardig is in zijn hoogsten hemel te bloeijen. Zij is een juweel, op deze aarde gevonden, maar bouwstoffen opleverend voor het eeuwig Sion des Heeren. Gelijk echter eene bloem kan verwelken, een juweel kan verloren worden, even alles hier op aarde kan vergaan en verdwijnen; zoo kan ook de liefde, zoo lang zij niet in Sion bloeit, worden verloren of verdorven. De vraag is dus naar *di* liefde, die naar de hemelsche zooveel mogelijk ge-

lijkt, en die ook op dit tranendal door het Hart Gods van het menschelijk hart om het zeerst wordt gevraagd; welke is de *standvastige* liefde?

Om deze te verkrijgen en te bewaren, bevoorregte vriendin van Jesus' Hart, zult gij nu overwegen:

1°. Het geluk van hem, die de standvastige liefde bezit:

2°. De redenen, waarom zij noodzakelijk mag genoemd worden:

3°. De middelen waardoor gij ze zult verkrijgen en bewaren.

I. Waarlijk! er is niet veel noodig om ons te overtuigen van het onwaardeerbaar geluk, dat er in gelegen ligt, de standvastige vriendin van het Hart Gods te zijn. „*Het is — kunnen wij zeggen — een eindelooze schat voor de menschen, waardoor zij, die er gebruik van weten te maken, deelachtig worden aan de vriendschap Gods 1).*”

Verbeeld u, om het u duidelijker voor te stellen, dat uw hart een scheepjen is, dobberende op onstuimige golven, en voortdrijvend naar Jesus' Hart als naar een veilige haven. Wat zal de standvastigheid doen met betrekking tot uwe werkelijke liefde? Zij zal u vooreerst, als een gunstige wind, onophoudelijk doen voortstreven naar uw eigen doel. Zij zal bewerken, dat het rusteloos op en neder gaan u niet vermoeit, maar veeleer tot genoeg doen dient wegens den vooruitgang dien gij bespeurt. Noch ter linker- noch ter rechterzijde zult gij afwijken, dewijl zij u geleidt. De vrees voor storm

1) Sap. 7, 10.

en onweder verdrijft zij geheel. Rotsen en blinde klippen doet zij u gelijkerwijs vermijden. Kortom, zij doet u altijd vooruitgaan, regt vooruit, en zonder twijfel, langs den kortsten en veiligsten weg u aanlanden in Jesus' Hart, om daar voor eeuwig uwe rust te vinden.

Gelukkig scheepje, dat anders zoo hevig bewogen menschelijk hart, als het aldus door de standvastige liefde wordt geleid en gevoerd! O zie eens op Jesus' Hart, dat ook in dit opzigt het ware tooneel voor alle harten is. De zinnebeelden, die het omringen, beteekenen allen zijne standvastige liefde. Zijne altoosduurende tegenwoordigheid in het H. H. Sacrament bewijst die met dezelfde kracht. En denk eens aan het oogenblik waarop Jesus sliep in het scheepje op Galilea's zee, terwijl de Apostelen beefden voor ds opbruisende golven; en Hem wekten met den noodkreet: „*Heer, help ons, wij vergaan!*”

Doch gij moet zelf inzien, bevoorregte ziel, dat het geluk der standvastige vriendschap met betrekking tot Jesus' Hart allergrootst moet zijn. „Het menschelijk hart immers — zegt de H. Augustinus, — dat niet bevestigd wordt door de begeerte naar het eeuwige, kan niet standvastig zijn. Het verandert sneller dan de veranderlijkheid zelve, en gaat nu her- dan derwaarts henen, rust zoekende, waar die niet is.” Die onstandvastigheid is eene kwelling voor het hart, dat desondanks altijd in rust, altijd tevreden wil zijn. Wilt gij die kwelling verdrijven? De tegengestelde deugd, de standvastigheid, is het eenige middel daartoe. „Wilt gij eene eeuwige vreugde bezitten? — gaat deswege dezelfde H. Leeraar voort, — hecht u aan Hem, die eeuwig is.” —

Kort: door de standvastigheid blijft gij werken zonder ophouden; door een aanhoudend werk verkrijgt gij de rust des harten; door het tevreden hart hebt gij een voorsmaak des hemels; door dien voorsmaak zelven wordt uw hart aan het goddelijk Hart voortdurend inniger gehecht, en ook dagelijks meer en meer daaraan gelijkvormig. Heil u, als gij dit wèl inziet en beoefent!

II. Dat de deugd van standvastigheid voor het bestaan der ware liefde gevorderd wordt en noodig is, zal voor u wel niet bewezen moeten worden. — Heeft Jesus zelf niet gezegd: „*die volhardt ten einde toe zal zalig zijn?*” Heeft Hij er niet even krachtig aan toegevoegd: „*Die de hand aan den ploeg slaat, en weder achterwaarts ziet; is mijner niet waardig.*”

Daarom zegt dan ook de Geest Gods: „*Verlaat uwen vriend en den vriend uws vaders nooit 1);*” en nogmaals: „*Hij, die zich van zijnen vriend wil verwijderen, zoekt gelegenheden, (en wie is er die zulke niet vinden kan?); maar hij zal ten allen tijde met schande overladen worden 2).*”

Niets is ook duidelijker uit de natuur der vriendschap zelve. Herinner u een Judas, die het Hart van Jesus zoo wreedelijk griefde; — was het niet door onstandvastigheid? Herinner u een Petrus, die althans voor eenige oogenblikken wankelde, ja viel, of zelfs al de Apostelen, die Jesus in Gethsemane verlieten, of liever u zelven, als gij zoo dikwerf weêr opstaat en hervalt; — is het niet door onstandvastigheid? En zult gij wel ooit zeggen, — neen op de gedachte komen, dat gij op de oogenblikken,

1) Spr. 27, 13.

2) Spr 18, 1.

van uwen val eene ware vriendschap aan Jesus' Hart betoont?

O waarlijk, vriendschap zonder standvastigheid is den naam van vriendschap niet waardig, moet veeleer gezegd worden niet te kunnen bestaan. Zij zou zijn als eene bloem, die veel belooft, maar, door den storm vernield, nimmer eenige vruchten voortbrengt; ze zou zijn als eene wolk, met vocht gevuld, maar overdrijvend door den wind zonder het dorre aardrijk met een druppel regen te verfrisschen. En zij is zelfs *dat* niet. Zij is veeleer als de uitgedroogde beek in de woestijn, — gelijk reeds de heilige man Job klaagde, — de beek waarop de wandelaars hoopten, waarnaar zij reikhalzend uitzagen, en die, als zij daarbij komen en van dorst smachtend willen drinken — niets aanbiedt dan steenen en de harde keijen hare bedding. „*Mijne vrienden zijn mij voorbijgegaan, gelijk eene beek, die snellijk stroomt te midden door de dalen 1).*”

Denk er dus wèl aan, vriendin van Jesus' Hart, door niets zult gij meer dat goddelijk Hart kwellen, dan door eene onvergefelijke onstandvastigheid. Daardoor zoudt gij zelfs het woord des H. Geestes op u van toepassing maken: „gelijk hij schaaft die pijlen werpt en doodende lansen; zoo doet de mensch, die listiglijk zijnen vriend schaaft 2).” Want, eene soort van valsche list is het, zich heden tot vriend van Jesus' Hart te verklaren, om het morgen weêr te bedroeven en te pijnigen; eene wezenlijke list, vriendin te willen schijnen, en het, door onstandvastigheid, volstrekt niet te zijn.

1) Job. 6, 15. Naar de Vulg. en den grondtekst.

2) Spr. 26, 18. 19.

In twee woorden dus: zorg voor eene standvastige vriendschap, of uwe vriendschap beteekent weinig, bijna niets, en bij God is ze vooraf reeds veroordeeld.

III. Op welke wijze zult gij er u nu op toeleggen die zoo nuttige en zoo hoogst noodige standvastigheid te verkrijgen?

Vooreerst zult ge dikwijls beschouwen welk een goeden vriend uw Heer en Meester, Jesus Christus is; hoe schoon zijne vriendschap door zijn H. H. Hart wordt afgebeeld en voorgesteld; en hoe gij dus dikwerf met de bruid des Hooglieds moet uitroepen: „*Zoodanig is mijn Welbeminde! en Hij is mijn vriend, o dochters van Jerusalem* 1)!

Vervolgens moogt gij u nooit storen aan de wereld, of aan zulke zaken of personen, die de plaats van die wereld innemen; ik wil zeggen: aan uiterlijke dingen, werken of woorden, welke u zouden aftrekken van Jesus' Hart en u zijne vriendschap doen verliezen. Ach! wat wordt er al gelogen en gebazeld, ten aanzien van het hemelsche door hen, die er geen zier van begrijpen! En ondervraag uw hart eens, of gij u niet soms geschokt gevoelt in uw geloof, of in uwe liefde, — door wezenlijk gebeuzel van ik weet niet wie?

Ten derde zult gij evenzeer Satan zelve en al wat hij inwerpt, als inbeeldingen, bekoringen, benzelarijen, of wat het zijn moge in uwe ziel, terstond op zijde zetten door dat ééne woord: *Juravi, ik heb gezworen*, eeuwige vriendschap beloofd; dat ik sterve, zoo ik maar voor Jesus leve!

Eindelijk zult gij u bevljtigen uwe devotie tot

1) Hoogl. V. 16.

Jesus' Hart dagelijks te doen aangroeijen en dit inzonderheid toonen door uwe standvastigheid in het verrigten en houden uwer gebeden, onderzoek, dagorde, goede voornemens, bezoek aan het Allerheiligste en zoo wijders.

Door dit alles zult gij de reinheid van harte verkrijgen en bewaren; en van dezulken staat geschreven: „die de reinheid des harten lief heeft zal den Koning tot vriend hebben 1);” en die koning der harten is niemand anders dan — Jesus. Dit is zoo waar, — dat Jesus eens zeide tot een zijner vriendinnen van eene andere (de H. Gertrudis), dat Hij op aarde, behalve het Heilig Sacrament, nergens met meer vreugde vertoefde, dan in het hart der H. Gertrudis. Zoo liet Hij de H. Catharina van Senen uit zijne H. zijde drinken; ontnam haar heur hart, en schonk het haar na eenige dagen geheel ontvlamd terug. Zoo liet Hij het hart eener H. Teresia door een Seraphijn met eenen gloeienden schicht doorboren 2). Zoo schonk hij aan de gelukzalige Margareta de teederste bewijzen zijner liefde. En dit alles om te toonen, dat Hij de Koning der harten is, de reinheid lief heeft, en eene standvastige wederliefde van zijne vrienden vordert. —

Onderzoek u dus, hoe standvastig, of misschien hoe onstandvastig gij zijt.

En bid nu en dan, b. v. op de volgende wijze tot het altijd standvastige Hart van Jesus.

Er is een *Bron*, die altijd vloeit
En altijd voortstroomt, onvermoeid,

1) Spr. 22, 11.

2) Zie Huguet P. 243.

Uit grondelooze wel gekomen,
 Die 'themelsch vocht laat nederstroomen
 Dat lenigt alle smart. —
 O Jesus! 't is uw Hart!

Er is een *beek*, zoo rein als goud,
 Die alle waatren in zich houdt,
 Van zegen, gunsten en genaden,
 Waarin zich alle schepslen baden
 Om vrij te zijn van smart. —
 O Jesus! 't is uw Hart!

Er is een *stroom* van heilgenâ
 Ontsprongen eens op Golgotha,
 Eerst golvend, harten overstromend,
 Dan, tot de Bronwel wederkomend,
 Die uitdelgt zonde en smart. —
 O Jesus! 't is uw Hart!

Ja, 't is een *Oceaan* van goed
 Van min'lijkheid, van liefdegloed,
 Een zee der zeeën, — niet te meten,
 Een afgrond, die het mensch'lijk weten
 Door eindelooze diepte tart. —
 O Jesus! 't is uw Hart!

O laat mij naar die Bron dan gaan,
 Die beek, dien stroom, dien Oceaan,
 O Jesus, laat mij daarin leven;
 U mij, en mij aan U steeds geven,
 Vervoerd door liefde's smart;
 O Jesus! in uw Hart!

Acht en twintigste dag.

DE BEPROEFDE VRIENDIN VAN HET ALLERGE-
TROUWSTE HART VAN JESUS.

O hoe schoon en hoe treffend is het woord des H. Geestes: „*die niet beproefd is, wat weet hij* 1) ?”

Ja, aan het H. hart van Jesus toegewijde ziel! U vooral durf ik vragen, U moet ik vragen: Zoo gij niet beproefd zijt, wat weet gij?

Wat weet gij van de ware, waarachtige standvastige deugd? *Zooveel als: Niets.*

Wat weet gij van de brandende, goddelijke liefde van Jesus' Hart? *Om zoo te zeggen: Niets.*

Wat weet gij van alles, wat ware, waarachtige vriendschap op aarde mag heeten?

Ik moet het wel zeggen: — Niets.

O, ik bid het u, overweeg dus eens met aandacht:

1) Eccli. 34, 11.

1ste. Hoe noodzakelijk,

2de. Hoe nuttig, en

3de. Van welken aard de beproeving is, — die u met het H. Hart van Jesus verbinden moet. Gij zult er zooveel uit leeren, dat u voortaan de beproeving op aarde eene leerschool aller deugden, het kruis van Jesus de voorsmaak des hemels is.

Vraagt gij mij, in de eerste plaats, of de beproeving dan werkelijk *noodzakelijk* mag heeten?... Ik antwoord:

„Gelijk het goud in het vuur gelouterd wordt, zoo beproeft God de harten”... zegt de Heer. En zou Hij zulks zonder reden doen?... Doch hooren wij de H. Schrift verder, als zij ons de noodzakelijkheid der beproeving bloot legt. „Zoekt gij een vriend te bezitten, — zegt God — zoek hem door *beproeving* te bezitten, en vertrouw hem niet ligtelijk 1).” En nog meer: „Een vriend kan niet gekend worden in voorspoed; en een vijand blijft niet verborgen in tegenspoed. Als iemand in welvaart is, dan zijn zijne vijanden bedroefd (denk aan Satan!), en als het hem kwalijk gaat, dan eerst wordt voor goed zijn vriend bekend 5).” Ziedaar de reden, waarom ook de Heer zelf de zijnen beproeft.

Geeft God niets dan zoetheid en goedheid; o, dan zijt gij als een scheepje op eene kalme zee, waarop men de ervarenheid van den stuurman niet kan leeren kennen. Maar woeden de golven, dreigt het onweder, brult de storm; dan komt het voor den dag wat hij is en kan.

Verbeeld u, dat ge met honig gevoed wordt,

1) Eccli. 6. 3.

2) Eccli. 12, 8.

en duizend bijenkorven voor u openstaan; zult gij het zure van den azijn gedenken! Zult ge ook dan de kracht kunnen toonen, om hetgeen bitter is voor de natuur, voor God zoet te vinden?

Maar gedenk eens de gal en den azijn, waarmede Jesus beproefd is! *Dit* was eene gelegenheid voor Hem om zijne liefde te betoonen; zulk eene gelegenheid zal dus ook voor u moeten komen.

Doch waartoe meer? — Welken vriend acht gij zelf het meeste? Hem, die niets dan weldaden van u ontvangt? Hem, die nooit iets voor u doen wil of doen kan? Hem, dien gij nooit in droefheid of kwelling aan uwe zijde hebt gezien, om u te vertroosten, aan uw ziekbed hebt gevonden, om u bij te staan? Hem, die nimmer de hand uitsteekt om uwe zwakheid te ondersteunen, uwe fouten te verbeteren, uwe kruisen te helpen dragen? Immers neen; maar wèl hem, die alles voor u over heeft; die zich ook in moeilijkheden aan uw hart niet onttrekt; die altijd getrouw blijft, zelfs dan, als er al eens een ligte wolk van uwen kant scheen nitgegaan om u zelven als 't ware voor uwen vriend te bedekken. —

Welnu! Denk aan God, uwen goeden Vader! Denk aan Jesus' Hart, dien Oceaen van goedheid! Denk aan de eindelooze bronnen van alle goed, die daaruit vloeijen? En oordeel of ook *Hij* u niet beproeven mag, niet beproeven moet... „*ut fidelis inveniaris, opdat gij getrouw bevonden wordt!*” gelijk de Geest Gods dit uitdrukt.

Gelukkige ziel, als gij de noodzakelijkheid dezer beproeving gevoelt en beseft!

II. Is het na het gezegde nog noodig te over-

wegen hoe *nuttig* de beproeving voor het hart wezen moet? O, ik bid het u, denk nog eens aan het zoo dikwerf en zoo hevig beproefde Hart van Jesus. Van Hem durfde een Paulus zeggen: dat Hij „de gehoorzaamheid geleerd heeft, door zijn lijden,” „dat hij in *alles* is beproefd geworden, om voor ons een barmhartige helper te zijn.” Wat moeten wij niet leeren door middel dierzelfde beproeving? Hoeveel te meer hebben wij die proef door te staan, om getrouw bevonden te worden?

En waartoe is dan de beproeving *nuttig*?

1ste. Voor God, — opdat Hij ons hart kenne, dat is beproeve, en ons zelven toone, wat wij voor Hem zijn.

Daarom immers beproeft Hij, om te zien „of wij zijner waardig zijn.” Daarom was het noodzakelijk dat „Tobias beproefd werd, omdat hij den Heer aangenaam was bevonden;” — daarom werden de heiligen, b. v. de gelukzalige Margareta beproefd, om Gods Hart waardig te zijn.

2de. Voor onze naaste, — opdat zij onze deugden zien, en navolgen wat zij mogen bewonderen; — Jesus' Hart en de Heiligen wederom zijn er ten bewijze voor.

3de. Voor ons, — opdat wij eene ware, standvastige deugd zouden bekomen; want „die niet beproefd is, wat weet hij?” Wat kan hij aan anderen leeren?

Laten we dus dit nut uit de beproeving trekken, en dikwijls bij ons zelven overwegen: *Die niet beproefd is, wat weet hij?*

Wat weet hij in de orde der genade, wat kan hij anderen doen weten?

III. Maar op welke wijze kan dan nu de Heer de zijnen beproeven? — O er zijn zoo vele wijzen, als er wegen ten Hemel zijn; en wie zal die tellen? —

Van drie wijzen spreekt onder anderen de H. Geest.

1. „*God steekt het hart*, zegt Hij, en alzoo brengt hij diens *gevoelens* voor den dag; gelijk men in het oog stekend, de tranen voortbrengt. — Voelt ge dus hier of daar dien goddelijken prikkel; beef niet.

Houd uw hart sterk, maak het sterk, en het zal sterke akten van deugd doen. Houd het ruim; en het zal ruime gevoelens vertoonen. Houd het bedaard; en de gevoelens zullen bedaard en rustig blijven, en u den vrede niet benemen. Dringt veellicht de steek diep door? Treft hij u in het gevoeligste punt? Weet, dat het altijd God is, die steekt, en het hart steekt, om te zien water in is. O heil u, als er goede dingen in zijn!

2. „*God veegt de harten*,” om te beproeven hoe zwaar zij zijn. Een licht en lichtzinnig hart behaagt den Heer niet. Hoe zwaar is het uwe? — Mischien als een stroomhalm, die voor elk windje opvliegt?

Veellicht als die ligte bladeren, die bij eene winterkoude over uwe binnenplaats heen en wêêr vliegen? Ach maak dan uw hart zwaarder door uw kruis wat moediger daarop te drukken. Zonder kruis is het licht als een stoppel. Zonder kruis zal het nooit zwaar voor den Heer bevonden worden. Vrees dus deze beproeving niet, maar verduur die met moed, om, gewogen door den Heer, niet te licht bevonden te worden.

3. Eindelijk *God smelt de harten*, gelijk het goud in den smeltkroes gesmolten wordt. Doch het geschiedt alleen om die te zuiveren, en ze te maken wat ze voor God wezen moeten. Denk aan den II. man Job. Maar denk vooral wederom aan Jesus' Hart zelf. En dit hart had toch niet noodig beproefd en gezuiverd te worden. — Doch het uwe? O hoe zeer, en hoe dikwijls op nieuw, en van hoeveel verschillende vlekken! En, waarvan dan? — Van alle angst en folterende kleinhartigheid. Van alle gebrek aan volmaakt vertrouwen. Van alles, kortom, wat u meer aan uw eigen hart, dan aan Jesus' Hart denken doet. — En betreft nu deze beproeving alleen de zaken? Neen, ook de personen, aan welke gij te veel kunt gehecht zijn, ook den wil, ook het verstand, ook de inbeelding, ook het hart, ja het hart vooral, dat zooveel te zekerder aan God gehecht is en blijft, als het meer vreest aan Hem niet gehecht te zijn en te blijven.

Kortom dus: geen ware vriend, zonder beproeving. Geen hart, dat onbeproefd aan Jesus' Hart kan behooren.

„Maar, zegt gij, ik begrijp mijne beproeving niet!” — Dat is ook niet noodig. Integendeel; de beproeving zou doorgaans ophouden beproeving te zijn, zoodra gij die merkte en begreep. Bemin dus de beproeving, ook zonder die te begrijpen. —

En leg er u op toe, door het doorstaan der sterkste beproeving, een hart gelijk aan Jesus' Hart te verkrijgen. Maria's hart, — ziedaar wederom een voorbeeld. Haar hart moest doorboord worden met een zwaard van droefheid, „opdat de gedachten veler harten openbaar zouden worden.”

Hoe vreeselijk is die voorspelling vervuld, op Golgotha, onder het kruis! Ga daar heen, om van Haar ook zoowel als van Jesus' Hart zelf, het nut en de noodzakelijkheid der beproeving te leeren.

Heil u, zoo gij daar eene goede leerling wordt, en niet dwaselijk uw hoofd laat hangen als u de Heer soms beproevingen verzendt, maar opziet tot Jesus' Hart doorboord op het kruis, en van harte zegt met zijne heiligen: Die niet beproefd is, — wat weet hij?

Om u meer en meer voor de beproeving voor te bereiden en te versterken, kunt gij van tijd tot tijd bidden tot Jesus' Hart.

DE FONTEIN GODS.

Hoe ruischt steeds het levende water,
En springt naar den hemel omhoog;
En valt weêr met lieflijk geklater,
Als schitterende paalen voor 't oog!

Hoe stroomt het steeds ruischende verder,
En lescht aller dorstenden dorst,
En reinigt èn kudden èn herder,
Verkwikkend èn landman èn vorst.

Zoo stroomt ook uw Hart, o Beminde!
Zoo vloeit ook uw boezem-fontein;
Slechts duizendmaal meer, naar ik vinde,
Neen, eindloos meer lieflijk en rein.

Zoo vloeit dan met hemelzoet klatren
Van drinkbare paalen, — uw borst,

Hem voedend met hemelsche wateren,
Die nedrig u naderen dorst.

Zoo voedt en besproeit gij de harten,
En laaft met uw Manna de ziel,
Die ooit maar, in droefheid of smarten,
Om hulpe te voeten u viel.

Ik durf het, o Bronne vol zegen!
Gelokt door uw Kruis en uw kroon,
Besproei mij met godd'lijken regen,
Uw bloed zij mijn liefde tot loon.

Ik durf het, en buig mij dus neder,
En drink uit uw Manna-fontein,
Doch bid: „o vergeef mij alweder,
En wasch mij eerst zuiver en rein.”

Negen en twintigste dag.

DE VERBORGENE VRIENDIN VAN HET ALLERGE-
ZELLIGSTE HART VAN JESUS.

Er is iets in 's menschen hart, dat het altijd drijft, om zich te openbaren aan de wereld. Het is moeilijk in één woord te zeggen, wat het is; maar wij kunnen het toch noemen de eigenliefde, die eenigzins wil voldaan zijn, en dit meent te vinden in de achting van anderen. Het tegendeel moet door u gezocht worden, verborgene vriendin van Jesus' Hart. Heilig moet gij zijn; maar niet als zoodanig door de menschen gekend; volmaakt moet gij worden; maar toch in God verborgen blijven.

Overweeg dus de waarde en de eigenschappen eener verborgene vriendin. En hiertoe,

1ste. Wat het is eene verborgene vriendin te zijn.

2de. Hoe het noodig is voor u.

3de. Op wat wijze gij zulk eene vriendin voor uwen Jesus kunt worden. Hij zelf, die „een Verborgten God” heet, zal het u verder leeren en doen worden.

I. De H. Schrift vermaant ons ten eerste, en ten sterkste, niet te luisteren naar den raad van ieder-een. Zij voegt er dan aanstonds bij: „Maar verkeer gestadig met een heiligen man, dien gij ziet, dat de vreeze Gods ter harte neemt. Wiens ziel over-eenkomt met uwe ziel, en die met u medelijden heeft, als gij in de duisternis struikelt 1).”

Ziedaar waarlijk het Hart van Jesus, van hetwelk gij de verborgen vriendin wezen moet, met leven-dige kleuren geteekend.

Doch wat wil het dan zeggen: Verborgten met Hem te zijn? Niet te leven in de woelige wereld? Dat spreekt van zelf, maar dat is niet voldoende.

Gij moet gestadig met Hem verkeerren. Gij dient te gevoelen dat zijn aanbiddelijk Hart naar uw hart zoekt. Gij moet de eenzaamheid liefhebben; voor zoo ver dit uw staat medebrengt. Gij moet in stilte zachtken met Hem bezig zijn; en gedurig denken aan zijne goedheid, liefde, vaderzorgen, en alle weldaden die Hij u voortdurend bewijst.

Kortom, verborgen zijn is:

1. Onbekend zijn voor de wereld.
2. Bekend zijn aan God, en aan Hem alleen, en op zijn hoogst aan Gods plaatsbekleeders op aarde.
3. Gelijk Jesus en Maria in Egypte en Nazareth uw leven doorbrengen.

Uw huiswerk in stilte verrigten, zorgen voor de

1) Eccli. 37, 15, 16.

deugd uwer dienstboden, allen, die u bezoeken, door uwe liefstalligheid, zachtmoedigheid en spraakzaamheid stichten, — dit alles behoort werkelijk tot de deugden van uw verborgen leven. Voegt gij er de goede meening bij, vereenigt gij u onophoudelijk met Jesus' H. Hart, neemt gij *dat* Hart voor uw raadsman en vriend; gij zult al langs hoe volmaakter die verborgenheid beoefenen.

Wèl zal men u bedillen, en uwe handelwijze afkeuren; wèl tot u zeggen: ga in de wereld. Maar heeft men ook niet Jesus gelaakt, en ook niet tot Hem hetzelfde gezegd: „Ga, en vertoon u aan de wereld?”

„Vertoon u aan de wereld!” ach! dit dwaze woord kan in de dwaze harten van Jesus' nabestaanden, gelijk ook nu nog in de harten der dwaze wereldlingen zijn.

In uw hart, zoowel als in Jesus' Hart, verborgen vriendin, zal het geen weerklank vinden.

II. En is dan die verborgenheid nuttig en ook noodig? — Vraag het eens aan Jesus' hart zelf. „Uwe aalmoes, zegt Hij, geschiede in het verborgene, en uw Vader die in het verborgene ziet, zal u beloonen.” „Uw gebed geschiede in het verborgene, en uw Vader — die in 't verborgene ziet, zal u beloonen.” En wederom: „Niets is er verborgen of het zal openbaar gemaakt worden.” En ook het minste, zelfs een glas kond water in zijnen naam gegeven, blijft niet zonder belooning.

Hierbij komt dit nog: Hoe zal God beloonen, wat voor Hem niet gedaan is? Hoe zal Hij beschouwen als voor Hem gegeven, wat voor eigen eer of grootheid is besteed? Hoe zal Hij tevreden zijn,

Hij, die alleen uw hart vraagt, en het geheel vraagt, als gij het niet aan Hem, maar aan uw eigen oordeel of wil schenkt? O hoevelen geven voor, iets in 't verborgene te doen, en steken duizend bazuinen uit om hetgeen zij gedaan hebben overal rond te galmen! O hoevelen willen godvreezend schijnen voor de menschen, en bekommeren zich er weinig om of zij het van harte zijn.

Gij hebt uw loon ontvangen, zal het woord van Jesus' Hart tot hun hart zijn. En wilt gij nogmaals de H. Schrift hooren, als zij leert, hoe gij uwen vriend behouden kunt, met betrekking tot deze uwe noodzakelijke verborgenheid? Openbaar nooit zijne geheimen. Want, — zegt zij, — „die de geheimen van zijnen vriend openbaart, wordt niet meer vertrouwd, en hij zal geen vriend meer vinden” 1). Ook in dit opzigt moet gij dus verborgen zijn, u verborgen houden, en datgene verbergen, wat uw vriend u heeft toevertrouwd.

III. Hoe gij dit nu ten uitvoer moet brengen, is in een paar woorden aan te duiden.

Het zal natuurlijk zijn:

1e. Door God alleen, of op zijn hoogst Gods vrienden tot vertrouwelingen uwer goede werken te maken.

2e. Door nooit te zoeken of te wenschen dat er de wereld iets van wete. Zij heeft er niets mee nodig, en zou uwe meening slechts bederven.

3e. Door u zelven in 't Hart van Jesus te verbergen, zoo als boven gezegd is, en ook de heiligen, vooral de Gel. Margareta, gedaan hebben.

1) Eccli. 27, 9.

Doet gij dit, dan bestaat er geen vrees, dat gij Jesus' vriendschap verliezen zult en zal in u bewaarheid worden, wat de H. Geest leert: „Die een steen onder de vogelen werpt doet ze wegvliegen; alzoo die zijnen vriend lastert breekt de vriendschap. Maar, al hadt gij den degen tegen uwen vriend getrokken, (door soms God te vergrammen) geef den moed niet op; daar is herstellen aan. Al hadt gij uwen vriend met bitterheid toegesproken, wees niet beducht, het kan bijgelegd worden 1).” Zoo zult gij dus nooit Jesus vriendschap verliezen, of die ten minste gemakkelijk op nieuw bekomen.

O hoe gelukkig de ziel, die aldus in het verborgen Jesus dient, zijn aanbiddelijk Hart tot vriend houdt en geen andere vriendschap kent, dan die, welke in en om Hem gesloten en gekoesterd wordt!

Aanschouw dikwijls met aandacht de opene wonde in Jesus' Goddelijk Hart.

Daar is de plaats waar gij u in verbergen moet; daar de grot waar gij volop met uwen Jesus zijne vriendschap kunt genieten.

Gelukkige ziel, die zich aldaar in God weet te verbergen!

DE HOLTE VAN DE STEENROTS.

De duive vliegt op blanke pennen
 En zoekt de holten van de rots,
 De Bruid wil haren Bruïgom kennen,
 En vlugt naar 't open Harte Gods.

1) Eccli. 22, 25—27.

Zij vliegt en zoekt en ziet het teeken,
 Gods zalig kruishout, tot haar spreken,
 Verheven op den steenrotstop;
 Zij zoekt en ziet de doornen kronkelen
 Rondom de rots, waar vlammen vonkelen,
 En spoedt en vliegt den heuvel op.

Zij zoekt en merkt de breede klove,
 Bedauwd met paarlen, rein als goud,
 En nadert, als de Bruid ten hove,
 Eerbiedig, maar door liefde stout. —

Dit vroeg de Liefde. — 't Hart gaat open,
 Het Hart waarop de Serafs hopen,
 Voerspeld van ouds als de open Rots,
 En in die rotskloof nu verborgen,
 Vergeet de bruid haar lasten, zorgen,
 Geniet zij al de liefde Gods.

O zaal'ge duif! rust daar in vrede!
 Geen zoeter oord voor liefdesmart,
 Geen veiliger geen, sterker stede,
 Dan Jesus' Hart.

Dertigste dag.

DE VRIENDIN DOOR DE LIEFDE VEREENIGD MET
HET ALLERMINZAAMST HART VAN JESUS.

„Welzalig hij, die een waren vriend gevonden heeft,” zegt het woord Gods 1). Dit geluk is het uwe, Christelijke ziel, zoodra gij u vereenigd hebt met het H. H. Hart van Jesus. De ware liefde bestaat altijd in eenige vereeniging. De hoogste liefde zal dus ook de naauwste vereeniging zijn.

Overweeg dus, om uw geluk te volmaken,

1. Waarin de vereeniging met Jesus' Hart bestaat:
 2. Hoe gelukkig zij u zal maken:
 3. Wat gij daarvoor te doen en te laten hebt.
- I. Wat is vereeniging? Niets is u bekender. Denk aan de banden der familie — der vriendschapsbetrekkingen op aarde. Te zamen zijn, te

1) Eccli, 25, 12.

zamen wonen, te zamen werken, te zamen lijden en strijden, en in alles zoo te zamen zijn, dat er niets in staat is die banden te breken.

Wat is dus zich te vereenigen met een hart? Hart aan hart te geven, te binden, vast te maken tot een onscheidbaar geheel.

Voor Gods Hart en het uwe geldt dus geheel hetzelfde. Om dit echter klaarder in te zien, overweeg, op welke wijze die verbinding geschieden kan.

Het kan zijn in de eerste plaats: Door den band der natuurlijke vermogens uwer ziel, en dus:

1e. Door het *geheugen*. Denk dus gedurig aan Jesus' aanbiddelijk Hart. Houd het altijd met aandacht voor den geest.

2e. Door het *verstand*; waardoor men nader overweegt; en waardoor, gelijk de Avilasche duif zoo treffend leert, wij in een half jaar het zoover kunnen brengen, dat wij ons gewoon maken onzen goddelijken Meester in onze nabijheid te beschouwen. Zie Jesus' Hart! Aanschouw het kruis, peil de wonde; beschouw de doornen; alles vereenigt. —

3e. Door den *wil*, waardoor eigenlijk de vereeniging geschiedt. Het hart trouwens hecht zich aan 't Hart door het hart. Geven we dus geheel ons hart, zonder verdeeling, maar ook zonder angstig peinzen over niets afdoende nevendingen.

Het is echter weinig zich alleen door onze krachten en vermogens met Gods Hart te vereenigen. Er is een sterker band, in den hemel bereid, en ons allen geschonken. Het is de genade. Trachten we dus vooraf daardoor met Jesus' Hart vereenigd te zijn. Het is wel waar dat dit van God afhangt; maar Hij heeft gezegd: Vraag en gij zult verkrij-

gen. -- Het gebed dus is de verkrijger der genade. De meditatie de smederij, waarin die boei gesmeed wordt.

Eindelijk, de nog naauwere vereeniging geschiedt door het Sacrament der liefde. — Daar immers stort het Hart Gods zich geheel in het onze uit; daar wordt het onze in het goddelijke als opgesloten en gevangen. Wezenlijke en geestelijke Communie moeten dus voor ons dit allerzoetste middel geven. — Denk echter daarbij ernstig na: hoe, en hoe innig God zich met u verbindt op die wijs. — Herlees nu nog eens dit gansche punt; want ik geloof, dat gij er de helft niet genoeg van doorgrond hebt.

II. Is het noodig nog verder te herinneren hoe groot het geluk dier vereeniging is, en natuurlijk wezen moet?

De vereeniging met een hart is dán het gelukkigst als zij:

1e. Aan *al* de begeerten van ons immer zuchtend hart voldoet. Jesus' Hart, op die wijze met ons vereenigd, voldoet daaraan ten volste. Als zij:

2e. Ons meer geeft dan wij zouden kunnen wenschen. Jesus' Hart, met ons hart alsdus vereenigd, geeft meer. Als zij:

3e. Al het begrip eener naar geluk zoekende ziel te boven gaat. — Deze vereeniging gaat het te boven. —

Het vereenigde immers is een hart; en o mijn God, welk een Hart!

Het is het Hart Gods; en o mijn ziel, van welk een God, vol goedheid en glorie met betrekking tot uw zoo nietig menschelijk hart?

Het is het Hart des Oneindigen, Almagtigen,

Alwetenden, Albarmhartigen, Algoedertierensten, waarbij alle menschenhart gelijk is aan een stroohalm, die slingert in den wind, gelijk aan een stofkorrel, gejaagd door den storm.

En dat geluk is niet voor uren, dagen, jaren. Het is voor eeuwen, en voor alle eeuwen der eeuwen, zoo lang God God zal zijn. Hier begint het, ja; maar om voor eeuwig te duren.

Welk een geluk dus! Van al wat kwelt ontslagen en aan den eindeloos Gelukzalige verbonden te worden!

III. Wat moet ge nu daarvoor doen! Het is boven reeds aangeduid. Het geheugen, het verstand en den wil oefenen; de genade vragen; de H. Communie genieten. In deze vijf zaken ligt het voornaamste opgesloten.

Wilt gij echter bovendien nog iets bijzonders? Maak uw hart los van alles; en gij zult vastgehecht zijn aan God. Hecht u aan niets, ten zij *om* en *in* God. Laat ook niets u storen; vooral niet dat voortdurend vliegengegons, dat altoos om onze verbeeldingsooren fladdert; vooral geen muggengezang van niets beduidende inbeeldingen; vooral geen muschengetjilp, dat altijd op het dak onzer droomende hersens te hooren is. Kortom dus:

Denk aan het Hart met zijn gloeiende vlammen.

Let op 't kruis, in die vlammen schitterend. Klem de doornen vast in uw hart. En in de wonde zult gij u van zelf vereenigd vinden.

Overweeg, om dit beter te kunnen doen, op welke wijze de H. Kerk door de H. H. Vaderen wordt voorgesteld, als genomen uit de geopende zijde van Jesus, en als

DE BRUID UIT JESUS' HART.

Wat lag hij zacht in diepen slaap verzonken,
 De vorst der aarde, en rustend, vreugdedronken,
 Door al 't genot van 't heerlijk Paradijs;
 Toen hem de Heer, op goddelijke wijs,
 Uit eigen zijde een wederhelft kwam geven,
 Als hart van hart, en leven van zijn leven.

Zoo zoet sliep ook, op 't hoog en heilig hout,
 Het Leven zelf, als met ons hart getrouwd,
 Toen Hem de speer in 't slapend Hart kwam boren,
 En zijne Bruid, zijn eenige uitverkoren,
 In 't laatste bloed, door 't water rozerood,
 Deed vloeijen, zacht deed vloeijen uit zijn schoot.

Zoo had dus 't beeld zijn Tegenbeeld gevonden,
 Zoo was de Bruid den Bruidegom gezonden;
 De heil'ge Bruid, zijn Kerk, die ook erkent
 In 't vocht den doop, in 't bloed het Sacrament,
 Voor vier nu twee, maar hoeveel zaalger stroomen,
 Voor 't Paradijs, waarin Hij zelf wil komen.

O tweede Vorst, en aller menschen Hoofd,
 Wie had vooraf aan zooveel heil geloofd?
 Wie prijst uw Hart, waaruit die bronnen vloeijen,
 Naar waarde en eisch? Wie voelt het hart niet gloeijen,
 Als uit uw Hart genomen, tot uw Bruid! —
 'k Aanbid, en zwijg. Verbeelding heeft hier uit.

Een en dertigste dag.

DE VRIENDIN DE WONDEREN IN JESUS' ALLER-
WONDERVOLST HART BESCHOUWENDE.

„Ik zal gaan, — zeide Mozes, het brandend Braambosch ziende in de woestijn van Madian, — en het groote gezicht aanschouwen, dat de Heer mij vertoont.”

Even zoo zult ook gij, bevoorregte vriendin van Jesus' Hart, nu opgaan tot dit hemelsch Braambosch, en er de wonderen in beschouwen, die er de Heer u in toonen zal. Het is waar, dat gij dit reeds eenmaal gedaan hebt, maar er is nog veel, onnoemelijk veel te beschouwen, waar gij minder op gelet hebt, en gij moogt zelfs niet denken, dat gij hier ooit ten einde zult komen. Neen, o neen! geene maand, geen jaar, geen eeuwigheid is genoeg om dien Oceaan te peilen, om die zee zonder oevers en zonder grond te meten, om al de wonderen van dat goddelijk Braambosch te doorgronden en te beseffen.

Stel u dus, om u te bepalen, een drievoudig drietal wonderen voor. Overweeg die met aandacht, en sta, en bewonder de wonderen van God! —

Het I^{te} drietal zal zijn met betrekking tot God.

Zie ten eerste dit aanbiddeijk Hart zelf, dat waarachtig het Hart Gods is, — en toch — een waar en wezenlijk menschelijk hart blijft...

Begrijpt ge dit? O! dan zoudt ge de geheimen Gods moeten doorschouwen, en begrijpen.

Zie, ten tweede, dit Hart, waarin de menschelijke natuur met de goddelijke, tot één persoon is verbonden. — Groote God! Welk een geheim; en toch even waarachtig als ons waarachtig heilig geloof.

Zie, ten derde, ditzelfde Hart, — hetzelfde dat eens door de propheten werd voorspeld, eenmaal op deze aarde leefde, eens op Golgotha bloedde, thans in onze Tabernakelen rust, en tevens in de eindelooze glorie des eeuwigen Vaders heerscht!

Begrijpt gij dit? O! Hoe meer gij u in deze zee verdiept, hoe grooter uwe bewondering zal zijn! Hoe meer gij er op let, hoe meer gij vestomd moet staan. En o, hoe zalig is het voor uw hart, zich in zulk een Oceaan te mogen verliezen!

Ik kan daar in weinige woorden niet veel van zeggen. Maar dit althans: dat zulk eene bewonderende beschouwing u zalig zal maken.

Het II^{de} drietal kunt gij nemen uit de betrekking van Jesus' Hart tot den mensch.

Hierin is het eerste wonder: dat het Hart Gods naar het hart zijns schepsels *zoekt*.

Het tweede wonder: het Hart Gods, dat zich zelf voor het menschelijk hart geeft.

Het derde wonder: het Hart Gods, dat alle

over heeft, en door niets zich laat afschrikken om het hart des menschen te veroveren en te bezitten.

Wie zal dit begrijpen? Gij althans, bewonderende beschouwster! verdiep u ten minste in deze geheimen, en bewonder wat ge niet kunt beseffen!

Voor het eerste, zult gij vooral denken aan den Oneindige — en het nietige; aan den Almagtige en de onmagt; aan den Eeuwige, en de vergankelijkheid; aan den eindeloos Gelukzalige en den hulpbehoevende, en zoo wijders.

Voor het tweede, kunt gij iets dergelijks nagaan, en vooral denken aan het weinige, nietige, niets beteekenende, dat wij, arme menschen, kleine aardwormen, aan God kunnen geven, gesteld zelf, dat wij alles doen wat wij kunnen; — aan het Oneindige dat wij daarvoor ontvangen; — aan het geluk van zulk een eindeloos Hart te krijgen, — voor zulk een hartje als het onze is.

Bij het derde, zult gij vooral nadenken over Jesus' leven, lijden en dood. — Gij kunt er bijvoegen wat Hij nog dagelijks doet, inzonderheid in het aanbiddelijk Sacrament, enz. De stof is meer dan voldoende, zonder dat wij die verder ontwikkelen. God werkende, zich gevende, zich opofferende voor het hart des menschen — welk een wonder!

III^{de} drietal. Beschouw ten 1ste, Jesus Hart vóór het uwe op onze altaren rustend.

Ten tweede, hetzelfde aan de Regterhand des Vaders heerschend.

Ten derde, nogmaals hetzelfde in uw hart door de genade en de H. Communie wonend.

Maar o, hoeveel nieuwe wonderen zijn wederom in deze hoofdwonderen begrepen!

En wel ten eerste. Welk een ontzettend wonder: Hij, die daar woont op onze altaren is — onze God! Dat Hart is dus het hart van den Godmensch, van God. En zie nu eens op hoeveel plaatsen der aarde Hij tegenwoordig is: van de trotsche Tempels van Rome af, tot in de donkerste bosschen der wildernissen en woestijnen!

In elke H. Hostie is Hij geheel.

In elk deel, elk deeltje zelfs, zoo zij gebroken wordt, is Hij geheel.

Hij is Geheel in het geheel, en geheel in ieder deel, hoe veelvuldig die deelen ook zijn.

En is het geen wonder, dat Hij zich aldus laat opsluiten voor den mensch? Geen wonder, dat Hij in uw hart wil binnenkomen, en rusten?

Geen wonder, dat Hij den regtvaardige ook in zijn Hart wil laten wonen, even als Hij zelf in den regtvaardige zijn verblijf wil nemen?

O overweeg al die wonderen! En zoo gij een hart in den boezem hebt, dat voor het waarachtig goed weet te kloppen; bedenk wat gij doen, wat gij laten, en wat gij zeggen moet.

Ga nu een stap verder, en voeg nog dit bij uwe eerste bewondering.

Hij, die aan de regterhand des Vaders heerscht, is dezelfde, die hier onder ons, in ons midden, ja *in* ons woont. Welk wonder!

Hij, die het geluk en de zaligheid der Engelen en Heiligen uitmaakt, is ook hier ons geluk, onze schat en ons paradijs... Welk wonder!

Ginds bidt Hij voor ons tot den Vader, toont zijn H. Wonden, verzorgt Hij onze zaken, — en hier blijft Hij bovendien onze Medgezel in het

dal van tranen, onze vertrooster, helper en geleider om ons hart te bezitten. Welk wonder!

Ginds is zijn H. H. Hart in volle glorie, niet meer te wonden, eeuwig zalig; en hier wordt Hij desondanks, in zekeren zin, dagelijks nog dieper gewond, gelijk Hij zelf zeide, door de zonden der ondankbaren, dan Hij eens gewond is door de roeden, de speer en de doornen. Welk wonder!

Ga zoo voort, vriendin! met de wonderen te beschouwen, die Jesus' Hart u aanbiedt, en zeg zelf, of gij een einde kunt vinden.

En wat nu het derde betreft, het wonen in Jesus' Hart; hieromtrent kunt gij ook uwer verwondering voedsel geven.

De Gel. Margareta woonde altijd in Jesus' Hart; en hoevele andere heiligen hebben niet hetzelfde gedaan. Ja, de H. Kerk, in het gebed van de genoemde gelukzalige, leert ons allen vragen: „dat wij God in alles en boven alles beminnde, voortdurend in Jesus' H. Hart mogen wonen.” Welk wonder!

Van den anderen kant is dit aanbiddelijk Hart het Hart van Hem, dien de hemel zelf en de hemelen der hemelen niet kunnen omvatten; en zie, daar komt Hij in ons hart, en maakt het ruim genoeg om een God te kunnen herbergen: welk wonder!

Dit Hart is de bron van alle zaligheid, en heil, de glorie en blijdschap der Gelukzaligen en Engelen; en toch door de H. Communie woont Hij in ons, even wezenlijk en waarachtig als Hij eens in Maria woonde, bij en in de heiligen verkeerde, ginds in den hemel te midden der gelukzaligen woont. Welk wonder!

Dit Hart is het Hart van den oneindigen, almagtigen, alles verzorgenden en bestierenden God, en toch door de genade kunnen wij Hem in ons hebben, dag aan dag, uur op uur, ja elk oogenblik van ons leven, en in en door Hem gelukkig zijn. Welk wonder!

O gij dan, bewonderende ziel en bevoorregte vriendin van Jesus Hart, doorvorsch de geheimen zijner goedheid, almagt en liefde! Omvatten kunt gij die niet; maar wèl er u in verdiepen, er u in verliezen en van bewondering opgetogen worden. Tracht dit te doen; het is een allerzaligste oefening des harten.

En gedenk wèl, dat gij ditzelfde voor eeuwig in den hemel zult doen!

Gedenk, dat de heiligen datzelfde gedaan hebben.

Gedenk eindelijk dat de stille bewondering een der schoonste en nuttigste oefeningen is om Jesus Hart te leeren kennen, vereeren en beminnen, om uw eigen hart in dit tranendal te voldoen, en zoo veel mogelijk met het goddelijke te verzadigen.

Ter opwekking, voor de beschouwing van al de wonderen in Jesus' Hart, kan u dienen de volgende overweging over.

JESUS' EN MARIA'S HART.

De heldre zon aan 's hemels bogen
Bedekte snel de brekende oogen;

De gruwbre Godsmoord werd volbragt.
Doch zie! nu het geheim der harten

Voltrokken wordt, na al die smarten,
Nu jaagt zij verre weêr den nacht.

Nu zijn daar wederom te aanschouwen
Der mannen roem, het puik de vrouwen,
Hij op, zij onder 't kruis; Hij dood,
Zij levend nog; maar beider harten
Vereenigd en vereend door smarten,
Te treffen door denzelfden stoot.

Daar komt hij, zie! daar is het wapen
Voor 't slagtlam, op het kruis ontslapen,
En wachtend op het slagtzwaard Gods;
De krijgsman staat, en mikt, en jaagt het
En de Almagt zelve leidt en draagt het,
Daar 't kruishout daverd in zijn rots.

Dit is 't geheim. — Maria's harte
Is met dien stoot doorboord door smarte,
En uit den boezemwond van 't Lam,
Vloeit bloed en water zachtjens stroomend
En door de Moeder tot ons komend,
Wier harte brandt van ééne vlam.

Dat was het uur door God verkoren;
Haar harte zou een zwaard doorboren,
Zijn Hart een speerslag openslaan,
Opdat men kenne 's harten lusten,
En wij, om in zijn Hart te rusten,
Door haar hart tot in 't zijne gaan.

O Wond! o Gods geheim! o Wonder!

Nu ga de zon al jublende onder,
En leere, waar zij immer licht,
Van nu af, tot het laatst der dagen,
Den zegen van die beide slagen,
Voor aller hart, door éénen schicht.

Twee en dertigste dag.

DE GESLAGTOFFERDE VRIENDIN VAN HET GESLAGT-
OFFERDE HART VAN JESUS.

Mijn Vader! zeide eens een der beste zonen op aarde, „ik zie nu wel alles bereid; doch waar is het slagtoffer dat ten brandoffer dienen moet?“ „God zal zich van een slagtoffer voorzien,” — antwoordde Abraham. En Isaak zelf was bestemd om ten brandoffer geofferd te worden.

Gij zelve, o vriendin van Jesus' Hart, gij zelve zijt hier het slagtoffer dat gevraagd wordt. Onderzoek dus in deze maand met allen ernst:

- 1e. Waarin het slagtofferen des harten bestaat.
- 2e. Waarom gij het hart offeren moet?
- 3e. Op welke wijze gij dit te doen hebt?
1. Waarin bestaat het slagtofferen des harten?

Gij zult het begrijpen, als gij op de drie volgende vragen geantwoord hebt:

Wat is een offer? Wat een slagtoffer? Wat een hart? —

Het offer is een opdragen van iets aan Hem, die Heer en Meester van alles is en door de offergave als zoodanig erkend wordt. Het is een vernietigen of veranderen eener zaak, om daardoor te kennen te geven, dat God de Heer is over leven en dood. Het is dus de grootste en verhevenste akt van godsdienst, en zulk eene, die als zoodanig alleen voor den Heer en Meester van alles wordt gedaan.

Het *slagtoffer* is ook zulk een offer; maar er komt bij, dat het de gave of opdracht van iets levends veronderstelt. Dit levende schepsel dus dooden, en daardoor Gods grootheid, onze onderwerping en aanbidding betuigen, — zie daar een *slagtoffer*.

En wat is nu een hart? Dit is ook iets levends; het leeft op geestelijke of liever op eene geheimzinnige wijze. Het heeft begeerten, verlangens, wenschen, en wil. Het streeft naar voldoening, bezit en genoegens. Het zoekt te behouden, te verkrijgen, en te genieten.

Is nu dit streven naar iets, dat niet goed, of minder goed, of schadelijk, of geheel verkeerd moet heeten; zie! dan moet gij het *dooden*, d. i. dat verkeerde daaruit wegnemen. En zie daar op welke wijze gij een slagtoffer uws harten brengen kunt, op wat manier uw eigen hart een slagtoffer kan worden.

II. En waarom moet gij nu dit slagtoffer brengen?

1°. Omdat al de andere offers buiten dit aan God niet aangenaam zijn.

2e. Omdat dit eene al de andere in zich bevat.

3e. Omdat door dit ééne uw hart voor altijd geheel en onafscheidbaar met God wordt vereenigd.

Wat het eerste aangaat: geef de geheele wereld, zonder uw hart; God wil ze niet.

Wat het tweede betreft: schenk uw hart, en alles is gegeven.

Voor het derde: denk aan Jesus' Hart, en hoe en op welke wijze Hij zelf zich geofferd heeft. Waarom? Voor wie? En waarvoor Hij dit deed?

Is het niet om die kleine vlam, die in uw boezem brandt, voor zich te doen ontvlammen? Denk ook aan het onschatbaar geluk, dat u ten deel zal vallen, door die vereeniging met God.

Herinner u de Gel. Maria Margareta, en hoe ook zij zich zelve moest slagtofferen aan Jesus voor het heil van anderen.

Kortom: denk, welk offer het grootste, — edelste, — dierbaarste, noodzakelijkste, — moet heeten? Gij zult bevinden, dat zulks het hart is.

Zet dus de bijl aan den boom, zoo er fouten te verbeteren, ondeugden uit te roeijen zijn. Versterf uwe zinnen. Werk aan uwe volmaaktheid; in één woord: offer uw hart.

III. En vraagt ge nu verder op welke wijze gij uw hart moet slagtofferen? Het antwoord is ligt te geven. Het moet geschieden:

1e. *Geheel,*

2e. *Altijd,*

3e. *In alles.*

Geheel. God immers vraagt alles: *uit geheel uw hart.* Liefde, — *uit geheel uw hart.* Eerbied, *uit*

geheel uw hart. Vreeze en ontzag, *uit geheel uw hart.* Offers, of wat het zij, *uit geheel uw hart.*

Ex toto corde. Zoo er het minste aan ontbreekt, is het een roof in het offer. —

Altijd. Of wat is het: van daag te geven en morgen terug te nemen? — Wat heeft het te beteekenen: nu te zeggen: *neem*: en straks: *geef weer*? Is dat betamelijk, zelfs bij de menschen? Wat zal het zijn ten aanzien van God? —

Alles. Om *alles* te geven zult gij vooral letten op de verschillende deugden, waardoor gij een slagtoffer brengen kunt, b. v. op de ootmoedigheid, op de gehoorzaamheid, aangenamer aan God dan alle offers, en een offer waardoor *het verstand* (let wel) het verstand zelf wordt geslagtofferd. Niets nu heeft meer waarde voor den Heer, niets ook is den mensch zelven dierbaarder, dan zijn verstand.

Let verder op het geduld, een nieuw middel om wel te offeren en alles te offeren. Het geduld immers is eene deugd, die in vrede al de kwalen des levens doet verdragen: zoo als daar zijn: de droefheden, vervolgingen, zwakheid, ziekte, verlies der goederen, de dood zelve. O zalig geduld, door allen geprezen, door weinigen beoefend, gij sluit de volmaaktheid in u!

Eindelijk, let op de onthechting; en slagtoffer uw hart, door God *alleen*, *overal* en in *alles* te zoeken; niet nogtans door ingebeelde en laffe vrees gedreven; maar van harte, hartelijk, gelijk men zegt, en door Gods kracht zelve. —

Zoo zult gij doen, wat God beveelt: „offer vrede-offers, vreedzame slagtoffers 1).” Zoo zult gij

1) Jos. 8, 31:

gelijken naar Jesus' Hart, dat zich in vollen vrede
aan den hemelschen Vader offert.

Wat u nog meer zal opwekken, om u geheel te
slagtofferen, zal deze beschouwing zijn: Jesus leert
zelf deze devotie na zijne Verrijzenis.

O hoe zalig, na de smarte,
Klopte der Apostlen harte
Op den zegenrijken dag,
Die den Heer verreezen zag!

Klopte Jesus' Harte minder? —
Neen, mijn harte! Zie daar ginder,
Hoe Hij nu bevrijd van smart,
Alles trekt naar 't open Hart.

Hoe Hij opent zijnen boezem,
En vertoont den rozenbloesem,
Bloeijend nu zoo schoon en vrij,
In zijn diep doorwonde zij!

Hoe Hij Thomas noopt te komen:
„Neem uw hand, kom, zonder schroomen,
Leg ze in deze boezemwond,
Maar geloof dan op dien grond.”

Zie, mijn hart! durft gij 't ontkennen,
Dat Hij dus u dringt te rennen,
Als een hert ter koele bron,
Als een aad'laar naar de zon;

Als een duive om uit te rusten,

Naar de steenrots aan de kusten;
 En naar paarlen uit te gaan
 In dien heil'gen Oceaan. —

Neen, mijn Jesus! 'k mag niet dralen,
 'k Kom mij koestren in die stralen,
 'k Kom mij domplen in die zee;
 Deel mij uwe paarlen mee.

Leer mij door uw glans en bloesem,
 Welk een parel draagt uw boezem,
 Welk een vrucht is al uw roem?
 Hemelschulpe — en hemelbloem!

Drie en dertigste dag.

DE ONVERGELIJKELIJKE VRIENDIN VAN HET ONVERGELIJKELIJKE HART VAN JESUS.

Gelukkige vriendin, die u in alles met betrekking tot Jesus' Hart onvergelykelyk moogt noemen. Eigenlyk gezegd kan alleen Jesus' Hart zulk een heerlyken titel dragen, alleen geheel onvergelykelyk zijn.

Maar gij kunt het toch toepassen, zoo niet op hetgeen gij zijt, althans op hetgeen gij zijn moet, en met Gods genade worden kunt.

Overweeg dus waarin die onvergelykelykheid bestaat; gij zult er van zelf uwe pligten uit leeren. Het is natuurlyk wederom om het Hart te doen, en daar eene vriendin geven moet, hare *begeerten*, hare *werken*, en het *volste vertrouwen*, zal het *onvergelykelyke* dus daarin bestaan, dat:

- 1c. De begeerten,
- 2c. De werken,

3e. Het vertrouwen

Onvergelijkelijk worden bevonden.

Waar zijt gij, in dit opzicht?

I. De begeerten toonen de liefde des harten. Denk aan Jesus: „*Hoe vurig*, zegt Hij, *heb ik begeerd dit Pascha met u te eten.*” „*Ik moet gedoopt worden met een bloedig doopsel, en hoe word ik gepraamd tot dat het vervuld zij!*” — Ziedaar een werkelijk onvergelijkelijk Hart.

Om nu de begeerten zoo groot en zoo goed te maken, moet ge zorgen:

Vooreerst: Dat ze dikwijls herhaald worden; vervolgens dat ze diep zijn gevoeld, dat is: gewild, innig gemeend.

Ten derde, dat zij dagelijks aangroeijen. —

Zorgt gij daarvoor? Denk aan 't bijzonder onderzoek en de Meditatie, aan de verplichtingen van het Broederschap van het H. H. Hart, en van het Apostolaat des gebeds, enz.

Denk verder aan de gloriëteekenen van Jesus' Hart; aan diens kruis en doornen, zijne wonde en vlammen. Alles toont u Jesus' onvergelijkelijke begeerten en zal de uwen doen ontvonken.

Denk ook aan dat H. H. Hart zelf en aan uw hart, — o zoo klein en zoo veranderlijk in vergelijking met Gods Hart. De begeerten zijn het voornaamste waardoor gij aan Gods Hart kunt voldoen. Zij zijn onbegrensd; kunnen altijd hooger, hooger, hooger klimmen; en God heeft meermalen gezegd aan zijne lievelingen: „Zoo uw hart is, zoo is uw wil. Volgens uwe begeerten zult gij beloond worden.”

Gelukkige ziel, indien gij onvergelijkelijk zijt,

of het u tracht te maken, in de begeerten naar het Brandend Braambosch van het N. Testament!

En let hier *niet* op uw gevoel, of gevoelde devotie; die doet hier niets ter zake. Wil, begeer, wensch, verlang, vraag, bid, smee, herhaal, begin op nieuw, en alles zal u geven worden. Een vriend is Jesus' Hart, een onvergelykelijke vriend. Blijf slechts zijne vriendin, en God is de uwe, Hij zal zorgen, dat uw hart onvergelykelijk worde.

II. Nogthans, *begeerten* kunnen niet opregt gemeend zijn, als zij, waar het mogelijk is, ook niet aansporen tot *werken*. Werk dus op uwen tijd. — Wilt gij 't bewijs? Zie nog eens op Jesus' Hart — en verder naar Gethsemane, en het kruis! Dáár wordt gewerkt, door de kracht der begeerten. Zie op de heiligen, op een Ignatius, Franciscus, eene Elisabeth, Catharina, Maria Margareta, Teresia en duizenden. Zij begeerden vurig; maar werkten niet minder, door de kracht dier begeerten. Daardoor werden zij die onvergelykelijke vrienden en vriendinnen van Jesus' Hart! Daardoor gevoelden ze „wat in Jesus Christus is,” gelijk Paulus zegt. Daardoor ontvingen zij, òf een liefdeschicht van een hemelschen Seraphijn, òf de Wonde van Jesus in de zijde, òf het vlamvend vuur der liefde op bijzondere wijze in hun binnenste, òf zelfs een vonk uit Jesus' Hart, gelijk de Gel. Maria Margareta, of Jesus' eigen Hart in het hunne te gevoelen.

Het *werk* moet echter ook zijne eigenschappen hebben. En vooreerst: het moet voor een hart, — en dus hartelijk zijn:

Ten 2°. Het moet voor Gods Hart, en dus zoo volmaakt mogelijk wezen.

Ten 3^e. Het komt uit het hart, en moet dus van harte geschieden.

Ten 4^e. Het is (in de veronderstelling) het werk van een *onvergelijkelijk* hart, en dient dus *onvergelijkelijk* te worden.

Kort: werk om God, met God, *voor* God, — en het zal altoos goed zijn; en onvergelijkelijk zal het daardoor worden voor zoo verre dit van u gevorderd wordt.

III. „Uwe vrienden, zegt de Psalmist, zijn waarlijk al te zeer vereerd in mijn oog, o mijn God 1).” Ze zijn onvergelijkelijk gelukkig. Om echter zulk een vriend te worden, is zekerlijk de *volle overgave* van zich zelve, en het volkomen vertrouwen op Gods goedheid noodig.

Zie op Abraham! „*Hij was de vriend Gods* 2),” door God zelve zoo gemaakt en genoemd. Maar ook welk een levendig geloof; en „welk eene hoop tegen de hoop in” heeft niet Abraham getoond.

Zie op de Apostelen! „Gij zijt mijne vrienden, zegt Jesus; — Ik heb u mijne vrienden genoemd 3).” Maar ook welk eene gehechtheid aan hun goddelijken Meester, welk eene liefde voor Hem hebben zij betoond! Wèl verlaten zij Hem nog in een oogenblik van zwakheid; maar later hangen zij hem zóó zeer aan, doch noch hel noch dood, „noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel, (zoo als Paulus uitroept), hen scheiden kan van de liefde tot Christus.” —

En wilt gij een ander middel? Peil altoos uw eigen hart, en tracht tevens het Hart van uwen

Jesus te peilen. Zoo gij van het eerste den grond der zwakheid vindt, beperk uw vertrouwen; komt gij in het tweede tot de diepte der ontfermingen, vertrouw met mate; — . . . dan . . . waar, waar zult gij eindigen, of den grond uwer nietigheid, of den bodem in de zee van Gods ontfermingen vinden?

Onvergelijkelijk zij dus uw *vertrouwen*. —

Volg derhalve de Bruid van het Hooglied na, die uitroept: „*Gij zijt geheel begeerlijk en beminnelijk mijn God; en Hij, Hij is mijn vriend, dochters van Jerusalem 1).*” En Jesus zal antwoorden: „Ook gij zijt schoon mijne vriendin! Als eene lelie onder de doornen, zoo is mijne vriendin onder de dochters! en: Geheel schoon zijt gij! mijne zuster! mijne vriendin 2!”

Om alles dus zamen te vatten in drie woorden: onvergelijkelijk zij steeds: uw *verlangen*, uw *werk*, uw *vertrouwen*; en gij zult van het Onvergelijkelijk Hart Gods eene onvergelijkelijke vriendin zijn, en aldus zalig wezen.

Weg dus met alle bijkomende verlangens, die voor God niet zijn! Weg met alle beuzelwerk, dat om God niet geschiedt!

Weg ook, en het verste weg, met alle beuzeling van bangheid en angst, die het hart benaauwen, de verbeelding verschrikken, het verstand benevelen, en alzoo alles, ja al wat best is, in uw hart bederven. Want zalig zijn zij, heeft de Heer immers dikwijls gezegd, en zij alleen, die het goede begeeren, voor den Heer werken, en altijd en in alles op Jesus' Hart vertrouwen! God immers „*is grooter*

1) Cant. 5, 16. 2) C. 1, 14; 2, 2; 4, 1; 7, 5, 2.

dan ons hart," en zalig zij, die vertrouwen op den Heer!

Wenschte gij vurig eene onvergelykelijke vriendin van Jesus' Hart te worden, volg dan de Gel. Maria Margareta na, die er u den weg toe wijzen zal. Denk te dien einde gedurig aan het plechtig oogeblik, waarop de Goede Jesus haar zijn beminnend Hart vertoond heeft.

't Was plechtig stil voor Gods altaar
 Ten tijde dat de maagdenschaar
 Haar nuttig werk, als nijvre bijen
 Op 't bloemenveld, aan God mogt wijen,
 Van 't Sacramentsfeest de achtste dag,
 Toen dáár nog eene *Parel* lag,
 Die bad en smeekte en drong om liefde
 Voor 't Hart, dat eens de speer doorkliefde,
 Terwijl haar oog in tranen zwom,
 Haar harte joeg, haar aanzigt glom,
 En in die tranen blikken blonken,
 Getuigen hoe zij liefde-dronken
 Die vloeijen deed op hand en borst
 Tot lessching van zoo heeten dorst.
 En vraagt ge soms: wat liefdezuchten
 Haar harte-zoekend hart ontvlugtten?
 O luister! 't is haar afgehoord; —
 Zoo luidt haar eigen liefdedoord 1):

„O Hart mijns Gods, en mijns Beminden,
 O schoonste Hart dat is te vinden,
 Waarop alleen door uw verbond,
 Al ons geluk is vast gegrond!

1) Ecrits de la Bienheureuse.

„O Liefde-bron voor ons verheven!
 O Bron der heilgenâ ten leven,
 Wee, wee het hart zóó afgekoeld,
 Dat zich voor U als ijs gevoelt!

„Hoe staat uw hart geheel tot minnen,
 Gij moet wel onze liefde winnen;
 En toch, wat minnen wij nog flaauw!
 Heer, rekent ook uw hart zoo naauw?

„Helaas! men weet: uw liefdeblijken,
 Zij hadden nimmer huns gelijken.
 Zal 'k nooit dan zijn vol liefde-smart,
 Voor zulk een allermijnlijkst Hart?”

Zoo zuchtte voor de Zee der zeeën
 Die Parel in haar liefdeweeën;
 En zie! daar voelt Gods Hart de schicht,
 En straalt, omkransd van hemellicht,
 De God der harten uit het duister
 Met al zijn liefelijken luister,
 En spreekt, verschijnend op 't altaar,
 En 't Hart vertoonende, tot haar:

„Ziedaar, o dienaars! dat Harte,
 Dat zóó zeer lief heeft, — en, o smarte!
 Zoo weinig wederliefde vindt,
 Van *hen* zelfs, die 't het meest bemint.”

Zoo sprak Hij; en haar hart ontgloeide,
 Terwijl er hemelbalsem vloeide
 En Jesus' Hart nu in haar hart,
 Als wonen deed door liefde-smart.

Zoo was de *Parel* uitverkoren
Door wie alom die zon zou gloren,
Met kruis en vlammen, doorn en wond,
De glorie van Gods Nieuw verbond.

Gij, Christen Hart! vereer die stralen!
Vraag, dat ze alom als paarlen pralen;
En leeft, en lijdt en sterft ge in smart,
Het zij vol liefde in Jesus' Hart.

LITANIE

VAN HET

HEILIG HART VAN JESUS.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, ontferm U onzer.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

God hemelsche Vader, ontferm U onzer.

God Zoon, Verlosser der wereld, ontferm U onzer.

God H. Geest, ontferm U onzer.

H. Drievuldigheid, één God, ontferm U onzer.

Hart van Jesus, Zoon van den eeuwigen Vader,

Hart van Jesus, Zoon van de Maagd en Moeder

Maria,

Hart van Jesus, eigen en waardige woonplaats
van den H. Geest;

Hart van Jesus, tempel van de allerheiligste
Drievuldigheid,

Hart van Jesus, glorie en vreugde der Engelen,

Hart van Jesus, oneindig in Majesteit,

Ontferm U onzer.

Hart van Jesus, voorwerp van alle liefde, ontferm
U onzer.

Allerrootmoedigst Hart van Jesus,

Allerzuiverst Hart van Jesus,

Allerminnelijkst Hart van Jesus,

Hart van Jesus, vol van zegen en genade;

Wellust van hemel en aarde,

Licht van geheel de wereld,

Onverwinnelijke sterkte tegen onze vijanden,

Fontein van alle regtvaardigheid,

Oorsprong van goedheid en barmhartigheid,

Vol medelijden en teederheid,

Woonstede aller deugden,

Waardig allen lof en eer,

Aan wien alle aanbidding toekomt,

Oneindige afgrond van alle hemelsche gaven,

Fontein der springende wateren tot het eeuwig
leven,

Verzoening onzer zonden,

Troost van alle bedrukte harten,

Hoop van die in u sterven,

Ons leven en verrijzenis,

Toevlugt van alle zondaren,

Met bitterheid voor ons vervuld,

Met versmaadheden voor ons verzadigd,

Om onze boosheden doorwond,

Voor onze zaligheid gestorven aan het kruis,

Met eene lans doorstoken,

Levende, heilige en Gode behagende offerande,

Altaar, op hetwelk alle Heiligen opgeofferd
worden,

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld,
spaar ons, Jesus.

Hart van Jesus.

Ontferm U onzer

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld,
verhoor ons, Jesus.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld,
Ontferm U onzer, Jesus.

v. O Koning der glorie, Gij zult nooit versmaden:
r. Een boetvaardig en vernederd hart.

GEBED.

Heere Jesus, die U gewaardigd hebt, de onuitsprekelijke rijkdommen van uw allerheiligst Hart aan uwe Kerk te openbaren, verleen ons, dat wij de liefde van dit allerh. Hart mogen beantwoorden, en dat wij, door waardige dienstbewijzingen, vergoeden de verongelijkingen, die dat zelfde bedrukte Hart van de ondankbare menschen wordend aangedaan. Die leeft en heerscht met God den Vader, in de eenheid des Heiligen Geestes, in alle eeuwen der eeuwen. Amen.

EEREBOETE

AAN HET

ALLERHEILIGSTE HART VAN JESUS.

Minnelijke en aanbiddelijke Jesus! mijn Zaligma-
ker en mijn God! die door vurige en wonderbare
liefde U zelve als slagtoffer in het hoogwaardig
Sacrament des Altaars gegeven hebt; ach! welke
smartelijke gevoelens moeten er in uw heilig Hart
ontstaan, daar gij in de harten van de meesten der
mensen niets vindt, dan versteendheid, vergeten-
heid, ondankbaarheid en verachting. Het was U
dan niet genoeg den zoo moeilijken en pijnlijken
weg verkozen te hebben, om onze zaligheid te be-
werken! Het was U niet genoeg, U overgegeven
te hebben aan den zoo wreeden en angstvollen dood-
strijd, veroorzaakt door de aanschouwing onzer zon-
den, wier last gij op U genomen hadt! Neen, Gij
wildet daarenboven U blootstellen aan de versma-
dingen, die door de boosheid der menschen, ja door
de hel zelve kunnen uitgevonden worden. Met een
oetmoedig en droevig hart vraag ik duizend en
duizendmaal vergeving voor al de versmadingen,
die Gij op uwe heilige altaren ontvangen hebt.
Ach! ware het mij gegeven, om met mijne tranen
te bevochtigen en met mijn bloed af te wasschen
al de plaatsen, waar uw minnelijk Hart versmaad
is geworden en waar men uwe liefde met verachting
heeft beloofd! Ach! konde ik door eene nieuwe
soort van dienstbewijzen en vernedering alle heilig-
schendingen en onteeringen herstellen! Mogt ik

meester zijn van al de harten der menschen, om ze U op te offeren en op deze wijze eenigzins hunne vergetenheid en gevoelloosheid te vergoeden, daar zij U niet hebben willen kennen, of, gekend hebbende, U geene of zeer weinige liefde hebben toegedragen.

Maar, o minnelijke Jesus! hetgeen mij bovenal met schaamte bedekt en zeer diep vernedert, is dat ik onder het getal van die ondankbaren ben. Ach! hoe durf ik nog voor U verschijnen? mijne oogen tot U verheffen? mijnen mond voor U openen? Maar, liefderijke Verlosser! Gij ziet het binnenste van mijn hart, Gij kent de droefheid, die ik over mijne ondankbaarheid gevoel, en nimmer zult Gij een rouwmoedig hart versmaden. Gij zijt niet gekomen, om den zondaar te veroordeelen, maar om hem zalig te maken. Vol van dit vertrouwen, zijn wij allen voor den troon uwer genade nedergebogen, en smeeken U ootmoedig, niet op onze strafwaardigheid, maar op uwe eindeloze barmhartigheid neder te zien, opdat uw dierbaar bloed, de prijs van onze zielen, voor niemand van ons verloren ga. Ach! minnelijk Hart van Jesus! geef, dat wij, door de levendige overdenking van uwe teedere liefde jegens ons, onze ondankbaarheid voor eeuwig verfoeijen en regtzinnig besluiten, om van dit oogenblik af, een hart vol dankbaarheid en wederliefde al de dagen van ons leven U toe te wijden, voor U alleen te leven, te lijden en te strijden, opdat wij eens het genoegten mogen smaken, om, met de gelukzaligen in den hemel, U voor eeuwig te loven en te danken. Amen.

BELOFTEN

door O. H. J. C. gedaan aan de gelukzalige Margareta-Maria, kloosterzuster van de Visitatie, ten voordeele der zielen die godsvrucht tot zijn H. hart hebben.

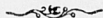
1. Ik zal hun al de genaden geven die zij noodig hebben in hunnen staat.
2. Ik zal den vrede in hunne huisgezinnen stellen.
3. Ik zal hen vertroosten in al hunne droefheden.
4. Ik zal hunne verzekerde toevlugt wezen gedurende het leven en bijzonderlijk in het uur des doods.
5. Ik zal overvloedige zegeningen uitstorten over al hunne ondernemingen.
6. De zondaars zullen in mijn Hart den oorsprong en den oneindigen oceaan der barmhartigheid vinden.
7. De laauwe zielen zullen vurig worden.
8. De vurige zielen zullen spoedigen voortgang doen in de volmaaktheid.

9. Ik zal de huizen zegenen waar het beed van mijn Hart zal plaatst en vereerd zijn.

10. Ik zal aan de priesters de gave geven van de versteende harten te raken.

11. De personen die deze godsvrucht zullen verspreiden zullen hunnen naam in mijn hart geschreven hebben en hij zal er nooit uitgewischt worden.

Getrokken uit het leven der gelukz. *Margareta-Maria*. (Zie den *Catechismus der Devotie tot het Hart van Jesus*).

van

van

len
ge-
cht

eta-
het

GEBED,

hetwelk men dagelijks kan lezen om te voldoen
aan de verpligting van het Apostolaat.

Goddelijk Hart van Jesus, ik offer U door het onbevleete Hart van Maria al mijne gebeden en werken, al mijn lijden van dezen dag op, in ver-eeniging met alle inzigten, waarmede gij U zonder ophouden op onze altaren opdraagt. Ik offer U dezelve bijzonder op voor de noodwendigheden, die gedurende deze maand in de gebeden der leden zijn aanbevolen.

Hierna bidt men voor de Broederschap van het heilig Hart van Jesus:

Eén Onze Vader, één Wees gegroet, de 12 Artikelen des geloofs, en het schietgebedje: *O zoet Hart van mijn Jesus, maak dat ik U meer en meer beminne!*

OPDRAGT AAN JESUS' HART.

O Jesus' Hart! o zoetste Bron!
O Hart mijns Gods! o reinste Zon!
U bid ik in den morgen,
U offer in den ganschen dag,
Opdat hij heilig wezen mag,
Met al zijn leed en zorgen.

Mijn bidden, werken, lijden, Heer!
Leg ik in U als offer neer
Van 't harte voor het Harte,
Opdat uw *vlam*, uw *kruis*, uw *kroon*,
En de open *wond*, waarin ik woon',
Mij redd' van zonde en smarte.

O hart van God!
Mijn zoetst genot,
Door 't harte van uw Moeder,
Aanvaard mijn hart,
Dat 't uwe werd,
Mijn Heiland! God! en Broeder!

